கள்ளர் சரித்திரம்

பண்டிதர்

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

PRINTED BY
JEGAM & CO., DODSON PRESS, TEPPAKULAM,
TRICHINOPOLY.

1923.

கள்ளர் சரித்திரம்

இது

திருச்சிராப்பள்ளி, பிஷப் ஹீபர் (எஸ். பி. ஜி.) காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியராகிய

நடுக்காவேரி

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

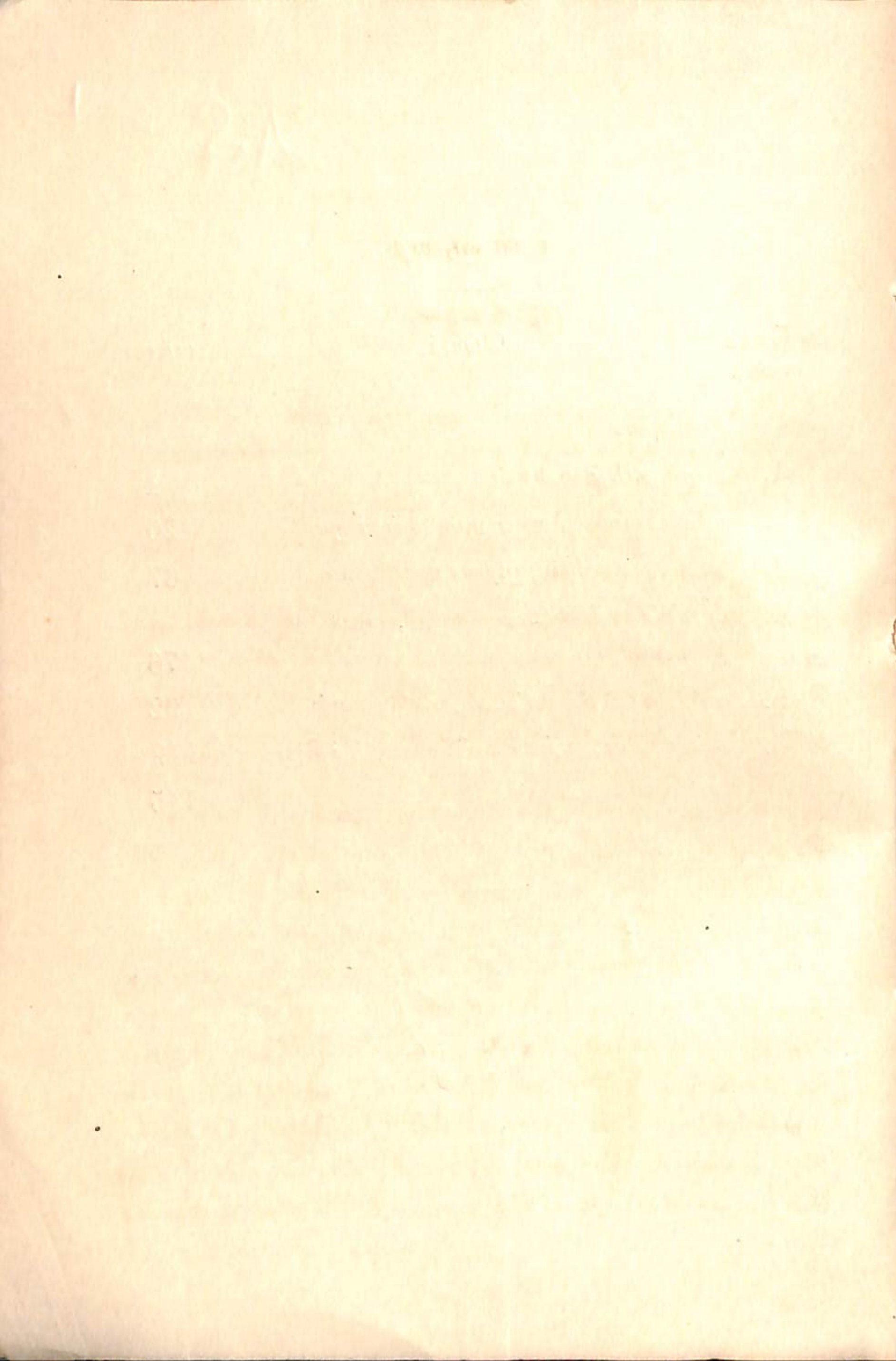
எழுதி, வெளியிட்டது.

TRICHINOPOLY:
Printed by Jegam & Co., Dodson Press, Teppakulam.

1923

AS - 1

உள்ளுறை.

முகவுரை

குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும். —திருவள்ளுவர்.

உலகத்தில் எவ்வகையான நற்செயலுக்கும் ஊக்கமும், உணர்ச்சியும் இன்றியமையாதன. மக்கள் அவற்றை அடைதற்குரிய சாதனங்கள் பலவற்றிலும் அவர்களது முன்னோரைப் பற்றிய அறிவும், நினைவும் சிறந்தவை. ஆக, அந் நோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்ற தேச சரித்திரங்கள் பெரிதும் பயன்படுவனவாம். ஒரு சாதி அல்லது வகுப்பினைக்குறித்து எழுதப்படும் சரித்திரம் அவ்வகுப்பினர்க்குள் உணர்ச்சி யுண்டாக்கும் அளவாவது பயனளித்தல் கூடும். அன்றி, தேச சரித்திரத்திற்கு அஃது ஓர் உறுப்பாதலும் அமையும். இக் கருத்தால் பற்பல நாட்டிலும் சாதி சரித்திரம் தோன்றுதலும் இயல்பே. தமிழ் நாட்டிலும் பல வகுப்பினர் தங்கள் சாதி சம்பந்தமாகப் புத்தகங்கள் எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். ஆனால், தமிழ்நாட்டு மக்களில் தொகையாலும், நிலவுரிமை முதலியவற்றாலும் பெரிதும் கருதப் படவேண்டியோரான கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்பவர்களைப்பற்றி யாதொரு சரித்திரமும் வெளிவந்ததில்லை. சில ஜில்லா மான்யுவல், ஜில்லாக் கெசட்டியர்களிலும், வேறிடங்களிலும் இவர்களைக் குறித்துச் சிறுபான்மையாக

எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், அவை முற்றிலும் உண்மை யறிந்தவர்களால் எழுதப்பட்டவை யல்ல. அது மாத்திரமன்றி, எழுதினோரிற் சிலர் குறுகிய நோக்கமும், அசூயையும் கொண்டுளோர் எனவும் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

கள்ளர்கள் தொன்றுதொட்டு ஆட்சி நடாத்திவந்த வகுப்பினர் என்பதை எவரும் மறுத்தற்கில்லை. இற்றைக்கும் இவ்வகுப்பினரில் ஒரே தமிழ் வேந்தராகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் அரசாண்டு வருகின்றனர். ஜமீன்றாரும், பெருநிலக்காரரும் மிகுதியாக இருக்கின்றனர். சென்னை அரசாங்கத்தினரால் ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ள ஓர் சட்டத்திலிருந்தே இவ்வுண்மை அறியலாகும். சென்னை இராஜதானியைச் சேர்ந்த ஜமீன் நிலங்களைக் கூடியவரையில் பாதுகாக்க வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் சென்னை அரசாங்கத்தினரால் 1902-ம் வருடத்தில் ஓர் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இக்கொள்கையை நிலைநிறுத்துதற்காகப் பின்பு சென்னபட்டினத்து 1903-ம் வருடத்து 4-வது மசோதா சட்டமும் தோன்றிற்று. இச்சட்டத்தின் பெயர் 'பங்கிடக் கூடாத நிலச் சொத்துகளைக் குறித்த சென்னபட்டினம் 1903-ம் வருடத்து மசோதா சட்டம்' (The Madras Impartible Estates Bill, 1903) என்பது. இதன் எல்லைக்குள் (ஷெடியூலுக்குள்) அகப்பட்ட ஜமீன்களில் தஞ்சையில் உள்ளவை: கண்டர்கோட்டை, கல்லாக்கோட்டை, கோனூர், சில்லத்தூர், பாலையவனம், பாப்பாநாடு, சிங்கவனம், மதுக்கூர், நெடுவாசல், சேந்தங்குடி, அத்திவெட்டி என்னும் பதினொன்றுமாம். இவற்றுள் கோனூர், அத்திவெட்டி என்

னும் இரண்டு தவிர மற்றையவெல்லாம் கள்ளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவை. அவ்விரண்டுங்கூட ஆதியில் கள்ளர் ஜமீன் களைச் சேர்ந்திருந்தனவே. மற்றும் பாளையக்காரர்களைப் போன்றே சிறிது ஏற்றத்தாழ்வாகவோ செல்வமும், செல்வாக்குமுடையோர் பலர் இவ்வகுப்பில் இருந்திருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினைக் குறித்து எழுதினோர் யாரும் இவைகளைச் சிறிதும் ஓர்ந்தவரெனக் காணப்படவில்லை. இக்காரணத்தாலேயே கள்ளர் சரித்திரம் என்னும் இவ்வுரை நூல் எழுதுமாறு நேர்ந்தது. இங்கே கூறியவற்றிலிருந்து சிறிது பணமும் நிலமும் படைப்பதே மனித வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள் என மதித்துவிட்டேனென்று யாரும் மறந்தும் நினையாரென எண்ணுகின்றேன். அவை அவ்வுயர் குறிப்பினை யடைதற்குத் தடையாவதன்றித் துணையாவதுமில்லை. கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களும், வாய்மை, தூய்மை, அன்பு, அருள், ஒப்புரவாற்றல் முதலிய குணங்களுமே மக்களை உயர்நெறியிற் செலுத்துவனவாகும். இவை யுடையோரையே மேன்மக்கள் என அறிவுடையோர் கூறுநிற்பர். யான் முன்பு காட்டியதெல்லாம் சரித்திர மெழுதுவோர் சாதாரணமாக மேற்கொள்ளத்தக்கவை இவை என்பது பற்றியேயாம். கள்ளர் இனத்தவராகிய மறவர், அகம்படியர்களும் இதனைத் தம் தம் சரித்திரமாகக்கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

இதனைப்படிக்கும் அறிஞர்கள் சில கற்பனைக் கதை போலன்றி உண்மை யாராய்ச்சியுடன் கூடிய சரித்திரமாக எழுதுதற்கு யான் பெரிதும் முயன்றுளேன் என்பதனையும், வேறு எவ்வகுப்பினரையும் எள்ளளவும் தாழ நினைத்திலேன் என்பதனையும் நன்கு அறியக்கூடும். எவ்வகுப்

பின்னை இழிவுபடுத்தினும் அது தேசத்துரோகமா மென்பதே என் கருத்து. இதிற் காட்டப்பெற்றுள்ள பல செய்திகள் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் படித்தறியவேண்டியவை யென்றும் எண்ணுகின்றேன்.

கள்ளர் வகுப்பினர் சிற்சில இடங்களில் செல்வத்திலும், கல்வியிலும், ஒழுக்கத்திலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகவும் கீழ்நிலை யடைந்தவர்களாய்க் கவலைக்கிடமான நிலையில் இருக்கின்றன ரென்பது உண்மை. அத்தகையோர் சிறிதேனும் நன்மை யடைதற்கு இப்புத்தகம் காரணமா யிருக்குமேல் அப்பொழுதுதான் இஃது எழுதப்பெற்றதன் நோக்கம் நிறைவேறியதாகும்.

இனி, கள்ளருடைய நாட்டின் பெயர்களிலும், பட்டப்பெயர்களிலும் பல வழக்கத்தில் உருச்சிதைந்து உண்மையறியக் கூடாதனவாக வுள்ளன. ஆராய்ச்சியில் உண்மை வெளியான சிற்சில பெயர்கள் மாத்திரம் செப்பஞ் செய்யப்பெற்றும், ஏனையவை வழங்குகிறபடியும் இதில் எழுதப்பெற்றுள்ளன. மற்றும் கள்ளருடைய நாட்டு விபரங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் முதலியவற்றில் இன்னம் ஆராய்ந்து காணவேண்டியவை பல இருத்தல் கூடும். என் அறிவு ஆராய்ச்சிக் குறைவால் பல பிழைகள் நேர்ந்திருத்தலும் கூடும். அவைகளைக் காண்கின்ற அறிவுடையோர்கள் என்மேல் அருள்கூர்ந்து அவற்றைத் தெரிவிப்பரேல் அடுத்த பதிப்பிலே இதனைப் பின்னும் செப்பஞ்செய்து வெளியிட இடனுண்டாகும். கள்ளர் குலத்தாருடைய முறைமைகளையும், மனோபாவங்களையும் நான் நன்கு அறியாமல் ஏதேனும் எழுதியிருப்பினும், அவர்கள்

அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்படியாவது இந்நூல் வெளிவந்தது குறித்து மகிழ்ச்சியுற்று இதனை ஆதரிப்பார்களென்றே நினைக்கின்றேன்.

இனி, இந்நூல் எழுதுதற்கு இன்றியமையாதனவும் கிடைத்தற்கரியனவுமாகிய புத்தகங்களை யெல்லாம் எனக்குத் தந்தும், இடையிடையே இதனை விரைந்தெழுதுமாறு தூண்டியும் கும்பகோணம், வாணாதுறை ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகிய எனது நண்பர் திருவாளர் T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் செய்த பேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று. அவர்கள் உதவியிருந்திலதேல் இப்புத்தகம் இவ்வளவில் நிறைவேறுவது அருமையே. மற்றும் ஒவ்வொரு வகையில் இதற்கு உதவிபுரிந்தோர் திருவாளர்களான பாப்பாநாடு இளைய ஜமீன்தார் P. S. இராமலிங்கசாமி விஜய தேவர், திருச்சி N. ஆலாசியம் ஐயர் பி.ஏ., பி.எல்., அன்பில் S. குமாரசாமி முதலியார் பி.ஏ., சிவகங்கை S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை, மிலட்டூர் D. உலகநாதத் தஞ்சைராயர் பி.ஏ., என் இளவல் M. கோவிந்தராஜ நாட்டார் பி.ஏ., இவர்களும் இப்புத்தகத்தில் இடையிடை குறிக்கப்பெற்ற வேறு சிலரும் ஆவர்.

தஞ்சைக் கள்ளர் மகா சங்கத்தினர் இதனை அச்சிடுதற்கு வேண்டும் பொருளினை அன்புடன் தந்து உதவினர்.

என் அன்பர்களான திருச்சி, சென்ட் ஜோசப் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர் திரு. இ. இராம. நடேசம் பிள்ளையவர்களும், தென்னூர் திரு. அ. கணபதிப் பிள்ளையவர்களும் இதனை அச்சிடும்பொழுது எனக்குச் சிறிதும் கவலை

யுண்டாகாமல் வழக்கம்போல் பிழைதிருத்தம் முதலியன செய்து உதவிபுரிந்தார்கள். இங்ஙனம் பலவகையாலும் உதவிபுரிந்தோர்க்கும், இதனை அழகுபெற அச்சிட்டுத் தந்த டாட்ஸன் அச்சுக்கூடத் தலைவர் திருவாளர் V. P. ஜெகநாத பிள்ளையவர்கட்கும் என்றும் நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையனாகின்றேன்.

ந. மு. வே.

கள்ளர் சரித்திரம்.

முதல் அதிகாரம்

பழந் தமிழ் மக்கள்.

தமிழகத்திலே தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக் கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய நாடுகளில் இருந்துவரும் ஓர் பெருங் குழுவினரைக் கள்ளர் என்னும் சொல் குறித்து நிற்கின்றது. இப்பொழுது இக்குழுவினரில் நீதிமன்றங்கள் பலவும் அமைத்துத் தமது நாட்டினை ஆட்சிபுரிந்து வருகின்ற ஓர் மன்னரும், குறுநில மன்னராய பல சமீன்றார்களும், பெரு நிலவுரிமை யாளர்களும் இருக்கின்றனர். இன்னவரின் முன்னோர் பழைய நாளில் எவ்விடத்தில் எந் நிலைமையில் இருந்தனர்; இடைக்காலத்தில் அவரது நிலைமை யாது; இப்பொழுது எப்படி யிருக்கின்றனர்; என்பன போன்றவை இந் நூலில் ஆராய்ந்து காட்டப்படும். அதற்கு முன் இந்திய நாட்டினும், ஈழம், கடாரம் முதலிய நாடுகளிலும் பண்டை நாளில் வதிந்திருந்த மக்களைக் குறித்துப் பொதுவாக ஒரு சிறிது ஆராய்வது இன்றியமையாதது.

மிகப் பழைய நாளிலே நாகர் என்ற ஓர் வகையினர் இந்திய நாடு முழுதும் பரவியிருந்தனரென்றும், பின்பு இந்தியாவிற்குப் புறம்பே வடக்கிலுள்ள தேயங்களி

விருந்து திராவிடர் என்பார் இந்தியாவுட் புகுந்து சிறிது சிறிதாக இந்நாடு முழுதும் பரவினரென்றும், அதன்பின் ஆரியர் என்ற கூட்டத்தார் அங்ஙனமே இந்நாட்டிற் புகுந்து பரவ லுற்றனரென்றும் சரித்திரக்காரர் கூறு கின்றனர். இதுபற்றி எத்தனையோ வகையான கொள் கைகள் உண்டு. 'ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முந் திய தமிழர்' என்னும் நூலினை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அறிஞர் **வி. கனகசபைப்பிள்ளை** யவர்கள் இந்தியாவி லிருந்த பழைய மக்களைப்பற்றிப் பெரிதும் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றனர். முன் சொன்ன முத்திறத்தாரை யுங் குறித்து அவரும் அங்ஙனமே ஒப்பியிருக்கின்றார். எனினும், திராவிடர்க்கும் ஆரியர்க்கும் நடுவே தமிழர் என்ற வகுப்பினை அவர் புகுத் துரைக்கின்றனர். அன் னவர் கொள்கைப்படி நாகர், திராவிடர், தமிழர், ஆரியர் என்ற நான்கு பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், அவர் எழுதியதி லிருந்தாவது, மற்றையோர் எழுதியதி லிருந் தாவது இப்பொழுது காணப்படும் மக்களில் இன்னவரே நாகர், இன்னவரே திராவிடர் என்று இவ்வாறு திட்ட மாக வகுத்துரைக்கக் கூடவில்லை. உரைப்பது அத்துணை யெளியதன்று. எனினும், மறைந்து கிடக்கும் உண்மை களைக் காண அவாவுதலும், அது குறித்து ஆராய்தலும் இயல்பே யாகலின், பழைய தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங் களையும், புராண, இதிகாசங்களையும், கல்வெட்டு, பட்ட யம், பிற்காலத்தோர் எழுதிய சரித்திரங்கள் என்பவை களையும் பற்றுகக் கொண்டு, இக்காலத்து மக்களியல்பு களிற் பொருந்துவனவற்றை அவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஒருவாறு உண்மையெனத் தோன்று மவைகளை வெளிப்படுத்தலே இவ்வாராய்ச்சியின் நோக்கமாம்.

தொல்லை நாளிலே நாகர் என்ற வகுப்பினர் பல இடங்களில் மேன்மை யுற்றிருந்தனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. ஒரு காலத்தில் மவுனேயர் எனப்படும் ஆறு கோடி கந்தருவர் பாதலத்திலிருந்த நாகருடைய தலை சிறந்த மணிகளையும், அன்னவ ராட்சியையும் வௌவிக்கொண்டன ரென்றும், நாகர் திருமாலிடத்திற் சென்று முறையிட, அப்பெருமான் அவர்களை நோக்கி, 'மாந்தாதா என்னும் சக்கரவர்த்தியின் மைந்தனை புருகுச்சன் என்பானிடத்தில் யாம் ஆவேசித்து நுங்கள் பகைவரை அடக்குதும்' என அருளிச்செய்தன ரென்றும், நாகர் அது கேட்டு வணங்கி விடைபெற்றுப் பாதலம்புக்கு, தங்கள் உடன் பிறந்த நருமதை யென்பாளைப் புருகுச்ச மன்னனுக்கு மனைவியாம்படி அனுப்பினரென்றும், அவளும் அவ் வேந்துடன் சேர்ந்து அவனைப் பாதலத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட அம்மன்னவன் மாயோனின் பேரொளியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு, அக்கந்தருவர் யாவரையும் அழித்து விட்டுத் தன் பட்டணம் அடைந்தன னென்றும், புருகுச்சனுக்கு நருமதை வயிற்றில் திரசதஸ்யு என்பான் தோன்றின னென்றும், அத் திரசதஸ்யுவின் வழியிலே சத்திய விரதன், திரிசங்கு, அரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்கள் தோன்றின ரென்றும் **விட்டுணு புராணம்**, நாலாம் அமிசம், மூன்றும் அத்தியாயத்திற் சொல்லியிருக்கிறது.

நாகர்களைப்பற்றிக் **கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள்** கூறுமாறு :—

"தொகையிற் பெருக்க மடைந்து நாகரிகம் வாய்ந்த ஒரு சாதியார் இந்தியா, கடாரம் (பர்மா), இலங்கை யென்னும் தேயங்களில் பெரும் பகுதிகளை ஒரொரு

காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றனர். இராமாயணத்து நாட விட்ட படலம் இவர்கள் பெயரைக் குறிப்பதன்றித் தென் னாட்டின் நடுவணிருந்த இவர்களது அரச நகரைப் பின் வருமாறு விரித்துக் கூறுகின்றது. 'போகவதிக் கருகே நாகர் வாழும் பதி யொன்றுளது. அது பெரிய தெருக் களையும், மதிற் காப்பினையும் உடையது. தம் நச்சுப் பற் களால் மிகவும் கொடுமை வாய்ந்துள நாகர் மைந்தரின் சேனைக் கூட்டம் அதனைக் காவல் புரியா நிற்கும். மணி யிலங்கு மண்டபத்தில் அரியணை வீற்றிருந்து அவர்களை யாளும் அரசன் வாசுகி யென்பான். அந் நகரையும், நகர்ப் புறத்தையும் நன்கு தேடுமின்"

"கி. மு. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் கங்கை, யமுனை யாறுகட்கு இடையில் நாகராண்ட நாடுகள் இருந் தனவாக மகாபாரதம் விளக்குகிறது. திங்கள் மரபிற்றோன் றிய ஆரிய வரசர்கள் இப்பொழுது தில்லி (Delhi) யிரு க்கு மிடத்திற்கு அருகில் ஒரு நகரமைக்க ஆங்கிருந்த நாகரை வென்று அப்புறப்படுத்தியதாக அந்நூல் கூறா நிற்கும். கதா நாயகனான அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை சென்ற பொழுது உலூபி என்ற நாக கன்னி யொருத் தியையும், மணிபுரத்தை யாண்ட நாக வரசனாகிய சித்திர வாகனன் மகள் சித்திராங்கதையையும் மணந்து கொண்ட னன். இவன் மகன் தட்சகன் என்ற நாக வரசனாற் கொல் லப்பட்டனன். கொலையுண்ட பரீட்சித்தின் மகன் சனமே சயன் நாகருடன் பெரும் போர் விளைத்து அவரை ஆயிரக் கணக்காக மடிவித்தான். மற்றும், கி. மு. ஆறாவது நூற் றாண்டில் மகத நாடு நாகரது ஆட்சியிலிருந்ததாகச் சரித் திர ஆராய்ச்சியால் விளங்குகிறது. இவ் வமிசத்து ஆறாம் அரசனாகிய அசாத சத்துருவின் காலத்திற்றான் கௌதம

புத்தர் தம் புதுக்கோட்பாடுகளைப் போதித்து, நாகர் பெரும்பாலும் அவற்றையே தழுவும்படி செய்தது.''

"இலங்கைத் தீவின் சரித்திர மெல்லாம் தொடக்கத்தில் நாகரைப் பற்றியே கூறு நிற்கும். கி. மு. ஆறுவது நூற்றூண்டில் இத்தீவின் குடபாலெல்லாம் நாகர் ஆளுகையில் இருந்த தெனவும், அது பற்றியே இதற்கு நாகத்தீவம் என ஓர் பெயர் வழங்கிற்று எனவும் முன்னூல் மேற்கோள்களால் அறியப்படுகிறது. கல்யாணி நகரந்தான் நாகரது தலைநகர். கல்யாணி யரசன் தங்கை மகள் கனவடமாறேமலை யரசனுகிய ஒரு நாகனுக்கு மணஞ் செய்விக்கப் பட்டாள். இம்மலை, கல்யாணிக் கெதிரில் இந்தியக் கரையில் இக்காலத்து இராமேச்சுரத்திற்கு அருகேயுள்ள கந்தமாதனக் குன்றம் போலும். ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன் இயற்றப்பட்டு இப்பொழுது அமராவதி முதலிய இடங்களிற் காணப்படும் சிலைகள் பின்புறத்திற் பை விரிந்த பாம்பின் றலை யுடையன வாய் நாகரைக் குறிப்பனவாகவுள்ளன. அமராவதிப் பாழ்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இச் சிலைகளின் சில பின்னங்கள் சென்னையிற் பொருட் காட்சி மன்றத்திற் காணலாம். இச் சிலைகளில் அரசர்க்கு மூன்று படமும், அவர் மகளிர்க்கு மூன்று படமும், மற்றை நாகர்க்கு ஒற்றைப் படமும் காணப்படும். தொழிற்றிறம் பொருந்த இச் சிலைகளை யியற்றிய புனைவர்கள், இந் நாகரை அரவின் றன்மை வாய்ந்து மக்களுருவும் பாம்புருவும் கலந்த மெய்யின ரென்றே நினைத்தனர் போலும். பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ப் புலவராயினுரும் இவ் வெண்ணமே கொண்டிருந்தனர். என்னை ? தம்காலத்து நாகரை மக்கட் பிறப்பினராய்க் கூறி, தமக்கு முற்பட்ட காலத்

தவரைப் பாரின் கீழ்ப் பாதலத்துறைவோராய்க் கூறி யிருக்கின்றனர். சோழர் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் தொன்மையையும், செல்வப் பெருக்கை யும் குறித்தற்கு, இளங் கோவடிகள், "நாக நீணகரொடு நாக நாடதனொடு, போகநீள் புகழ் மன்னும் புகார் நகர்" என்று கூறுவர். ஆகலின், ஆயிரத்தெண்ணூறாண்டுகளின் முன்பிருந்த தமிழரது நினைப்பில் நாகரினும் தொன் மையான நாடாண்டோர் உண்டென்ற கொள்கையிருந்த தாகக் கொள்ளுதற் கில்லை" என்பன.

இவை யெல்லாம் சரித்திர வுண்மை நிறைந்த கூற்றுக் கள் என்பதில் ஐயமில்லை. மேற் காட்டியவற்றிலிருந்து, நாக ரென்பார் இந்திய நாட்டிலும், இந்தியாவின் தெற் கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள தீவுகளிலும் மிகப் பழைய நாளில் வாழ்ந்து வந்த மக்க ளென்பதும், சூரிய சந்திர குலத்துப் பேரரசராயினரும் இவ்வகுப்பினருடன் கல் யாணத்தாற் கலந்திருக்கின்றன ரென்பதும், இன்னவர் நாகரிகத்தில் மிக மேன்மை யுற்றிருந்தவ ரென்பதும் நன்கு வெளியாதல் காண்க. இங்ஙனம் பல்வேறிடங் களில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் நாகர் என்னும் ஒரே பெய ரால் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அவரெல்லாம் நாகரிகம் மிக்குடையார் என அறியப்படினும், அவர்களுக்குள் எவ் வகைப் பிரிவும் இல்லை யென்றுவது, அன்னவர் ஒழுக்கங் களில் ஏற்றத் தாழ்வில்லை யென்றுவது கூறுதலமையாது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த சாதுவன் என்னும் வணி கன் கப்பலேறிப் பொருள் தேடச் செல்லுங்கால் இடை யே கப்பலுடையா நிற்க, ஒருவாறு உயிர் பிழைத்து, அருகிலுள்ள நாகர் மலையை அடைந்து, அங்குள்ள நக்கசாரணர் என்னும் நாகர்களுக்கு நல்லறிவு கூறி அவர்

களைத் தீ நெறியினின்றும் நீங்குவித்து மீண்டனன்; என, **மணிமேகலை** கூறுவதாலும் இஃதறியலாகும். எனினும், புத்தமதத்தின் மேன்மையை உணர்த்துதற்குப் பிறரைச் சிறிது தாழ்த்துக் கூறியிருப்பதாக இவ்விடத்துக் கருது தலும் இழுக்கன்று.

நாகநாடு, நாகபுரம், நாகர்மலை என்ற இடங்கள் மணி மேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. நாக நாடானது, "கீழ் நில மருங்கின் நாக நாடு" என்றும், "நாக நன்னாட்டு நானூறி யோசனை" என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலின் அஃது இந்தியாவின் கிழக்கேயுள்ள ஓர் பெரிய நிலப் பரப்பு என்பது பெறப்படும். ஒருக்கால் அது நாக பட்டினத்தைத் தொடர்ந்து கிழக்கே யிருந்து கடல் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் இருக்கலாம். சோழ னொரு வனை மணம் புணர்ந்த பீலிவளையின் றந்தையாகிய வளை வணன் என்னும் அரசனால் ஆளப்பட்ட நாக நாடு என் பது முற்கூறிய நாக நாடோ, பிறிதொன்றோ தெரிய வில்லை. நாகபுரம் என்பது தெற்கிலுள்ள தீவாகிய சாவக (ஜாவா) நாட்டின் தலை நகர்; இந்திரன் குலத்தில் வந்தோரான பூமி சந்திரன், புண்ணிய ராசன் என்னும் வேந்தர்களுக்கு இருப்பிடமானது.

இனி, இதுகாறும் காட்டிப் போந்தவற்றுள் ஒன்றே னும் வடவேங்கடம் தென்குமரியிடைப்பட்ட தமிழகத் துள் வாழ்ந்தோரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதற்கு இட னின்று. தமிழக மக்களைத் தெரிந்து கோடற்குப் பழைய தமிழ் நூல்களே சிறந்த கருவியாவன. அவற்றுடன் சேர்ந்தே பிறவும் கருவியாத லமையும். ஆகலின் அவற் றைத் துணையாகக்கொண்டு தமிழரென்பார் யாவரென்று பார்ப்போம்.

திராவிடம் என்ற சொல்லானது தமிழ் எனத்திரிந்த தென்று ஒரு சாராரும், தமிழ் என்னும் சொல்லே திராவிட மாயிற்று என மற்றொரு சாராரும், திராவிடம் என்பது நாட்டின் பெயர், தமிழ் என்பது மொழியின் பெயர் எனப் பிறிதொரு சாராரும் இங்ஙனம் பலபடக் கூறுவர். கனகசபைப் பிள்ளையவர்களோ இருசொல்லே யும் இயைபில்லாத வேறு வேறு எனக்கொண்டு, திரா விடர் வேறு, தமிழர் வேறு என்பர். அவர், திராவிடர் முன்னும், தமிழர் பின்னுமாக இந்நாட்டிற் குடியேறினர் என்பதன்றி, திராவிடராவார் இவர், தமிழராவார் இவர் என விளங்க வுரைத்திலர். கங்கைக் கரையிலுள்ள தமிலித்தி என்ற இடத்திலிருந்து போந்தவர் தமிழர் என்கின்றனர். தமிழர் வடக்கினின்றும் போந்தவ ரென் பது நிறுவப்படும் பொழுது அவர் கூற்று உண்மையாக லாம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் உறைவிடம் தமிழகம் ஆய தென்னாடே யென்பதும், அவர்கள் ஒரோரு கால் வடக்கிலும் சென்று ஆண்மை காட்டியிருக்கின்றன ரென்பதுமே நாம் காணலாகின்ற உண்மைகள். தமிழ் என்னுஞ்சொல் தொன்றுதொட்டு மொழியின் பெயராக வும், நாட்டின் பெயராகவும் வழங்கிவருகின்றது. திரா விடம் என்னுஞ்சொல் பழைய தமிழ் வழக்கிற் காணப் படுவதன்று. திராவிடம் என்பதன் றிரிபு தமிழ் என்பது சிறிதும் பொருத்தமில் கூற்றும். நிற்க :—

இப்பொழுது இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலுள்ள இந்து மாகடலானது ஓர் காலத்து ஒரு பெரிய நாடாக விருந்த தென்றும், அந்நாட்டிற்றான் முதன் முதல் மக்கள் தோன் றிப் பின்பல நாடுகட்கும் சென்றனரென்றும் செருமனிய தேயத்து ஆசிரியராகிய **எக்கல்** என்பவர் தமது ஆராய்ச்சி

யாற் கண்டு கூறுகின்றனர். அங்ஙனம் இருந்து அழிவுற்ற நாட்டினைக் குமரி கண்டம் என்றும், இலமூரியா என்றும் பிற்காலத்தார் வழங்குவாராயினர். குமரி கண்டம் என்பது வடக்கில் விந்தியமும், தெற்கில் தென் கடலும், கிழக்கில் சாவகத்தீவும், மேற்கில் மடகாசிகர் தீவும் எல்லையாக வுடையது என்பர். இஃது அழிவுற்றதை மேற்புல ஆசிரியர் பலர் வலியுறுத்துரைக்கின்றனர். கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், இறையனு ரகப்பொருளுரை முதலிய பழைய தமிழ் நூல், உரைகளாலும் இவ்வுண்மை புலனுகின்றது. தென்புவியில் முதன் முதற் றோன்றியோரே தமிழ ரென்பதும், அன்னவர் பின் பல நாடுகட்கும் முறையே குடியேறினரென்பதும் கருதக் கிடக்கின்ற வுண்மைகளாம். திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்களது சீரிய ஆராய்ச்சியின் முடிபும் இஃதே. முதன் மக்களின் றோற்றத்திற்கு நெடுங்காலம் பின்னரே தமிழகம் அல்லது தமிழ் நாடு என்ற வரையறை ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

'சதுமறையாரியம் வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ யனுதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே'

என்று அறிஞர் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் கூறியிருப்பதிலிருந்து தமிழ் இந்தியா முழுவதும் வழங்கியதென்பது அவர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு என அறியலாகும். பின் ஒரு காலத்தில் தமிழக மென்பது தென்னிந்தியா முழுதுமாகி யிருந்திருத்தல் வேண்டும். எனினும் இவை யெல்லாம் காலங்கடந்த செய்திகளாதலின் இவற்றை விடுத்து, வடவேங்கடம் தென்குமரி யிடைப்பட்ட தமிழகத்து மக்களைக் குறித்து ஈண்டு ஆராய்வாம்.

புவியானது மலையும், காடும், பள்ளத்தாக்கும், கடற்கரையுமாகப் பகுக்கப்படுதலின் நானிலம் என்று வழங்

கப்படுவதாயிற்று. மலையும் காடும் சார்ந்த விடம் கால வேற்றுமையால் திரிந்து சுரமாதலும் உண்டு ஆகையால் நிலம் ஐந்து எனவும்படும். இவற்றை முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறு நிற்கும். இவற்றிலுள்ள மக்கள் அங்கங்கே பிரிந்து வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் அவ்வந் நிலங்களின் இயற்கைப் பண்புகளுக் கேற்ப அவர்களுடைய குணம், தொழில், பெயர் முதலியனவும் வேறுபடுமாகலின் மக்கள் ஐந்து வகுப்பினராயினர். இவையே இயற்கையின் உளவாய வேற்றுமையாகலின் தமிழ் நூல்கள் இப்பாகு பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழா நிற்கும். தமிழின் தொன்மைக்கு இஃதோர் சான்றுதல் அறிக.

இவர்களுள், குறிஞ்சி நிலமக்கள் குன்றவர், வேட்டுவர் முதலிய பெயர் பெறுவர். முல்லை நிலமக்கட்கு ஆயர், இடையர் முதலிய பெயர்கள் வழங்கும். பாலை நிலத்தார் எயினர், மறவர் முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்பெறுவர். மருத நிலத்தினர்க்குக் களமர், உழவர் முதலியன பெயர் களாம். நெய்தனில மக்கட்கு நுளையர், பரதவர் முதலிய பெயர்கள் உள்ளன. மிகப்பழைய நாளில் தமிழகத்தில் இருந்த மக்கள் இவர்களே. இவர்களுள் குறிஞ்சி நில மக்கள் வலியும், வீரமும் இயல்பிலே மிக்குடையராகலின் ஏனையரை அடக்கி யாளும் பெற்றியும் உடையராயினர். இன்னவரே "கற்றோன்றி மண்டோன்றாக்காலத்தே வா ளோடு—முற்றோன்றி மூத்தகுடி" என்று கூறப்படுதலும் காண்க. எனினும் நாகரிகமானது மருதநிலத்தே தான் முற்பட வளர்ச்சி யடைந்திருத்தல் வேண்டும். ஐந்திணை மக்கள் அறிவும், நாகரிகமும் உடையரான காலத்தே அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், பாணர், துடியர் முதலிய

ஏனைக்குடி மக்களும் அவர்களுள்ளே தோன்றுவாராயி னர். தமிழருள்ளே பதினெண்குடி யுண்டென்பது உலக வழக்கால் அறியலாவது. இவ்வாற்றால் தமிழகத்தே யிருந்த இவரெல்லாம் தமிழரெனப்பட, தமிழகத்தைச் சூழவிருந்த பல திறத்தாரும் நாகரென வழங்கப்படுவா ராயினர் என்க. தமிழரும், நாகரென்பாரும் இடத்தால் வேறுபட்டவரே யன்றி, பிறவாற்றா னெல்லாம் முற்றிலும் வேறுபட்டவரல்லர். தமிழரது மொழியும், நாகரது மொழியும் இடம்பற்றிச் சிறிது வேற்றுமையடைந்திருந்த தமிழே யன்றிப் பிறிதன்று. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தி லிருந்து நாகர்மலையை யடைந்த சாதுவன் என்னும் வாணி கன் அங்கிருந்த நாகர்களோடு அவரது மொழியிற் பேசி னான் என மணிமேகலை கூறுவதும் இக்கருத்திற்குச் சார் பாதல் காண்க. தெலுங்கு, கன்னடம் என்னும் மொழி கள் தமிழினின்று உண்டாயவை என்னுங் கொள்கை அங்கெல்லாம் முதலில் வழங்கிய மொழி தமிழ் என்பத னைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். தமிழானது இங்ஙனம் வெவ் வேறு மொழியைப் பிறப்பித்து விட்டுத் தான் ஓர் எல்லை யுட் பொருந்தி நிற்க, பின்பு அதன் கண்ணும் வேற்றுமை யுண்டாகிச் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்னும் பாகு பாடுளதாயிற்று. நெடுங்காலஞ் சென்றபின் ஒரு புறத் திருந்த கொடுந்தமிழ் வேறு மொழியாக மாறி மலையா ளம் எனப்பட்டது.

ஐந்திணை மக்களுள்ளே சிலரைத் திராவிடரென்றும், சிலரை நாகரென்றும் ஒரு சாரார் கூறுவது எத்துணையும் பொருந்துவதன்று. "நாகரில் மறவர், எயினர், ஒளியர், ஓவியர், அருவாளர், பரதவர் என்ற பல கிளைகளுண்டு; இக் கிளைகளுள் மிக்க வன்மையும், போர்த்திறனு முடைய

ராய்த் தமிழர்களிடத்திற் றீராப் பகை கொண்டிருந்தவர் மறவரே" என இவ்வாறு கனகசபைப் பிள்ளை யவர்கள் கூறுவதன் காரணம் நமக்குப் புலப்படவில்லை. ஒளியர், அருவாளர், ஓவியர் என்போர் சில குறுநில மன்னரெனப் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றால் அறியலாவது. அவர்களை நாகரென்று கூறிற் கூறுக. ஒருவாற்றால் அவரும் தமிழரே. மறவர், எயினர், பரதவர் என்போரை நாகரென்று கூறுவதும், மறவர் தமிழருடன் பகைமை கொண்டிருந்தன ரென்பதும் எங்ஙனம் பொருந்தும்? இவ்வாற்றால் தமிழர், நாகர் என்ற இருபாலோரும் தமிழகத்திலும், அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் பழங்காலந் தொட்டிருந்து வந்த தொன்முது மக்கள் என்பது கடைப்பிடிக்க. எனவே, இடைக்காலத்தே இந்நாட்டிற் குடியேறியவர் ஆரிய ரென்பதும் ஈண்டே அறியற் பாலது. ஆரியரின் வருகையைப் பற்றியும் சிறிது கூறுதும்.

ஆரியராவார் ஆதிகாலத்தில் நடுஆசியாவில் வசித்தவ ரென்பதும், அவர்கள் அங்கிருந்து இந்தியா, பருசியா, ஐரோப்பா முதலிய இடங்கட்குப் பிரிந்து போயினரென்பதும் சரித்திரக்காரர் கொள்கை. ஆரியர் முதலில் வட பெருங்கடற் கரையில் அதாவது வட துருவப் பக்கத்தில் வசித்தவரென உலகமானிய பாலகங்காதரதிலகரால் முடிவு செய்யப் பெற்றுளது. இவ் விரு கொள்கையும் ஒன்றாக அடக்கிக் கொள்ளினும், ஆரியரது தோற்றம் பற்றி முற்றிலும் வேறுபட்ட இரு கொள்கைகள் முன்னிற்கின்றன. இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலிருந்து ஒரு காலத்தில் அழிவெய்திய குமரி கண்டத்தில் மக்கள் முதற்கட் டோன்றின ரென்பது ஒன்று. இக் கொள்கையின்படி தெற்கே தோன்றி முதன் முதலில் வடக்கே சென்றுவிட்

டவர் ஆரிய ரென்னல்வேண்டும். மத்திய ஆசியாவிலோ வடதுருவப் பக்கத்திலோ முதலிற் றோன்றின ரென்பது மற்ருென்று. இவற்றுள் யாதேனும் ஒன்று உண்மையோ? அன்றி இரண்டும் உண்மையோ? எவ்வாருயினும் ஆரியர் வடக்கிலிருந்து இந்தியாவிற் குடியேறியவரென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஆரியர் பண்டு தொட்டு இந்தியாவில் இருந்தோரே யன்றிப் பிற நாட்டிலிருந்து குடியேறியவரல்லர் என வாதிப்பாரும் உண்டு. எனினும் அவர் தென்னிந்தியாவில் இடைக்காலத்திற் குடியேறியவ ரென்பதை அன்றென மறுப்பார் யாரும் இலர். முதலில் அவர்களிடத்தும் சாதிப் பிரிவு இருந்ததில்லை. பின் ஒரு காலத்தில் பிரம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்ற வருணப் பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஏற்படுத்தினேரின் நோக்கம் இன்னதெனத் துணிந்துரைக்கலாகாது. தொழில்கள் முட்டின்றி நடைபெறவேண்டுமென்பது கருத்தாகவும் இருக்கலாம். இப்பிரிவு ஏற்பட்ட பின்னும் ஒரு வருணத்தான் மற்ருெரு வருணத்திற் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளுதலும் இயல்பாகவே இருந்தது. சூத்திரன் பிராமணனுவதும், பிராமணன் சூத்திரனுவதும் அப்பொழுது இயற்கையே. நெடுங்காலத்தின் பின்பே ஏற்றத் தாழ்வான சட்ட திட்டங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆரியர் இங்ஙனம் வடக்கிலிருக்கும்பொழுது தமிழகமானது நாகரிகத்தில் ஆரிய நாட்டினும் விஞ்சியே யிருந்தது. ஆரியர் தமிழருடன் மாறுபாட் டுணர்ச்சி கொண்டு எழுதிய நூல்களிலும் தமிழர் நாகரிகம் மிகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "ஆரியர் வருதற்கு முன்னரே தமிழர் மிக்க நாகரிக மடைந்துவிட்டன ரென்பதை, ஆரியத்தினுதவியின்றியே பெருக்கமாய்க் கிடக்கும் தமிழ்ச் சொற்

களாலே நினைத்தவற்றைத் தெளியக் கூறும்படி யிருப்பதே விளக்கும். உண்மையில் நிலைபெற்ற பழைய தமிழ் நூல்களில் இசை, இலக்கணம், சோதிடம், தத்துவம் முதலிய பயிற்சிகளுக்கு வேண்டிய சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. ஆகையால் பிராமணரோ அல்லது மற்றை ஆரியர்களோ வருதற்கு முன்னரே இக்கல்விகள் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன என்பது திண்ணம்" என்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையாகும். தமிழகத்தின் நாகரிகமும், செல்வப் பெருக்கு மன்றே ஆரியமக்கள் அதன்கட் குடிப்புகும்படியான பேரவாவை யெழுப்பிவிட்டன. ஆரியர் எப்பொழுது தமிழகத்திற் குடிப்புகுந்தனரென இப்பொழுது அறுதியிட் டுரைக்கக் கூடவில்லை. எனினும் நெடுங்காலத்தின் முன்பே புகுந்து விட்டனரென்பதற்குத் தமிழ் நூல்களே சான்று பகரும். முதலில் பிராமணர் அல்லது நோன்பிகளே வந்துகொண்டிருந்தனர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள தெய்வத் தலங்களையும், தீர்த்தங்களையும் நோக்கி அங்கும் இங்கும் சென்று கொண்டிருப்பதே அன்னாரது தொழில். இப்பொழுதும் செம்பு, தடி, மூட்டை முதலியன கைக்கொண்டு இராமேச்சுரம் முதலிய வற்றிற்குச் சென்று வருகிற வட நாட்டுப் பிராமணரை நாம் பார்க்கின்றோம். பண்டும் இப்படித்தான் சென்று கொண்டிருந்தாராவர். பின்பு அவர்கள் தமிழ் வேந்தரை யடுத்துப் பல வழியாலும் அவர்களைத் தம் வயமாக்கித், தம் இனத்தவரை ஒவ்வொரு கூட்டமாகக் குடியேறும்படி செய்து கொண்டனர். தமிழரோ பரதேசத்தினரை விருந்தேற்றுபசரிக்கும் பெருமாண்பு இயற்கையில் வாய்ந்தவர். அதனோடு, சிறிது அறிவு முதலியன வாய்ந்தாரைக் கண்டால் அவர் எப்படி யொழுகுவரென்பது கூறவேண்டுவ தின்று.

இவ்வாறு ஆரிய மக்கள் தமிழ் வேந்தருடன் கலந்து நட்புச்செய்து கொண்டு, அவருதவியால் தமிழ் நாட்டிலும் நால்வருணப்பாகு பாட்டினை யேற்படுத்தினர். ஒரு நாட்டினர் வேறு நாட்டிற் சென்று செல்வாக்குப் பெற்ற பொழுதில் தமது கொள்கையை அங்கும் நிலை நாட்ட முயல்வது இயற்கைதானே. தமிழகத்தில் அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், உழவரும் முன்பே இயல்பாக இருந்தன ரெனினும், அன்னோர் வேறு வேறு வகுப்பின ரென்றுவது, அவர்க்கு இன்னின்ன தொழில்களே உரிய வென்றுவது வரையறை இருக்கவில்லை. ஆரியமக்களே வரையறை யேற்படுத்தினர். எனினும் ஆரிய நால் வருணத்திற்கும், தமிழ் நாற்குலத்திற்கும் வேற்றுமை பெரிதாகும். ஆரியரில் நாலாம் வருணத்தவர் சூத்திரர் ஆவர். மேல் மூன்று வருணத்தாரும் ஏவியன செய்தலே அவரது தொழில். தமிழரில் நாலாம் குலத்தவர் வேளாளர் ஆவர். அவரது தொழில் உழவு அல்லது வேளாண்மை ஆகும்.

> 'வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூணல்ல
> தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி'

என்று தோல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தமிழரில் உழவராயுள்ளோர் பெரிதும் மதிப்பிற்குரிய ரென்பது துணிபு. ஆரியப் பிராமணரும் தமிழரசரும் சேர்ந்து இங்ஙனம் வரையறை ஏற்படுத்தினராயினும் தமிழரிற் பெரும் பகுதியினர் இதற்குக்கட்டுப்படவில்லை. இற்றைக்கும் கட்டுப்படாமலிருக்கின்றனர். தமிழர் யாவரும் அவ்வரையறையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பின், தோல்காப்பியர் 'ஆயர் வேட்டுவர்' என்று சூத்திரம் செய்திருத்தல் அமையாது. பழந்தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் ஐந்திணை மக்களைத் திணைப் பெயராற் கூறுதல் பொருந்தாது.

தொன்றுதொட்டு இற்றை நாள்வரை நான்கி லடங்காத வேறு வேறு பெயர்களால் அவர்கள் கூறப்பட்டு வருதலே நாற்குல வரையறைக்கு அன்னவர் கட்டுப்படவில்லை யென்பதை நன்கு விளக்கும். இது குறித்துக் கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் கூறுவதும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. அவர் சொல்வது :—

"கிறித்துவுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளில் தொல்காப்பியர் என்பவர் தமிழில் இலக்கணஞ் செய்து, தம் பெயரையே அந்நூலுக்கிட்டுத் தொல்காப்பியம் என வழங்கினர். அவர், அறிவர் அல்லது தமிழ முனிவரைப்பற்றிப் பல இடங்களில் குறித்திருக்கின்றனர். ஆனால், மரபியலில், அறிவரைப்பற்றி ஒன்றுஞ் சொல்லாது விடுத்துப், பூணூல் தரித்த பார்ப்பனரை முதல் வகுப்பினராகக் குறிக்கின்றார். அரசரை இரண்டாவது வகுப்பினராகவும், வணிகரை மூன்றாவது வகுப்பினராகவும் கூறுகின்றார். பின்பு, வேளாளரை நான்காவது வகுப்பினராகக் கொண்டு அவர்க்கு உழுதலைத்தவிர வேறு தொழிலில்லை யென்று சொல்லுகிறார். தமிழரை வருணபேதத்தில் தமக்குக் கீழாக்கப் பிராமணர் செய்த முதல் முயற்சி இதுதான். தமிழகத்தில் சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரப் பாகுபாடு இல்லாதபொழுது தமிழரின் மேம்பட அன்னார்க்குக் கூடவில்லை. தொல்காப்பியர் ஆயரையும், வேட்டுவரையும் பற்றிக் கூறுகின்றார். ஆனால் வருணப் பாகுபாட்டிற்கு ஒத்து வராமையால் அவர்களையும், மறவர், வலையர் என் போரையும் அவர் மரபியலில் குறிக்கக் கூடவில்லை" என்பது.

பின்பு தமிழ் வேந்தர்கள் வேள்வி யியற்றுமாறு கற்பிக்கப்பட்டு, எண்ணிறந்த வேள்விகளை யியற்றினர். அவ்

வேள்விகளி னெல்லாம் பிராமணர் ஆசிரியரா யிருந்து வந் தமையின் அவரது பெருமை பெரிதும் மிகுவதாயிற்று. ஆரியரும் தமிழரும் மதக்கோட்பாட்டில் ஒருவாற்றால் ஒன்றுபட்டனர். இந்திய நாடு முழுதுமுள்ள ஆரியரும் தமிழருமாகிய அனைவர்க்கும் ஒரே வேதம் மத நூலா யிற்று. தமிழ் நாட்டிலுள்ளாரில் பிராமணரை ஆரிய ரென்றும், ஏனையரைத் திராவிடரென்றும் பிரித்தலும் பொருந்தாது. ஆரிய நாட்டிலிருந்து பிராமணர் மட்டும் தமிழகத்திற் குடியேறின ரென்பது பொருந்தாமையின் தமிழருள்ளும் ஆரியர் கலந்திருக்கின்றன ரென்பது உண்மை. பிராமணரும் தமிழருடன் வதுவையாற் கலந்து விட்டனர். ஆகலின் அவரை வேறு பிரிப்ப தென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும் ?

திருவாளர் பி. டி. சீனிவாசையங்கார் (எம்.ஏ., எல்.டி.) அவர்கள் பின் வருமாறு கூறுவர்: "இப்போழ்து இந்தியாவில் இருக்கும் 'ஆரியர்' 'தமிழர்' என்பாரைப் பற்றிப் பார்க்குங்கால் அவர்கள் 'ஆரியத் தமிழர்' 'தமிழ ஆரியர்' என்னும்படி ஒன்றுபட்டுக் கலந்துகொண்டமை யால் தனி ஆரியராயினும் தனித் தமிழராயினும் காண் பரிது. வடபாலிருந்து முன் வந்த ஆரியர் என்னும் ஆற்று வெள்ளம் இந்தியாவென்னும் தனித் தமிழ் நாட்டி லுள்ள தமிழரென்னும் பெருங்கடலுட்புக்க பின்னர் ஆரி யர் தமிழரேயாயினர் என்று கூறுதலே சால்புடைத்து." பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஓரிடத்திலிருந்து, பழக்க வழக் கங்களில் ஒன்றுதலுற்று ஒரு கடவுளை வழிபட்டு நண்ப ராய் வாழ்ந்து வருவோர்க்குள் காலதேச இயல்புக்கேற்பச் சில காரணங்களால் பிரிவு உண்டாயினும், அதனை நீடிக்க

விடாது பிரிவின் காரணங்களை யறிந்து விலக்கி, ஒற்று மையாய் வாழ்தலே கடனும். பழைய தமிழ்ச்சங்க நாளி லே பிராமண ருள்ளிட்ட அனைவரும் தமிழைத் தங்கள் தாய் மொழியாகக் கொண்டு மதித்துப் போற்றி வந்திருக் கின்றன ரென்பதும், மற்றும் சிறிது பிற்காலத்திருந்த திருஞான சம்பந்தர் முதலிய பெரியாரெல்லாம் தம்மைத் தமிழரென்றே பெருமையுடன் பாராட்டி வந்திருக்கின் றன ரென்பதும் அறியற் பாலவாம். சமய குரவர் முதலா யினோர் பெருமையினையும், அவர்கள் செய்துவைத்துள்ள உதவிகளையும் தமிழ் மக்கள் சிறிதும் மறப்பாரல்லர். அங்கெல்லாம் வகுப்பு வேற்றுமையினை யேற்றுவோர் அறி விலிகளேயாவர். உண்மைத் தமிழராயினும், உண்மை அறிவுடையாரும் அவர்களை என்றென்றும் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றுவர் என்க.

இனி, இப்பொழுது வழங்குவது போல ஐயர், ஐயங் கார், நாயடு, செட்டி, பிள்ளை, முதலியார் என்னும் பட்டப் பெயர்களாவது, கள்ளர் வகுப்பினர் முதலானோர்பால் காணப்படும் அளவற்ற பட்டப்பெயர்களாவது சங்க நாளில் வழங்கவில்லை. அவையெல்லாம் இடைக் காலத் துத் தோன்றியவையே. ஐயர் என்பது முனிவர் அல்லது பெரியாருக்கே சிறப்பாய் வழங்கியது. கண்ணப்பர், நந்த னார் முதலிய வேறு குலத்துப் பெரியார்களையும் சிறப்புப் பற்றி ஐயர் என ஆன்றோர் வழங்கி யிருக்கின்றனர். சிறப் புப் பெயர் வருங்காலும்,

'சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற் பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்'

என்ற விதிப்படி, அமர முனிவன் அகத்தியன், தேய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன், சேரமான் சேரலாதன் என்றாற்

போல இயற் பெயர்க்கு முன் வருதலே மரபு. பிற் காலத் திற்றான் பெயர்கள் இம்முறை மாறி வரலாயின. சிறப்புப் பெயரும் முன்பு யாவர்க்கும் வழங்குவனவல்ல. எனவே பண்டை மக்கள் தம்மை வேறுபடுத்திக் காட்டப் பெரி தும் விரும்ப வில்லை யென்பது போதரும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

நாக பல்லவ சோழரும், கள்ளரும்.

இனி, கள்ளர் குலத்தவர் முற்கூறிப் போந்த மக்களுள் எவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்றும், இன்னவர் நிலைமை எத்தன்மைய தென்றும் பார்ப்போம். சங்கநாளிலே திருவேங்கடத்தை யாண்ட புல்லி என்னும் அரசன் **கள்வர் கோமான்** என்று கூறப்படுகின்றான். அவன் வீரத்தினும், வள்ளன்மையினும் மிக மேம்பட்டவனென்று தெரிகிறது. பொய்யடிமையில்லாத புலவராகிய சங்கத்துச் சான்றோருள், **கபில பரண நக்கீரரோ**டொப்பப் பெருமை வாய்ந்த **கல்லாடனாரும், மாமூலனாரும்** பல பாட்டுக்களால் அவனைப் பாடியிருப்பதொன்றே அவனது பெருமையை நன்கு புலப்படுத்தா நிற்கும்.

அகநானூற்றில்,

> 'கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
> மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
> விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்' (௬௧)
> 'புடையலங் கழற்காற் புல்லி குன்றத்து' (உ௯௫)
> 'புல்லி நன்னாட் டும்பர்' (௩௧௧)
> 'பொய்யா நல்லிசை மாவண் புல்லி' (௩௫௯)
> 'நெடுமொழிப் புல்லி' (௩௯௩)

என மாமூலனாரும்,

> 'புல்லி-வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடம்' (அ௩)
> 'மாஅல்யானை மறப்போர்ப் புல்லி
> காம்புடை நெடுவரை வேங்கடம்' (உ0௯)

எனக்கல்லாடனாரும் பாடியிருக்கின்றனர்.

நற்றிணையில்,

'கடுமான் புல்லிய காடிறந்தோரே' (கச)

என்றார் மாமூலனார். அதனுரை,

'கடிய குதிரையையுடைய கள்வர் கோமான் புல்லி யென்பவனுடைய வேங்கட மலையிலுள்ள காட்டின் கண்ணே சென்ற நமது காதலர்.'—என்பது.

புறநானூற்றிலே, கல்லாடனார், அம்பர்கிழான் அருவந்தையை வாழ்த்து மிடத்தும்,

'காவிரி கணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி யம்பர் கிழவோன்
நல்லருவந்தை வாழியர் புல்லிய
வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட
வோங்கல் வானத்துறையினும் பலவே' (௩அரு)

எனப் புல்லியது வேங்கடத்தைச் சிறப்பித்தலினாலே அவர் தம் உள்ளத்தை அத்தோன்றலுக்கே ஒப்பித்துவிட்டன ரென விளங்குகிறது.

அகநானூற்றிலே,

'கள்வர் பெருமகன்—தென்னன்' (௩சஉ)

என, மதுரைக் கணக்காயனார் ஒரு பாண்டியனைக் குறித்துள்ளார்.

இவ்வாற்றால், சங்ககாலிலே அதாவது ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பு 'கள்வர்' என்றபெயர் வழக்கு இருந்த தென்பதும், கள்வர் குலத்தவர் அரசரா யிருந்தன ரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அகநானூற்றில்,

'வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டைய
ரினமழை தவழு மேற்றரு நெடுங்கோட்
டோங்கு வெள்ளருவி வேங்கடத் தும்பர்'

என்று வேங்கட மலையானது தொண்டையருடையதாகக் கூறப்படுதலின், தொண்டையர், கள்வர் என்ற பெயர்கள் ஒரு வகுப்பினர்க்கு உரியன என்பதும், பண்டை நாளிலே வேங்கடமும், அதைச்சார்ந்த நாடும் அன்னவரது ஆட்சியிலிருந்த தென்பதும் போதரும். இப்பொழுதும் தொண்டைமான் என்ற பெயர் கள்ளர்க்கே வழங்குவதும், **தோண்டைமான்** என்னும் பட்டமுடைய மாட்சிமிக்க **புதுக்கோட்டை அரசர்** கள்ளர் வகுப்பினராயிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலன. வேங்கடமலையிலிருந்த **ஆதனுங்கன்** என்ற வள்ளலும் இவ் வகுப்பினனேயாவன். இவனைக் **கள்ளில் ஆத்திரையனார்** என்னும் புலவர் பாடிய பாட்டுக்கள் **புறநானூற்றில்** உள்ளன. அவர் பாடிய,

'எந்தை வாழி யாதனுங்க
என்னெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண்குவரே
நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங்காலை
யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்
என்னியான் மறப்பின் மறக்குவென்' (கஎரு)

என்னும் அருமைப்பாட்டை நோக்குங்கால் யாவர்நெஞ்சு தான் உருகாதிருக்கும்? சங்கநாளில் விளங்கிய அரசருள்ளும், வள்ளியோருள்ளும் பலர் இவ் வகுப்பினராகல் வேண்டும் எனினும், இவர்கட்குச் சிறப்பானுரிய பெயரானும் இடத்தானும் வெளிப்படத் தோன்றினோரையே இங்கே குறிப்பிடலாயிற்று. புல்லியைப்பற்றி எடுத்துக் காட்டிய ஒன்பது மேற்கோள்களில் ஒன்றிலேதான் 'கள்வர் கோமான்' என்ற பெயர் வந்துளது. அஃதும் இல்லையேல் அவனை இவ்வகுப்பினன் என அறிந்துகொள்வது எங்ஙனம்? இவ்வாற்றால் அறிந்துகொள்ளலாகாத பலர் இருந்திலர் என்று எங்ஙனம் கூறமுடியும்?

இனி, இவர்களில் 'முத்தரையர்' என்னும் பெயருடையராய் வள்ளன்மை மிக்க ஓர் குழுவினர் பழைய நாளில் இருந்திருக்கின்றனர். நாலடியாரில் இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. அவை,

'பெருமுத்தரையர் பெரிதுவந்தீயும் (உ00)
கருனைச் சோறார்வர்'
'நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத்தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவாதார்' (உகூசு)

என்பன. இவற்றிலிருந்து, இவர்கள் யாவர்க்கும் நறிய உணவளித்துப் போற்றிவந்தவ ரென்பதும், எல்லையிகந்த செல்வமுடையா ரென்பதும் விளங்கா நிற்கும். விஜயாலயன் என்னும் சோழமன்னன் கி. பி. 849ல் தஞ்சையைப் பிடித்துச் சோழராட்சியை நிலைநிறுத்து முன், தஞ்சையில் மன்னரா யிருந்தோர் முத்தரையரே என்பர் சரித்திரக்காரர். இப்பொழுது 'முத்திரியர்' என வழங்கும் வேறு வகுப்பினர் இருப்பினும், முன் குறிக்கப்பட்டவர் கள்ளர் வகுப்பினரே என்பதற்கு ஆதரவுகள் உள்ளன. செந்தலைக் கல்வெட்டில் இவர்களில் ஒருவனைக் குறித்து,

'வல்லக்கோன், தஞ்சைக்கோன், கள்வர் கள்வன், பெரும்பிடுகு முத்தரையன்' என்று கூறியிருக்கிறது. இக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட தூண்கள், முற்குறித்த பட்டங்களை யுடைய இரண்டாவது பெரும்பிடுகு முத்தரையனால் திருக்காட்டுப்பள்ளியின் மேல்புறமுள்ள நியமம் என்னும் ஊரிலே கட்டப்பட்ட பிடாரிகோயிலிலிருந்து இடித்துக் கொண்டு வரப்பெற்றவை. கல்வெட்டில் குறித்திருப்பதற்கேற்ப, வல்லத்தரசர், தஞ்சைராயர், செம்பிய முத்தரையர் என்னும் பட்டமுள்ள கள்ளர் குலத்தவர் தஞ்சையிலும், தஞ்சையைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும்

இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர். கல்வெட்டுத் தோன்றிய நியமம் என்னும் ஊரிலும், அதனைச்சூழ்ந்த வூர்களிலும் இருப்போரும் கள்ளர் வகுப்பினரே. அன்றியும் கல்வெட்டில், 'கள்வர்' என்ற பெயர் வெளிப்படக் கூறியிருப்பதே போதிய சான்ருகும். திருவாளர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் முத்தரையரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலது. அது,

'நாலடியாரில் முத்தரையரைப் பற்றி இரண்டிடங்களில் குறிப்பிக்கப்பட்டுளது. இன்னோர், தென்னாட்டில் 7, 8-ம் நூற்ருண்டுகளிற் பிரபலம் பெற்ற கள்வர் மரபினர். இவ் வமிசத்தவர் சங்க காலத்திலேயே சிற்றரசராக விளங்கியவ ரென்பது, கள்வர் கோமான் புல்லி, கள்வர் கோமான் தென்னவன் என்னும் பெயர்கள் அகநானூற்றுட் பயில்வதனுல் அறியப்படும்' என்பது. (செந்தமிழ், தொகுதி 13, பக்கம்-273.)

இம் முத்தரையரைக் குறித்துப் பின்னரும் சிறிது ஆராயப்படும்.

இனி, பழைய தமிழர் முதலானோரில் கள்ளர் குலத்தவர் எவ்வகுப்பி லடங்குவர் என்பது பற்றி வேறுபட்ட கொள்கைகள் உண்டு. இவர்களை நாகர் வகுப்பின ரெனச் சிலரும், சோழர் வகுப்பினரெனச் சிலரும், பல்லவர் வகுப்பினரெனச் சிலரும் கூருநிற்பர். கனகசபைப் பிள்ளை அவர்கள் நாகர் வகுப்பினரெனக் கூறுகின்றனர். இராமநாதபுரத்தரசர், மாட்சிமிக்க பா. இராஜ ராஜேசுவர சேதுபதி அவர்கள், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டு விழாவில் தலைவர்களாக எழுந்தருளிக் கூறிய விரிவுரையில் பின்வருமாறு காட்டி யுள்ளார்கள் :

'சோழர்கட்கு முன் இப்போதுள்ள மறவர், கள்ளர் இச்சாதியாரின் முன்னோர்கள் நாகர் என்ற பெயரோடு இச் சோழராச்சியத்தை ஆட்சிபுரிந்த தாகவும், அவர்களின் தலை நகராகத் தஞ்சை, திருக்குடந்தை, காவிரிப் பூம்பட்டினம் இவ்விடங்க ளிருந்தனவாகவும் சரித்திர வாயிலாக வெளியாகிறது.'

மேன்மை பொருந்திய வா. கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் அவர்கள் இந்திர குலாதிபர் சங்கத்தின் நான்காவது ஆண்டு விழாவில் தலைவராக அமர்ந்து செய்த விரிவுரையில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளனர்:

'இந்நாட்டை யாண்ட அரசர் பெருமக்களுள் சோழரைக் கள்வர் எனவே டாக்டர் பர்னலும், வெங்காசாமி ராவ் அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.'

திருவாளர் ம. சீனிவாசையங்கார் அவர்கள், 'சோழர் சாதியிற் கள்ளரென்றும், பாண்டியர் சாதியில் மறவரென்றும் ஒரு சாரார்கொள்கை.' என்பர்.

(செந்தமிழ், தொகுதி—2, பக்கம்—175.)

வின்சன் ஏ. ஸ்மித் என்னும் சரித்திர அறிஞர் 'புராதன இந்திய சரித்திரம்' என்னும் தமது நூலில் பல்லவர் வரலாறு கூறுமிடத்தே கள்ளர் வகுப்பினரையும் இயைத்துக் கூறுகின்றனர். அவருரைப்பது,

"பல்லவர் யாவர்? எங்கிருந்து வந்தனர்? தென்னாட்டு மன்னர்களில் எங்ஙனம் தலைமை யெய்தினர்? என்ற கேள்விகளுக்கு இப்பொழுது தக்க விடை யளித்தல் இயலாது. 'பல்லவர்' என்ற பெயர் 'பகல்வா' என்னும் பெயருடன் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பதால், பல்லவர் என்பதும் பகல்வா என்பதும் ஒரே பொருளன

என்றும், ஆகவே, தென்னாட்டில் காஞ்சியிலாண்ட அரசர் குடி பருசியா நாட்டில் தோன்றியதாக வேண்டும் என்றும் டாக்டர் பிளீட்டும், ஏனைய ஆசிரியர்களும் நினைக்கின்றனர். இந் நூலின் முதற் பதிப்பிலும் இக்கொள்கை சரியானதா யிருக்கலாமென எழுத நேர்ந்தது. ஆனால், இப்பொழுதைய ஆராய்ச்சி இக்கொள்கை அவ்வளவு சரியானதன்றென்று காட்டி விட்டது. சென்னை மாகாணத்தின் வடபாகத்தில் கிருட்டிணா, கோதாவிரி யாறுகட்கு இடையே யிருந்த வெங்கி நாட்டில் வசித்த ஒரு வகுப்பினரெனச் சொல்வதே ஏறக்குறைய சரியான கொள்கை யென்னலாம். தமிழ் மன்னர்களுக்கும் பல்லவருக்கும் இடைவிடாப் பகைமை யேற்பட்டிருந்ததும், பல்லவரது ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலம் இன்னதென இன்றுவரை உறுதிப்படுத்த முடியாதிருப்பதும் பல்லவர் தமிழரல்லர் என்பதனைக் காட்டி நிற்கின்றன. ஆகவே, பல்லவர் தென்னாட்டு மன்னரை வென்றே தமது ஆட்சியைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைநிறுத்தி யிருத்தல் வேண்டும். மகாராட்டியரைப் போன்றே பல்லவரும் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார், அல்லது வகுப்பினர் என்றும், அவர்களைப் போன்றே தங்களது வலிமையால் சோணாடு முதலிய நாடுகளைத் தமது ஆட்சிக் குட்படுத்தின ரென்றும் கொள்வோமாயின் இதுவரையிற் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்கள் அதனை உறுதிப்படுத்து மென்றே நினைக்கின்றேன்.

கள்ளர்களின் தலைவராகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் தம்மை ராஜபல்லவ ரென்றும், பழைய அரச வமிசத்தின ரென்றும் சொல்லிக் கொள்கின்றனர். சர் வால்டர் எலியட் என்பார் கள்ளர்கள் கலகக் கூட்டத்தாரில் ஒரு வகுப்

பினரென்றும், ஆண்மையும், அஞ்சாமையும், வீரமும் உள்ளவர்களென்றும் கூறுகின்றார். சரித்திரப்படி பல்லவர்களும் அவர்களை யொத்தவர்கள்தான். கள்ளர்கள் இன்று வரையிலும் கருநாடக பூமியிலுள்ள குடிமக்களை அடக்கியாண்டு, அவர்களிடமிருந்து, மகாராட்டியர் சௌத் என்ற வரிவாங்கிவந்தது போல் ஒரு வரியும் வாங்கிவந்திருக்கின்றனர். பல்லவரும் எதிரிகளாகிய தமிழ் மன்னர்களின் வலிமைக்கேற்பத் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி வந்திருக்கின்றனர் என்று நம்பவேண்டியிருக்கிறது. கள்ளர், மறவர் இவர்களுடன், பள்ளி வகுப்பாரும், உழுது பயிரிடும் வேளாளரிற் சிலரும் தாங்கள் பல்லவரைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லிக் கொள்கின்றனர். * பல்லவரோடு கொள்ளைக் கூட்டத்தின ரென்று கூறப்படும் இவர்களும் தமிழருக்கு முன்பே இந்நாட்டில் வசித்து வந்த ஒரு வகுப்பாரைச் சேர்ந்தவர்களா யிருக்கலாம்.''

இனி, மேல் எடுத்துக்காட்டிய கொள்கை ஒவ்வொன்றிலும் எத்துணை உண்மை யிருக்கின்றதென்பது பின் ஆராய்ச்சியால் அறிந்து கொள்ளலாகும். கள்ளர் நாகரினத்தவர் என்னுங் கொள்கையை முதற்கண் ஆராய்வாம். நாகரின் வரலாறும், பெருமையும் முன்னரே கூறியுள்ளோம். அவர்கள் கைத்தொழில் முதலியவற்றில் எவ்வளவு மேன்மையடைந்திருந்தன ரென்பது பின்வரும் **கனகசபைப் பிள்ளை**யவர்கள் கூற்றால் நன்கு விளங்கும்.

"நாகர்கள் பல நுட்பத் தொழில்களில் தெளிவடைந்திருந்ததோடு, நெய்தற் றொழிலில் மிக்க திறமை யடைந்

---

* பல்லவரையும், கள்ளர், மறவர் முதலாயினாரையும் கொள்ளைக் கூட்டத்தார் என்று இவர் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாவிடினும், இவர் கூற்றில் உண்மையிருப்பது காணலாம்.

திருந்தனர். கலிங்க நாட்டிலிருந்த நாகர் இத்தொழிலில் அடைந்திருந்த புகழ் பற்றிக் கலிங்கம் என்ற சொல்லே தமிழில் துணியை உணர்த்துவதாயிற்று. பாண்டி நாட்டின் கீழைக் கரையிலிருந்த நாகர் இத் தொழிலில் மிக மேம்பாடெய்தி, துணியும், மசிலினும் பெருக ஏற்றுமதி செய்தனர். இவர்கள் நெய்த நுட்ப இழைகளாலான ஆடைகள் தமிழர்களால் மிக மதிக்கப்பட்டும், பிற நாடுகளில் நம்பத்தகாத விலைக்கு விற்கப்பட்டும் வந்தன. நாகரிடமிருந்துதான் ஆரியர் எழுதும் வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டனர். அதுபற்றி இற்றைக்கும் வடமொழியெழுத்திற்குத் தேவநாகரி என்ற பெயர் வழங்குகிறது."

நாகர் குலத்து மகளிர் பேரழகு வாய்ந்தோரென **மணிமேகலையாலும்**, பிற நூல்களாலும் அறியப்படுகின்றது. அவர்கள் சிவபத்தியிலும் மேம்பட்டவரென்பது நாககன்னியர் சிவபெருமானைப் பூசித்து வரம் பெற்றனரென்று **உறையூர்ப் புராணம், பழைய திருவானைக்காப் புராணம், செவ்வந்திப் புராணம்** முதலியன கூறுதல் கொண்டு அறியலாகும்.

நாகர் வீரத்திலும் மேம்பட்டவ ரென்பது, சோழநாகர் என்பார் உறையூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த சோழர்களை அப்பதியினின்றும் போக்கிச் சோழராட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன ரென்று பழைய ஐரோப்பிய ஆசிரியரான **தாலமி** என்பவர் கூறுவதால் அறியலாகும். சோழ நாகரென்பார் சோழரும் நாகரும் வரைவாற் கலந்ததிற் பிறந்த வழிபோலும் என்று **கனகசபைப்பிள்ளை**யவர்கள் கருதுகின்றனர். பழைய நாளில் சோழர்கள் நாகர் குலத்தில் கல்யாணஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்

என்பது தேற்றம். நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்ற சோழவேந்தன் நாக நாட்டரசனுகிய வளைவணன் என்பானது மகள் பீலிவளையை மணம்புரிந்த செய்தி மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையுள் கீழ்வரும் பகுதி அவனது பிறப்பு வரலாற்றை யுணர்த்துகின்றது.

> 'இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
> முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்
> திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்
> மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்
> முரசு முழங்குதானை மூவ ருள்ளும்
> இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
> வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்
> அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோற்
> பல்வேற் றிரையன்.'

நச்சினார்க்கினியர் இதிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி 'மூவேந்தருள்ளும் தலைமை வாய்ந்தோனும், திருமாலின் பின் வந்தோனுமாகிய சோழன் குடியிற் பிறந்தோன், கடலின் திரை கொண்டு வந்தமையால் திரையன் என்னும் பெயரை யுடையவன்' என்று பொருள் கூறி, 'என்றதனல் நாகபட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து, அவள், யான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்வே னென்ற பொழுது, தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பலென்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வர

விடத் திரைதருதலின் திரைய னென்று பெயர் பெற்ற கதை கூறினர்.' என ஓர் வரலாறும் குறித்துள்ளார்.

நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு நாகர் மகளாய பீலிவளை வயிற் றுப் பிறந்தோனே இவ்விளந்திரையன் என்றும் சிலர் கூறுவர். அவர் நச்சினர்க்கினியர் எழுதியதை உறுதி யாகமேற்கொண்டே அங்ஙனம் கூறுவர். நச்சினர்க்கினிய ரும், மணிமேகலையில் 'புதல்வன் வரூஉ மல்லது பூங் கொடி வாராள்' என்று சாரணர் சோழனுக்குக் கூறிய தாகவுள்ள தொடரை யுட்கொண்டோ, அதுபற்றி வழங்கி வந்ததொரு கதையை மேற்கொண்டோ அங் ஙனம் எழுதினராகல் வேண்டும். அவர், 'தொண் டையை அடையாளமாகக் கட்டிவிட' என்றமையின், தொண்டைமான் என்ற பெயரின் காரணமும் அதுவென நினைந்தாராகல் வேண்டும்.

இனி, பெரும்பாணாற்றுப் படையடிகட்கு அவர் கூறிய வுரை பொருந்தாதென்பது காட்டுதும். 'முந்நீர் வண் ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்—திரைதரு மரபி னுரவோ னும் பல்' என்பதற்கு, 'கடல் வண்ணனாகிய திருமாலின் பின் வந்தோனும், கடல்நீர்த் திரையால் தரப்பட்ட மரபினை யுடைய உரவோனும் ஆகிய சோழனது வழித்தோன்றல்' என்பதே நேரிய பொருளாகும். நச்சினர்க்கினியர், இளந்திரையன் திரையால் தரப்பட்டவனாதல் வேண்டு மென்னுங் கொள்கை யுடையராய், அதற்கேற்பச் சொற் களை மாற்றி நலிந்து பொருள் கூறினர். திரையன் என் பது சோழனுக் குரியதோர் பெயரெனக் கொள்ள வேண் டும். கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும், திரையர் என்னும் பெயரைச் சோழர்க்கே யுரியதாக்குகின்றனர். தொண்

டைமான் என்னும் பெயரும் தொண்டையை அடையாள மாகக் கட்டிவிட்டமையால் இளந்திரையனுக்கு வந்த தென்பது பொருந்தாது. அகநானூற்றில் 'வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்—வேங்கடம்' என வந்திருப்பது முன்னரே காட்டியுள்ளாம். பெரும்பா ணாற்றிலேயே இளந்திரையன் '**தோண்டையோர் மருகன்**' என்று கூறப்படுகின்றான். இஃதொன்றுமே இளந்திரை யனுக்கு முன்பே தொண்டையர் என்னும் வழக்குண்மை நிறுத்தப் போதியதாகும். இவ்வாற்றால் தொண்டையர் என்னும் பெயர் காஞ்சி, திருவேங்கடம் முதலியவற்றைத் தன்னகத்தேயுடையதொரு நாட்டிலே தொன்று தொட்டு ஆட்சிபுரிந்த ஓர் வகுப்பினரைக் குறிப்பதென்பதே தேற் றம். இளந்திரையனானவன், சோழனொருவன் தொண் டையர் மகளை மணந்து பெற்ற புதல்வன் என்றும், அவனே தாய்வழி யுரிமையால் தொண்டை நாட்டுக்கு அரசாயினனென்றும், தாய்வழியால் தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், தந்தை வழியால் திரையன் என்னும் பெயரும் அவனுக்கு எய்தினவென்றும் கோடல்வேண்டும்.

இனி, இத்தொண்டையரும் காஞ்சியிலிருந்து அரசு புரிந்திருக்கின்றனர். பல்லவரும் காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி நடாத்தி யுளர். ஆகலின் இவ்விருவரும் வெவ்வேறு வகுப்பினரா? ஒரே வகுப்பினரா? என ஆராயவேண் டியிருக்கிறது. பல்லவர் வடக்கே பருசியாவிலிருந்து வந்தவரெனச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லி வந்திருக்கின்ற னர். இப்பொழுது சிலர் அக்கொள்கையை மாற்றியும் வருகின்றனர். இவர்கள் பல்லவர் தொன்றுதொட்டு இந்நாட்டவரேயெனத் துணிந்துரையாவிடினும், இந்நாட் டினராக இருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர். தொண்டை

மான் என்னும் பெயர் கொடி பற்றி வந்ததென்று கூறப் படுதலானும், பல்லவம் என்பதற்குத் தளிரென்பது பொருளாகலானும் இவ்விருபெயரும் ஒருவரைக்குறிக் கும் ஒருபொருளுள்ளனவே எனச்சிலர் கருதுகின்றனர். பல்லவர்க்கு வழங்கும் போத்தரசர் என்னும் பெய ரும் இப்பொருளதே யென்கின்றனர். காஞ்சியி லாண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனையும், சோழன் கரிகா லனையும் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடி யிருத்தலால் இளந்திரையன் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்தோன் எனத் தெரிதலானும், அதற்கு முன்பு பல்லவர் செய்தி யொன்றும் கேட்கப் படாமையா னும் இளந்திரையனது வழியில் வந்தோரே பல்லவர் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இவர்கள், பல்லவராயி னோர் சோழர்க்கும் தமக்கும் ஏற்பட்ட பகைமை பற்றியே தம்மை வேறு பிரித்துக் கொள்ள நினைந்து, தமக்குப் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டனர் என்பர். பல்லவர் பருசியாவிலிருந்து வந்தோரெனக் கூறுபவர்க்கு ஆதாரமாக வுள்ளது சில வடமொழிப்பு ராண விதிகாசங்களில் காணப்படும் பகல்வா என்னும் பத மாம். அச்சொல்லே பல்லவர் எனத் திரிந்திருக்கும் என் பது அவர்கள் கருத்து. பல்லவர் இன்னகாலத்தில் இன்ன விடத்திருந்து இவ்வழியாக இவ்விடத்தை யடைந்தன ரென்பது வேறு பல மேற் கோள்களால் உறுதிப் படுத் தப்பெற்ற பின்பன்றித், தெற்கே காஞ்சியைத் தலை நக ராகக்கொண்டு ஆண்ட வகுப்பினர் பெயராய பல்லவர் என்பது பகல்வா என்பதன் திரிபு என்று கொள்ளல் சிறிதும் பொருந்தாது.

வின்சன் ஏ. ஸ்மித் என்பாரும், சர் வால்டர் எலியட் என்பாரும் பல்லவர் கிருட்டிண கோதாவிரி யாறுகட்கு இடையிலுள்ள தான வெங்கி நாட்டில் இருந்தோ ராகலாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

பல்லவரைப்பற்றித் தனிநூல் எழுதியுள்ள புதுச்சேரியி லிருக்கும் புரொபசர் ஜி. ஜே. துப்ரீல் என்பாரும், பல்லவர் ஆந்திர நாட்டில் இருந்தோ ராகலா மென்றும், பல்லவர் இருகூறுப் பிரிந்து ஆந்திர நாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் அரசு புரிந்தன ரென்பதும் பொருந்தும் என்றும் இங்ஙனம் கருதுகின்றனரே யன்றிப் பருசியா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்தோரெனக் கூறவில்லை. பல்லவரது முதன்மைப் பட்டணம் காஞ்சி என்பதும், அவர்கள் ஆந்திர நாட்டுடன் தொண்டைமண்டலத்தையும் ஒரே காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றன ரென்பதும் சரித்திரத்தில் நன்கு விளக்கமாம்.

இனி, இவர்களைக் குறித்து எமது ஆராய்ச்சியிற் புலப்பட்டவற்றை இங்கே காட்டுதும். காஞ்சி முதலிய இடங்களுள்ள பகுதி முன்பு அருவா நாடு எனவும் வழங்கப்பட்டது. அங்கிருந்தோர் அருவாளர் எனப்பட்டனர். அந்நாடு தமிழகத்தின் பகுதியே யாகலின் அருவாளரும் தமிழரே யென்பது கூறாதே யமையும். அருவாளரை நாகரென்பார் கொள்கையும் முன்னரே காட்டப்பட்டது. இவருடன், ஆந்திரரும், கருநாடரும் தமிழ் மூவேந்தர்க்குப் பகையா யிருந்தமையாலே 'வடுகரருவாளர் வான் கருநாடர்...குறுகாரறிவுடையார்' என்று இழித்திடப் பட்டனர். சோழன் கரிகாலன் அருவாளரை வென்றதும் தெரிந்ததே. அருவா நாடு தொண்டை நாட்டின் கண்ணதாகலின் அந்நாட்டினை முன்பு ஆண்டோர் எனப்

பட்ட தொண்டையர் என்பாரும் அருவாளரும் ஓரினத் தவரென்று கருதலாகும். பழைய நாளில் இவர்கள் 'மன் பெறு மரபின் ஏனோர்' எனவும், 'குறு நில மன்னர்' எனவும் கூறப்பட்டு வந்தனர்.

'வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியுந்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கு முரிய'

என்னும் மரபியற் சூத்திரமும்,

'மன் பெறு மரபின் ஏனோரெனப்படுவார் அரசு பெறு மரபிற் குறு நில மன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும் பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும்.' என்னும் அதனுரையும் இவ்வுண்மை தெரிப்பனவாகும். கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முன்பு தொண்டை நாட்டின் ஆட்சி யும், நிலைமையும் எப்படி யிருந்தனவென்று விளக்கமாக அறிதற்கு இடமில்லை. கரிகாற் பெருவளவன் காலத்தி லிருந்து அது நல்ல நிலைமை யடைந்து விட்டதென்று கொள்ளலாகும். கரிகாலன் காஞ்சிப் பதியை விரிவுபட வகுத்தமைத்தனன் என்பது,

'என்று முள்ளவிந் நகர்கலி யுகத்தி
லிலங்கு வேற்கரி காற்பெரு வளத்தோன்
வன்றி றற்புலி யிமையமால் வரைமேல்
வைக்க வேகுவோன் றனக்கிதன் வளமை
சென்று வேடன்முன் கண்டுரை செய்யத்
திருந்து காதநான் குட்பட வகுத்துக்
குன்று போலுமா மதில்புடை போக்கிக்
குடியி ருத்தின கொள்கையின் விளங்கும்.'

என்று பெரிய புராணம் கூறுதலால் வெளியாகின்றது. கரிகாலனை யடுத்துத் தொண்டைமான் இளந்திரையன்

காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தோனுவன். அவனுட்சியின் பெருமையை,

> 'கைப்பொருள் வெள்வுங் களவேர் வாழ்க்கைக்
> கொடியோ ரின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்
> உருமு முரறு தரவுந் தப்பா
> காட்டு மாவு முறுகண் செய்யா'

என்றும்,

> 'முறைவேண் டுநர்க்குங் குறைவேண் டுநர்க்கும்
> வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி
> யிடைத்தெரிந் துணரு மிருடீர் காட்சிக்
> கொடைக்கட னிறுத்த கூம்பா வுள்ளத்
> துருப்பில் சுற்றமோ டிருந்தோன்'

என்றும், பிறவாறும் **பெரும்பாணாற்றுப்படை** கூறுதல் கொண்டு அறியலாகும். இளந்திரையனுக்குச் சில தலை முறை பின் வந்தோரே சிலர் ஆந்திர நாட்டிலும், சிலர் காஞ்சியிலுமாக இருந்து பல்லவர் என்னும் பெயருடன் ஆட்சி புரிந்தோராதல் வேண்டும். தொண்டை நாட்டுக்குப் பல்லவம் என்பது ஒரு பெயர். அதுபற்றியே தொண்டையர், பல்லவரெனப்பட்டனர். இப்பெயர்களும், பல்லவர்க்கு வழங்கும் காடவர், காடுவெட்டி யென்னும் பெயர்களும் அந்நாடு முன்பு காடடர்ந்ததாய் இருந்திருக்கவேண்டு மென்று கருதச் செய்கின்றன. தொண்டையர் அல்லது தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், பல்லவர் என்னும் பெயரும் ஒரு வகுப்பினரையே குறிப்பன என்பதில் எத்துணையும் ஐயமில்லை.

திருமங்கையாழ்வார் பலபாட்டுக்களில் பல்லவரைக் குறித்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் அட்டபுயகரப் பதிகத்தில்,

'மன்னவன் றெண்டையர்கோன் வணங்கு
நீண்முடிமாலை வைரமேகன்
தன்வலி தன் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி
யட்ட புயகரத் தாதிதன்னை'

என்றும்,

திருவரங்கப்பதிகத்தில்,

'துளங்கு நீண்முடி யரசர்தங் குரிசில்
தொண்டைமன்னவன்'

என்றும் ஓர் பல்லவனைத் தொண்டை மன்னன் எனப் பாடியிருக்கின்றனர்.

வண்டை நகரதிபனும், முதற் குலோத்துங்கச்சோழனுடைய மந்திரத்தலைவனும் ஆகிய கருணாகரத் தொண்டைமானை,

'பல்லவர்கோன் வண்டைவேந்தன்'

என்று செயங்கொண்டார், பரணியிற் கூறுகின்றனர். பல்லவர், தொண்டையர் என்னும் பெயர்கள் ஓரே மரபினரைக் குறிப்பன என்பதற்கு இவற்றினும் வேறென்ன சான்று வேண்டும்.

கல் வெட்டுக்களிலும் பல்லவரைத் தொண்டையர் என்று குறித்திருக்கிறது. தளவானூர்க் கல்வெட்டில் ஒரு பல்லவன் 'தொண்டையர் தார்வேந்தன்' என்று கூறப்படுகின்றான்.

'மறைமொழிந்தபடி மரபின் வந்த குலதிலகன் வண்டை நகரரசனை' என்று பரணி கூறுவது பல்லவர் அல்லது தொண்டையர் பின்பு அரச வகுப்பினராகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றாகும்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரையில் பல்லவராட்சிமிக மேன்மையடைந்

திருந்தது. அக்காலத்தில் சோழர்கள் பல்லவர்க்குக் கீழே சிற்றரசரா யிருந்தனர். பல்லவரில் புகழ்பெற்ற மன்னர் பலரிருந்தனர். பல்லவர் காலத்தில் சிற்பம் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததுபோல் வேறு காலத்தில் இருந்ததில்லை. அவர்களிற் சிலர் சிறிதுகாலம் சமண, பௌத்த மதங்களைத் தழுவி யிருப்பினும், பெரும்பாலோர் சைவராகவோ வைண வராகவோ இருந்து வந்தனர். அவர்கள் கட்டிய கோயில் களும் பல. பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட திருத்தொண் டர்களில் பல்லவர் பலரிருக்கின்றனர். சைவசமயகுரவர் களும், ஆழ்வார்களும் அக்காலத்திற்றான் தோன்றி விளங் கினர். சமய குரவரும், ஆழ்வாரும் புகழ்ந்து பாடும் பெருமையும் பல்லவர் பெற்றிருந்தனர். இத்தகையா ரையோ ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார் எனச் சிலர் கருது வது! இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து பல்லவ ரென்பார் தொன்றுதொட்டுத் தொண்டைநாட்டி லிருந்துவந்த தொண்டையரே என்பது விளக்கமாம். அவர் வடக்கி லிருந்து வந்தோ ரென்பதற்குச் சிலர் கூறும் வேறு கார ணங்கள் :

பல்லவர்கள் முதலில் அளித்த செப்புப் பட்டயங் கள் பிராகிருதத்திலும், வடமொழியிலும் இருப்பதும், அவர்கள் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவ ரென் றும், வேள்விகள் புரிந்தவ ரென்றும் கூறப்படுதலும் ஆம்.

பட்டயங்கள் எங்கோ சில சிற்றூர்களிலும், காடு களிலும், நிலத்தின் கீழும் இருந்து இங்ஙனம் அகப் பட்டவை. அவை முற்றிலும் கிடைத்து விட்டன என்று எங்ஙனம் கூறமுடியும்? அன்றியும், தமிழ் வழங்காத தெலுங்கு நாட்டை அவர்கள் கைப்பற்றி ஆண்டபொழுது அங்கே அளித்த பட்டயங்கள் தமிழில் எப்படியிருக்கக்

கூடும்? தமிழரா யிருந்தோர் பிராகிருதத்தில் சாசனம் அளித்திருக்க முடியாதென்றால், பிராகிருதம் அல்லது வடமொழியே பயின்றவர் பின்பு எங்ஙனம் தமிழராகித் தமிழிலே சாசனம் அளித்திருத்தல் கூடும்? இதனாலே அக்காரணம் அத்துணை உறுதியுடைத்தன் றென்பது தோன்றும்.

அவர் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்று சொல்வது காரணம் ஆகலாம் எனின், தமிழ் வேந்தர்கள் சூரியன் மரபினரென்றும், சந்திரன் மரபின ரென்றும் கூறப்படுவதற்கு யாது சொல்வது? சோழர்க ளோடு மாறுபட்டிருந்தோரும், ஆந்திர நாட்டையும் கைப் பற்றி ஆண்டோரும், எண்ணிறந்த பிராமணர்களைத் தமி ழகத்திற் குடியேற்றி அவர்கட்கு எண்ணிறந்த தானங்களை அளித்தோரும் ஆகிய பல்லவர், தம்மை அசுவத்தாமன் வழியில் வந்தோரென்றும், பாரத்துவாச கோத்திரத்தின ரென்றும் கூறிக்கொள்வதில் வியப்பென்னை? பல்லவரது மரபின் வரலாறு நாளடைவில் விரிந்து வந்திருப்பதைச் சாசனங்கள் விளக்கு மன்றோ?

அவர்கள் வேள்வி புரிந்ததுதான் எங்ஙனம் காரண மாகும்? தமிழ் மூவேந்தரும் எண்ணிறந்த வேள்விகள் செய்திருத்தலைச் சங்க நூல்களால் அறியலாகும். பாண்டி யன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்னும் பெயரே அதனை விளக்கும். அவனைப் பாடிய நெட்டிமையார் என்ற புலவரும் 'நின்னுடன் எதிர்ந்து தோற்றொழிந்த பகைவர் பலரோ, நீ வேள்வி புரிந்த களம் பலவோ' என்று கூறுகின்றார். இவ்வாற்றால் பல்லவர் வடக்கிலிருந்து வந்தோரென்பார் அதற்குக் கூறும் காரணம் ஒன்றேனும் திட்பமுடைத்தன் றென்பது விளங்கா நிற்கும்.

இனி, கள்ளர் வகுப்பினரைப் பல்லவர் வழியின ரென்பதற்குப் பல பொருத்தங்க ளுள்ளன. அவற்றினை இங்கே காட்டுதும். பல்லவர், தோண்டையர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினரைக் குறிப்பன வென்று முன் விளக்கப்பட்டது. காடவர், சேதிபர், காடுவெட்டி யென் னும் பெயர்களும் பல்லவர்க்கு உரியவை. திருத்தொண் டர்களில் ஒருவராகிய ஐயடிகள் காடவர்கோன்நாயனுரை,

'பத்திக்கடல் ஐயடிகளாகின்ற நம் பல்லவனே'

என்று திருத்தோண்டர் திருவந்தாதியும்;

'வையமிகழ் பல்லவர்தங் குலமரபின் வழித்தோன்றி'

எனவும்,

'கன்னிமதில் சூழ்காஞ்சிக் காடவ ரையடிகளார்'

எனவும் பேரியபுராணமும் கூறுகின்றன.
கழற்சிங்க நாயனுரை,

'கடல் சூழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற் சிங்கன்'

என்று திருத்தோண்டத் தோகையும்;

'பல்லவ குலத்து வந்தார்'

என்று பேரியபுராணமும் கூறுகின்றன.
திருமுனைப்பாடி நாட்டுக்குச் சேதி நாடு என்பதும் ஒரு பெயர். மெய்ப்பொருணயனுர் புராணத்தில்,

'சேதிநன்னுட்டு நீடு திருக்கோவலூர்'

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சேதி நாடு ஆண்டமைபற்றிப் பல்லவர் சேதிபர்கோன் எனவும் படுவர்.

காடுவெட்டி என்பதும் பல்லவரது பெயராகச் சாச னங்களில் வருகிறது. 'காடுவெட்டித் தமிழ்ப்பேரரை யன்' என்று கல் வெட்டிற் காணப்படுவதிலிருந்து இப்

பெயர் அரசர்க் குரியதென்பது விளங்கும். * பழைய திரு விளையாடற் புராணத்திலிருந்து கீழே காட்டியுள்ள ஒரு சரித்திரத்தாலும் இது விளங்கும்.

'சிவபத்தியில் மேம்பட்டவனும் மிக்க புகழ்வாய்ந் தோனும் ஆகிய காடுவெட்டி யென்னும் ஓர் தலைவன் மதுரையிற் சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பணிதற்குச் சென்று வையையாற்றின் வடகரையை அடைந்தான். அப்பொழுது பாண்டியன் நாற்புறத்து மதிற் கதவையும் சாத்தித் தன் முத்திரையிட்டு, அவனுடன் படையெடுக்க முயன்றான். வையையும் பெருகிவிட்டது. இந் நிலைமை யில் சிவபிரானானவர் காடு வெட்டியின் அன்புக்கு இரங்கி, நள்ளிரவில் வடக்கு மதில் வாயிலை முரித்துவந்து, ஓர் இயந்திரத்தால் அவனை யாற்றின் தென் கரையில் ஏற்று வித்து, மதில் இடித்த வழியாகக்கொண்டு சென்று, இருளை வெளிதாக்கி, அவனுக்குச் சோதி விமானத்தையும், தமது ஒப்பற்ற திருவுருவத்தையும் காட்டியருள, அவனும் கண்டு போற்றி மனமுருகி நின்றான். நின்றவன் பின் பெருமா னது கட்டளையால் விடியுமுன்பே மதுரையை விட்டுப் போய்விட, ஆலவாயடிகளாரும் மதிலைப் புதுப்பித்துத் தமது இடப இலச்சினையிட்டுப் பாண்டியனுக்குக் கன விலே அறிவித்தருளினர்' என்பது கதைச் சுருக்கம். இதிற் சுட்டியுள்ள தோன்றலைக் 'காடு வெட்டி யென்னும் சோழன்' என்று சிலர் குறித்தது சரியன்று. மேலே குறிப்பிட்ட பெயர்கள் (தொண்டைமான், பல்லவராயர், காடவராயர், சேதிராயர், காடுவெட்டி) எல்லாம் கள்ளர் வகுப்பினர்க்குள் வழங்கும் கிளைப்பெயர் அல்லது பட்டங் களாக உள்ளன. இவர்க்குள் வழங்கும் பட்டப்பெயர்க

* உச-வது இலச்சினையிட்ட திருவிளையாடல்

ளெல்லாம் இந்நூலிறுதியில் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பெயரினையு முடையார் பற்பலவூர்களில் இருத்தலால் அவ்வூர்களை இங்கே குறிப்பது மிகையாகும்.

இனி, முத்தரையர் என்பார் கள்ளர் வகுப்பினரென முன்பே காட்டப்பட்டது. முத்தரையர் என்னும் பெயர் முதலில் பல்லவர்க்கு உரியதாய்ப் பின்பு அவர் கீழ் ஆண்ட சிற்றரசர்க்கு வந்ததெனச் சிலர் கருதியுள்ளனர். முதல் மகேந்திரவர்மன், முதற் பரமேச்சுரவர்மன் என்ற பல்லவ வேந்தர்கட்கு முறையே பகாப்பிடுகு, பெரும்பிடுகு (பிடுகு= இடி) என்ற பட்டங்கள் உள்ளன. முத்தரையர்க்கும் இப்பெயர் வழக்குண்டு என்பதனைப் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்னும் பெயர் காட்டும். புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள திருமெய்யத்தில் 'விடேல் விடுகு' என்னும் பெயருள்ள முத்தரையன் ஏரிகள் வெட்டுவித் திருக்கின்றனன். நந்திக்கலம்பகத்தில் நந்திவர்ம பல்லவன் 'விடேல் விடுகு' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றான். இங்ஙனம் பல பெயர்கள் ஒத்திருப்பது முத்தரையரும் பல்லவ வகுப்பினரே யென்று காட்டும். காஞ்சியிலிருந்து ஆண்ட பேரரசர்களாய பல்லவர்கள் தம் இனத்தவரையே தஞ்சை முதலிய இடங்களில் அரசாளும்படி செய்திருந்தன ரென்பது பொருத்தமாம். இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து கள்ளர்கள் பல்லவ வகுப்பினர் அதாவது பல்லவரின் ஒரு கிளை என்பது பெறப்படும். பெயர்கள் ஒத்திருப்பது கொண்டு இவர்கள் பல்லவ வகுப்பின ரெனல் பொருந்தாது எனின், பெயர்களே யன்றி வரலாறுகளும் ஒத்திருத்தல் இதிற் பலவிடத்தும் காணப்படும். பல்லவரல்லர் என்பதற்கோ யாது காரணமும் இல்லை யென்க.

கள்ளர் வகுப்பினராகிய புதுக்கோட்டை அரச பரம்பரையினர் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து வந்த பல்லவர் எனவே புதுக்கோட்டைச் சரிதம் கூறுகின்றது. **வின்சன் ஏ. ஸ்மித்** முதலியோரும் அங்ஙனமே கருதியுள்ளாரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. திருவாளர் **பி. டி. சீனிவாசையங்கார்** அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள பல்லவர் சரித்திரத்தில், (நாம் முன்பு மறுத்துள்ள) சில காரணங்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பல்லவர் கள்ளரினத்தினின்றும் உதித்தவராகார் எனக் கூறினரேனும், பின் பல்லவர் தமிழராகி விட்டாரென்று கூறிவந்து, தமது நூலை முடிக்குமிடத்தில் 'ஒரு தெலுங்க பல்லவக்கிளையார் 17-ம் நூற்றுண்டில் தொண்டைமான் என்றும் பல்லவ ராஜா என்றும் பட்டத்துடன் புதுக்கோட்டை அரசரானுர். இப்போது புதுக்கோட்டை அரசரே பல்லவ குல மன்னருடைய புகழை நிலை நிறுத்தி ஆள்கிறுர்.' என்று குறித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பலர் கருத்தும் இக்கொள்கையை ஆதரிப்பனவாகவே யுள்ளன.

இனி, புதுக்கோட்டை மகாராஜா காலேஜில் தலைவராக இருந்த திருவாளர் **வே. இராதாகிருட்டினையர்** அவர்கள் எழுதிய **புதுக்கோட்டைச் சரிதத்தில்** கள்ளர்களைப் பற்றிய பல அரிய செய்திகள் காணப்படுதலால் அவற்றை இங்கே குறித்திடுவோம் :

"பாண்டி நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள பகுதி பன்றி நாடு எனப்பட்டது. இந்நாட்டில் முதலில் இருந்தவர் வேடுவர். பின் குறும்பர் வந்தனர். அவர்க்குப்பின் வெள்ளாளர் வந்தனர். பன்றி நாட்டின் ஒருபகுதி பாண்டியர் ஆட்சியின் கீழும், மற்றொரு பகுதி சோழர் ஆட்சியின் கீழும் இருந்தன. காராள வெள்ளா

ளர் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் முன்பே சோழ தேயத் திற் குடியேறி விட்டனர். அவர்கள் தங்கள் உழவு தொழிலால் ஏற்பாரது வறுமையைப் போக்கி, அரசற்குப் பொருள் பெருக்கினுர்கள். மூவேந்தருக் குட்பட்டுச் செல் வர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். சேர சோழ பாண்டியர் கள் வெள்ளாள குலத்தவரென்று கனகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் கூறுவது தவறு. ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி காஞ்சியிலிருந்து வெள்ளாளர்களைச் சோணுட்டிற் குடி யேற்றின னென்றும், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி கீழ்க்காஞ்சியிலிருந்து நாற்பத்தெண்ணுயிரம் வேளாண் குடிகளைப் பாண்டி நாட்டிற் குடியேற்றின னென்றும் **தேக்கத்தூர், சுப்பிரமணிய வேளார்** என்பாரிடம் உள்ள ஒரு ஓலைச்சுவடியில் குறித்திருக்கிறது. குறும்பரைத் துரத் தியடித்து வெள்ளாளர் தங்களை நிலத்தலைவராகச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். வெள்ளாளரைப் பற்றிய சாச னங்களெல்லாம் அவர்களை 'நிலத்தரசு' என்றே குறிப் பிடுகின்றன. சோழ பாண்டியரைப்போல் முடியரசாக இல்லாமை பற்றியே நிலத்தரசு என்று குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். நெடுங்காலம் வெள்ளாளர் நலத்திலும் பலத்தி லும் மிக்கு வாழ்ந்தனர். அதன் பின், கோனுடானது சம்மதிராயர், கடம்பராயர், மாளுவராயர், கொங்குராயர், கலிங்கராயர், அச்சுதராயர், குமதராயர் என்ற தலைவர் களிடம் கீழ்ப்பட்டிருந்தது.

கானுட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கோனுட்டு ஒளியூர் வெள் ளாளர்க்கும் பகை யுண்டாகி அவர்கள் தங்கள் தங்கட் குத் துணையாக இராசேந்திர மங்கல நாட்டிலிருந்து நூற் றுக் கணக்கான குடிகளடங்கிய மறவர்களைக் கொண்டு வந்தனர் என ஒரு ஓலைச் சுவடியில் காணப்படுகிறது.

நெட்டிராச பாண்டியன் இருநூறு மறவர் குடிகளைக் கொண்டு போய்த் தன் பகைவனை வென்று, பின் அவர்கட்கு நிலங்கள் அளித்து 'மறவர் மதுரை' என்னும் கோட்டையும் கட்டிக் கொடுத்தான். இவன் ஒரு மறவர் மகளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு, இவட்குப் பிறந்த பிள்ளைக்கு ஏழு கிராமங்கள் கொடுத்தனன். வெள்ளாளர் தங்கள் உரிமைகளை மதுரைத் தேவனுக்கு விட்டு விட்டனர்.

கள்ளர்களைக் குறித்து அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. திருவேங்கட மலையில் வசித்தோரும், அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவருமாகிய இவர்கள் 'கள்வர் பெருமகன் தென்னன்' என்ற பாண்டியனால் தென்னாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டனர் எனத் தோன்றுகிறது. புதுக்கோட்டைக்கு வடகீழ்பாலுள்ள வீசங்கி (மீசெங்கள) நாட்டில் இவர்கள் தலைமை வகித்திருந்தனர். இவர்களிற் பலர் அரசர்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். நாராயணப் பேரரசு மக்கள் என்றும், படைத்தலைவர் என்றும், தந்திரிமார் என்றும், கர்த்தர் என்றும் கள்ளர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

கள்ளர் வகுப்பினர் மேன்மேல் ஆதிக்கம் பெற்றனர். அவர்களிடம் நிலங்கள் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. கோயிற் சொத்துக்களைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டனர். கோனாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கானாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் ஏற்பட்ட சண்டைகளில் கள்ளர்கள் இருதிறத்தார்க்கும் உதவி புரிந்தனர். வாணாதிராயர்க்கும் மற்றைக் கார்காத்த வெள்ளாளர்க்கும் உண்டாகிய சண்டையில் வீசங்கி நாட்டுக் கள்ளர்கள் வெள்ளாளர்களைச் சுரக்குடி வரையில் ஓட்டுவித்து, ஏழு பிரபுக்களைச் சிறைப்பிடித்து

வாஞ்ஞதிராயர் முன் கொண்டுவந்து விட்டனர். பின்பு இவர்களைச் சிவந்திலிங்கப் பல்லவராயரிடம் கொண்டு போயினர். பல்லவராயர் கோனாட்டுப் பிரபுக்களைக் கூப்பிட்டு, இனி, நீங்கள் கள்ளர்களோடு மாமனும் மருமகனும்போல வாழவேண்டுமென்று கூறி, கள்ளர்களுக்கு 530 கலம் நெல்லும், 550 பொன்னும் வெள்ளாளர் கொடுக்கும்படி தீர்ப்பு அளித்தார்.

கல் வெட்டுக்களிலிருந்து 10, 11-வது நூற்றாண்டுகளில் வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள சில பாகங்களை 'அரையர்' எனப்பட்ட சில தலைவர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்தனரென்று தெரிகிறது. இவ்வாறே வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கிலும், 'நாடாள்வார்' என்ற சிலர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கோபிநாத ராவ் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி இப்பொழுதும் இவ்வகையினர் சிற்சில இடங்களில் இருத்தல் அறியலாம்.

அரையர்களில் அவர்கள் இருந்த இடம் பற்றி; கருக்காக்குறிச்சிராயர், வாஞ்ஞதிராயர் (வாஞ்ஞதிராயன் கோட்டை), கடம்பராயர் (புல்வயல் அரசர்), ஆலங்குடி நாட்டு இரண்டு வகை அரையர், அம்புகோயில் ஐந்து வீட்டரையர், இரும்பாலி யரையராகிய கடாரத் தரையர், குலோத்துங்க சோழ தரையர் (குன்றையூர் அரசர்) எனப்பல பிரிவுகள் இருந்தன. சோழ, பாண்டியர்களின் அதிகாரம் இவ்விடங்களில் மிகுதியும் பரவவில்லை யெனத் தெரிகிறது. அக்காலத்தில் வலிமிக்கவன் செய்வன வெல்லாம் சரியானவையே. ஒரு தலைவன் பலமுள்ளவனாயின் தனது அதிகாரத்தைச் செலுத்திக் கொண்டேயிருக்கலாம். ஒரு கல்வெட்டில், ஐந்து கிராமக் குடிகள் ஒன்று கூடிக் காங்கெயன் என்ற ஒரு தலைவனை மீட்டும் தலைவனாகக்கொண்டு

வந்த செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் வாணாதி ராய ரென்றும், மகாபலி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர் களென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சுரக்குடியிலுள்ள தேவர்களின் அதிகாரம் குறைந்தவளவு 230 ஆண்டு நீடித் திருக்கவேண்டும்.

அறந்தாங்கியில் அரசு செலுத்திய தொண்டைமான் களுக்கும், 17ம் நூற்றூண்டில் புதுக்கோட்டையில் இருந்த தொண்டைமான்களுக்கும் தொடர்பு புலப்படவில்லை. அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்களைப்பற்றி கி. பி. 1426ல் தான் முதலிற் றெரிகிறது. பொன்னம்பல நாத தொண் டைமான் (கி. பி. 1514—1567) மிகவும் வலியும், செல் வாக்கு முள்ளவனென்று தெரிகிறது. இவன் இலங்கையை ஏழுநாளில் வென்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பாளையக் காரர் என்போர் வேறுவேறு தகுதியுடைய படைத் தலைவராவர். இவர்களிற் சிலர் பழைய அரசர்களின் வழியினர் அல்லது அமைச்சர் முதலானோரின் வழியினர் என்று சொல்கின்றனர். இவர்களின் முன்னோர் அரசர் களிடமிருந்து, அவர்களது மதிப்பைக் காப்பாற்றிய தற்கோ, தாம் புரிந்த நன்றிக்கு மாறாகவோ, பட்டாளத் தை வைத்துக்கொள்ளவோ பெரு நிலங்களை இனமாகப் பெற்றிருக்கின்றனர். பாளையக்காரரும் நிலவரி வாங்கியும் கிராமங்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர்.

கி. பி. 1378-ம் ஆண்டுக்குப்பின் இவ்விடங்களில் பல்லவராயர்கள் **அரையர்** என்னும் பெயருடன் இருந் தனர். இவர்கள் பன்னுள் வரை குளத்தூர்த் தாலூகாவி லுள்ள வழுத்தூரிலும், பெருங்களூரிலும் தலைவர்களாக இருந்தனர். தொண்டை மண்டலத்தைச் சோழர்கள் வென்று விட்ட பின்பு பல்லவராட்சி முடிவுக்கு வந்தமை

யின் பல்லவரின் கிளைகள் சோழரிடம் படைத் தலைவராகவும், அமைச்சராகவும் இங்ஙனம் அமர்ந்தனர். கலிங்கத்துப் பரணியிற் சொல்லப்பட்ட கருணாகரத் தொண்டைமான் அவர்களில் ஒருவன். கல்வெட்டுக்களை ஆராயும் இந்திய அதிகாரியான வேங்கையா அவர்கள் சொல்லுகிறபடி வழுத்தூரிலிருந்த பல்லவராயர்கள் பல்லவர் குடும்பத்திற்கு எட்டிய உறவாயிருக்கலாம். தஞ்சாவூருக்குக் கிழக்கே எட்டு நாழிகை வழியிலுள்ள வழுத்தூரிலிருந்து பல்லவராயர்கள் தெற்கே புறப்பட்டதாக ஒரு வரலாறு உண்டு. சிவந்திலிங்க திருமலைராய பல்லவராயரென்பவர் பாண்டியர்களைப் பாதுகாத்தவரென்று திருநாரண குளத்திலுள்ள 1539-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் சொல்லியிருக்கிறது. மூன்று அல்லது நான்கு பல்லவராய அரசர்கள் கார்காத்த வெள்ளாளர் காலத்தில் இருந்தனராக ஆதரவுகள் கூறுகின்றன.

பாண்டி நாட்டரசனுன உக்கிரவீர பாண்டிய மன்னன் ஏழு ஆண்டுகள் தொண்டை மண்டலத்தில் வேங்கடாசலப் பல்லவராயரை அழைத்து வருதற்பொருட்டுக் காத்திருந்ததாகவும், பின் அவருதவியைக் கொண்டு சேதுபதி நந்தி மறவனை வென்றதாகவும், அதன் பொருட்டுப் பாண்டியன் பொன்னமராவதிப் பக்கத்தில் அவர்க்கு நிலங்கள் கொடுத்ததன்றி, 'அரசனின் மருமகன்' என்ற பட்டமும், ஒரு அரண்மனையும் தந்ததாகவும் செப்புப்பட்டயத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி யென்று பட்டம் பெற்ற தொண்டைமான் பல்லவராயருடன் வந்தனனெனவும், அவனுக்கு அம்புகோவிலில் நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டன எனவும் சொல்லப்படுகிறது.

கி. பி. 1387-ல் வழுத்தூர்ப் பல்லவராயர்கள் திருக்கோகரணம் என்னுமிடத்தில் தருமம் செய்திருப்பது தெரிகிறது. கல்வெட்டில் 'இராஜ்யம் பண்ணியருளுகையில்' என்று வருவதால் இவர்கள் அரசரென்றே சொல்லப்பட்டனரென்பது விளங்கும். கி. பி. 1312-ல் ஒரு பல்லவராயன் ஆரணிப்பட்டியிலுள்ள கடவுளுக்கு நிலங்கள் விட்டமை புலனாகின்றது. வழுத்தூர்ப் பல்லவராயர்கள் தங்கள் அடையாளமாக 'பல்லவன் குளம்' என்ற வாவியும், பல்லவன் படி என்ற அளவுகருவியும் உண்டாக்கி யிருக்கின்றனர். இப்பொழுது தசரா விழாவில் அரிசி அளப்பதற்கு இப் படி கருவியாக விருக்கின்றது. பல்லவன் குளம் என ஒன்று புதுக்கோட்டைக்கு நான்கு நாழிகை வழியிலுள்ள பெரியூர் என்னுமிடத்தில் இருக்கிறது. வழுத்தூரில் அழிந்துபோன கோட்டைகள் உள்ளன.

பல்லவராயர்களில், கோனேரிப் பல்லவராயர், மாஞ்சோலைப் பல்லவராயர், அச்சுதப் பல்லவராயர், இளைய பெருமாள் பல்லவராயர், அவுதைய பல்லவராயர், கந்தப்ப பல்லவராயர், மல்லிகுப்ப பல்லவராயர், சிவந்திலிங்கப் பல்லவராயர் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

புலிக் கொடியும், மீன் கொடியும், வெண்குடையும், ஆறுகாற் சிங்காதனமும், ஆத்தி மாலையும் பல்லவராயர்கள் உடையராயிருந்தனர். புலிக்கொடி காஞ்சிப்பல்லவரது தொடர்பைக் காட்டுகிறது. மீன் கொடி பாண்டியர்களைத் தோல்வியிலிருந்து காப்பாற்றியபின் தரித்திருக்கலாம். சோழருக்குரிய ஆத்தி மாலை சூடியிருப்பது இவர்கள் சோழர்களின் சார்பு பெற்றிருக்கலாம் என்பதனைக் காட்டுகிறது.

புதுக்கோட்டை, கண்டர் கோட்டை, கல்லா கோட்டை முதலியவற்றின் தலைவர்கள் உதிரத்தாலும், கல்யாணங்களினாலும் சம்பந்த முடையவராவர். இவர்கள் படைவீரராகவும், தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். தனித்தனியாகத் தங்களுக்குள் இராச்சியமும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

திருச்சிராப்பள்ளியை மகம்மதியர் முற்றுகையிட்ட பொழுது கள்ளர்கள் வந்து தாக்கி மகம்மதியரை அஞ்சச் செய்தனர். கள்ளர்கள் இந்நாட்டிற்கு அரசராயிருந்தனர். இவர்கள் மதுரை யரசனுக்குத் தீர்வையாவது கப்பமாவது கொடுக்கவில்லை. அரசன் இவர்களை யடக்குவது கூடாமையா யிருந்தது. பின்பு மங்கம்மாளின் மந்திரி படைகளைக் கொண்டுபோய்ச் சிலரை மடித்து, அங்கே காட்டின் நடுவில் ஒரு கோட்டையைக் கட்டிச் சில பட்டாளங்களையும் வைத்தனன். ஆனால் அவர்கள் படையாள ரெல்லோரையுங் கொன்று, கோட்டையையும் தவிடுபொடியாக்கி விட்டனர். இங்கே சொன்னவை புதுக்கோட்டைப் பக்கத்தில் நிகழவில்லை. அதற்குக் காரணம் பல்லவராயர் அல்லது தொண்டைமான்கள் இதை ஆண்டுவந்தமையே.

கி. பி. 1116-ல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் 5-வது ஆண்டில் நார்த்தாமலையிற் குறித்துள்ள கல் வெட்டில் தொண்டைமான் என்ற பெயர் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இப்பொழுதிருக்கிற தொண்டைமான் மரபினர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருப்பதியைச் சார்ந்த தொண்டைமான் கோட்டையிலிருந்து தொண்டைமான் புதுக்கோட்டைக்கு வந்ததாகச் சொல்வது வழக்கம். தொண்டைமான் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து வந்தவரென்று

'இராஜ தொண்டைமான் அநுராக மாலை' என்ற சுவடியிற் சொல்லியிருக்கிறது.

'தொண்டைமான் வமிசாவளி' என்ற தெலுங்குச் சுவடியில் (வெங்கண்ணுவால் 1750-ல் எழுதப்பட்டது) தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமியில் சுற்றிவந்தன னென்றும், அப்பொழுது ஒரு கன்னிகையை மணந்தா னென்றும், அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் பலரில் ஒருவன் அரசனுயினு னென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதன்படி தொண்டைமான் இந்திர வமிசம் என்று கொள்ளப்படும்.

தொண்டைமான் அம்பு கோவிலில் குடியேறுதற்கு முன்பு அன்பில் என்ற இடத்தில் தங்கியிருந்தன னென்றும், தஞ்சைக்குத் தெற்கில் உள்ள அம்பு கோவில் நாடானது பன்னிரண்டு தன்னரசு நாடாக ஏற்பட்டதென்றும் வெளியாகின்றது. வேங்கட்ட ராவ் புதுக்கோட்டை மானுவலில், தொண்டைமான்களோடு ஒன்பது குடிகள் அம்பு நாட்டில் குடியேறின ரென்று கூறி, அவர்கள் பெயரும் குறிப்பிடுகின்ருர்.

பெயர்கள்.

1. மாணிக்கரான்	6. பல்லவராயன்
2. பன்றிகொன்ருன் *	7. தொண்டைமான்
3. பிற்பன்றிகொன்ருன்	8. ராங்கியன்
4. காடுவெட்டி	9. போர்ப்பன்றிகொண்டான்
5. மேனத்தரையன்	10. கலியிரான்
(வடக்குத் தெருவார்கள்)	(தெற்குத் தெருவார்கள்)

இவர்கள் பத்து வீட்டினரும் அரசு என்றும் சொல்லப் படுகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் புது நாட்டிற்குக் குருக்கள், பிச்சர், மாலைகோப்பார், மேளகாரன், வண்ணுன்,

* பன்றிகொண்டான் என்பதே திருத்தமான பெயர். பன்றி நாட்டைக் கைப்பற்றியவன் என்பது பொருள்.

பரிகாரி என்னும் இவர்களைக் கொண்டு வந்தனர். இன்னவர் அம்பு நாட்டிற் குடியேறிய பின்பு ஆதிய வலங்கன், காளிங்கராயன் என்ற இரண்டு குடும்பங்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டன வென்றும், இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து நாலா பக்கங்களிலும் சென்று, பிலாவிடுதி, கரம்பக்குடி, வடக்கலூர், நெய்வேலி, கல்லாக்கோட்டை, நரங்கியன்பட்டி, அம்மணிப்பட்டி, பந்தனக் கோட்டை, மங்கலவெள்ளாளவிடுதி என்னும் ஒன்பது இடங்களில் குடியேறின ரென்றும் அறிகின்றோம்.

தொண்டைமானால் குறிக்கப்பட்டுள்ள பல தாம்பிர, சிலாசாசனங்களில், அவர்கள் தற்காலூரில் (அம்பு நாட்டில்) நிலங்களையுடைய இந்திரகுல அரையர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. சிவன், பிள்ளையார், மாரியம்மன், வீரமாகாளி என்ற தெய்வங்களைப் பூசிப்போர் இவர்கள்.

ஸ்ரீரங்கராயலு என்ற விஜயநகர அரசன் இப்பக்கமாக இராமேச்சுரத்திற்கு யாத்திரை சென்ற பொழுது அவ்வரசனுடைய யானை மதங்கொண்டு பல சேதங்களையுண்டு பண்ண, அதனையறிந்த அவதிரகுநாத தொண்டைமான் அந்த யானையைப்பிடித்து அடக்கி ராயலுவிடம் கொண்டு வந்தனன் என்றும், அப்பொழுது தொண்டைமானுக்கு 'ராய' என்னும் பட்டமும், பல நிலங்களும், யானையும், சிங்கமுகப் பல்லக்கும், பிறவும் வரிசையாக அளிக்கப்பட்டன என்றும், அதிலிருந்து 'தொண்டைராய தொண்டைமான்' என அவன் வழங்கப்பட்டனன் என்றும் அறியப்படுகிறது. இந்த மூன்றாவது ஸ்ரீரங்கராயலு என்ற அரசன்றான் சென்னையை ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்தவன். இதிலிருந்தே (கி. பி. 1639) புதுக்கோட்டை தொண்டைமானால் ஆளப்பட்டு வருகிறது."

இதுகாறும் காட்டிய வற்றி லிருந்து, கள்ளர்கள் தொண்டை நாட்டினின்றும் சோழ, பாண்டி நாடுகளிற் குடியேறி, **அரையர்** என்னும் பெயருடன் தன்னரசாக ஆட்சி புரிந்து வந்தனர் என்னும் உண்மை நன்கு புலப் படுதல் காணலாம். பல்லவராயர், தொண்டைமான், கள் ளர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினர்க் குரியன வென்று துணிந்து கூறமாட்டாது சரித்திர ஆசிரியர் சிறிது இடர்ப்படினும், அவர் கூறிய வரலா றெல்லாம் ஒரு வகுப்பினராகவே வலியுறுத்தி நிற்றல் காண்க. யாம் முன்பு கூறியவைகளை இவற்றுடன் சேர்த்துப் பார்க்கு மிடத்து நடுவு நிலையுடைய அறிஞர் எவரும் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரே யென்னும் முடிவினை மேற்கொள்வ ரென்று துணிகின்றனம். ஒரு காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தோடு, சோழ மண்டலத்தையும் அடிப்படுத்து ஆட்சி புரிந்து வந்த பல்லவ சக்கரவர்த்திகள் பின்பு தம் பேரரசாட்சியை இழந்து, பிற விடங்களிற் குடியேறிச் சிற்றரசர்களாயும், சோழர்களிடத்தில் அமைச்சர், தண் டத்தலைவர் முதலானோராயும் இருந்து வந்தனரென்பது மறுக்க வொண்ணாத சரித்திர வுண்மையாம். இவர்கள் தம் பெரும்பதவிகளை யிழந்து சிறுமையுற்ற விடத்தும் இவர்களுடன் பிறந்த அஞ்சாமையும், வீரமும் ஒழிந்து விடவில்லை யென்பது மேலே காட்டிய வரலாற்றுக் குறிப் புக்களாற் புலப்படும். கருணாகரத் தொண்டைமானது வரலாறும் இதனை வலியுறுத்தா நிற்கும்.

தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 22-வது சாசனத்தில்,

“பாண்டி குலபதி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத் துத் தஞ்சாவூரில் தொண்டைமானார் தம் பேரால் வைத்த

அகரம் சாமந்த நாராயணச்சதுர்வேதி மங்கலம்". என்று வருகிறது. இதற்கு விளக்கம் எழுதியிருப்பது,

"தொண்டைமானுர் என்பவர் இந்நிலங்களை வாங்கித் தந்தவர். சாமந்த நாராயணன் என்பதே இவர் பெயராகவும் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். இவர் ஒரு சிற்றரசராகவோ அன்றி ஒரு பெரிய பதவியினராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது புதுக்கோட்டை அரசர் தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் புனைந்தவர். இவருடைய முன்னோர் 1680ல் பல்லவராய தொண்டைமானைத் தள்ளிவிட்டுப் பட்டத்திற்கு வந்தவர். இவர் ஒருக்கால் சாமந்த நாராயண தொண்டைமான், கருணாகரத் தொண்டைமான் இவர்கள் வழியினராக இருத்தல் வேண்டும். கலிங்கத்துப் பரணியின்படி கருணாகரத் தொண்டைமான் வண்டை நகரில் வசித்த பல்லவ அரசன். குலோத்துங்கனுடைய முதன் மந்திரி. தொண்டைமான் என்னும் பட்டத்திற்குப் பொருள் தொண்டை நாட்டரசன் என்பதாம். தொண்டை மண்டலம் என்பது பல்லவர் நாட்டின் தமிழ்ப் பெயராகும். காஞ்சிபுரம் அதன் தலை நகரம். இந்நகரில் அகப்பட்ட எண்ணிறந்த சாசனங்கள் பல்லவராச்சியம் சோழ மன்னருக்கு இரையானமையைத் தெரிவிக்கின்றன" என்பது. இத்தகைய ஆதரவுகள் எண்ணிறந்தன வுள்ளன.

இத்துணையும் காட்டிப் போந்தவைகளால் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரே யென நிலைநாட்டப்படுகின்றது. எனினும், சோழர் குடி முதலியவும் பிற்காலத்தில் இம்மரபிலே கலந்து விட்டன எனத்தெரிகிறது. இங்கே சோழரது கலப்பைக் குறித்துச் சிறிது காட்டுதும்.

சோழர்கள் கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆட்சி புரிந்து வந்திருக்கின்றனர். பின்பு அவர்கள் எங்கே போயினர்? அவரது ஆட்சியிலே குலைந்து விட்டதேயன்றி அவர் தாமும் கிளையுடன் அறவே யொழிந்து விட்டனராவரா? எந்தக் குலமும் அஃது எவ்வளவு சீர்கேடான நிலையை அடைந்திருப்பினும் அறவே யொழிந்து விடுமென்பது பொருத்தமாகாது. ஆயின், அது மற்றொன்றிற் கலந்து விடுதலும், பெயர் முதலியன மாறி நிற்றலும் இயல்பே. ஆகலின் சோழர்கள் எம்மரபிலே கலந்துள்ளனர் என்பதே ஆராயவேண்டுவது.

கள்ளர்களைச் சோழர் மரபின ரெனச் சிலர் கருதியுள்ளா ரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. இவர்கள் முதலில் பல்லவ வகுப்பினரோ யென்றும், சோழர்கள் பின்பே இவர்களுடன் கலந்துள்ளன ரென்றும் நாம் கூறுகின்றோம். சோழர் கலந்துள்ளன ரென்பதற்கும் வேறு ஆதரவுகள் வேண்டும். அவ்வாதரவுகளே இங்கே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றனவை.

இப்பொழுது பெரிய மனிதர்களாகவோ, பெரிய மனிதர்களின் வழியினராகவோ கள்ளர்கள் பெருந்தொகையினராய் இருந்து வரும் காவிரிநாடே சோழர்கள் வழிவழியிருந்து ஆட்சி புரிந்த நாடு என்பதை முதலில் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். சோழர்கள் சோணாடேயன்றி வேறு நாடுகளையும் ஒரொரு காலத்தில் வென்று ஆண்டிருக்கின்றனர். சோழரிற் சிலர்க்கு 'கோனேரிமேல் கொண்டான்' என்னும் பட்டம் வழங்கி யிருக்கிறது. இப்பெயர் தரித்திருந்தோரும், கொங்கு நாட்டையும் ஆட்சி புரிந்தோருமான மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனும், வீர சோழனும் முறையே வெங்கால நாட்டுக் கம்மாளர்க்குச்

செய்திருக்கும் தீர்ப்பு ஒன்றும், கருவூர்க்கோயிற் பணி யாளர்க்கு இறையிலி நிலம் விட்டிருப்பதைக் குறிப்பது ஒன்றுமாக இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் கருவூர்ப் பசுபதீச் சுரர் கோயிலில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. அவை பின் வருவன :

"திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகோனேரிமேல்கொண் டான் வெங்கால நாட்டுக் கண்மாளர்க்கு ௰௫-வது ஆடி மாதம் முதல் தங்களுக்கு நன்மை தின்மைகளுக்கு இரட் டைச் சங்கும் ஊதி, பேரிகை உள்ளிட்டவும் கொட்டுவித் துக் கொள்ளவும், தாங்கள் புறப்படவேண்டும் இடங் களுக்குப் பாதரக்ஷை சேர்த்துக் கொள்ளவும், தங்கள் வீடுகளுக்குச் சாந்து இட்டுக் கொள்ளவும் சொன்னோம். இப்படிக்கு இவ்வோலை பிடிபாடாகக்கொண்டு சந்திரா தித்தவரை செல்லத் தக்கதாகத் தங்களுக்கு வேண்டின இடங்களிலே கல்லிலும், செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்க. இவை விழுப்பாதராயன் எழுத்து."

"கோனேரிமேல் கொண்டான் கருவூர்த் திருவானிலை ஆளுடையார் கோயில் தேவர்கன்மிகளுக்கு—இந்நாயனார் கோயிலுக்கு நம் பெயரால் இயற்றின வீரசோழன் திரு மடவளாகத்தில் குடியிருந்த தவசியர்க்கும், சிவப்பிரா மணர்க்கும், தேவரடியார்க்கும், உவச்சர்க்கும், பலபணி நிமந்தக்காரர்க்கும் சீவனசேஷமாகத் தென்கரை ஆந்த னூரான வீரசோழ நல்லூர் கொடுத்து இவ்வூரால் வந்த இறையும் எலவையும் உகவையும் கொள்ளப் பெறுவதோ மாக விட்டு மற்றுள்ள குடிமைப்பாடும் எப்பேர்ப்பட்ட தும் இந்நாயனார் கோயிலுக்குச் செய்து இவ்வூர் இப்படி சந்திராதித்த வரை அநுபவிப்பார்களாக நம்மோலை

கொடுத்தோம். இப்படி செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிக்கொள்க. இவை விலாடத்தரையன் எழுத்து.''

இவற்றிலிருந்து தோன்றும் பிற உண்மைகள் ஒரு புறம் நிற்க. கோனேரிமேல்கொண்டான் என்னும் பெயரே இங்கு வேண்டுவது. பெயரினைக் குறித்துத் தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 21-ம் சாசனத்தில் சாசன பரிசோதகர் பின் வருமாறு குறித்திருக்கின்றனர் :

"இப்பெயர் ஒரு விடுகதை போன்றே இருந்து வந்திருக்கிறது. பலர் பலவிதமாக இதனை எழுதியுள்ளார்கள். ......கோனேரின்மை கொண்டான் என்பதற்கு அரசர்க்குள் ஒப்பில்லாதவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். கோனேரி எனப் பின்னர் மருவியிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. வீரசோழனும், குலோத்துங்க சோழதேவனும் கோனேரிமேல்கொண்டான் எனவும், கோனேரிமேங் கொண்டான் எனவும் பட்டம் பூண்டிருக்கின்றனர். ஒரு நாணயத்தில் கோனேரி ராயன் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கோனேரின்மை கொண்டான் என்னும் பட்டம் சோழவரசர் ராஜராஜ தேவராலும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சுந்தர பாண்டியனுக்கும் இப்பட்ட முண்டு. வீர பாண்டியன், குலசேகர தேவன் இவர்களும் இப்பட்டத்தையே கொண்டவர்கள்''

இப்பெயர் இங்ஙனம் திரிந்து காணப்படினும், கோனேரி மேல்கொண்டான் என்பதே திருத்தமுள்ளதாக இப்பொழுது கொள்ளற்பாலது. திருப்பதிமலையிலுள்ள ஒரு தீர்த்தம் கோனேரி என்னும் பெயரதாதலும், கோனேரிராஜபுரம் எனச் சில ஊர்களிருத்தலும், கோனேரி என்று பலர் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருத்தலும் இவ்

வுண்மையை விளக்குவனவாகும். குலசேகர ஆழ்வார் காலத்திலேயே கோனேரி என வழங்கியிருப்பது, அவர்,

'கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே'

என்று பாடுவதால் அறியலாகும்.

இவ்வாற்றால் கோனேரி, மேல்கொண்டான் என்னும் இருபெயர்கள் இணைந்து ஒரு பட்டமாக வழங்கியிருப் பது புலனும். இப்பெயர்களில் யாதேனும் யாருக்காவது இப்பொழுது பட்டப் பெயராக வழங்குகின்றதா என் பதே கண்டறிய வேண்டுவது. கள்ளருக்குள் வழங்கும் பல்வகையான பட்டப் பெயர்களில் மேல்கொண்டார் என் பதும் ஒன்று. இப்பட்ட முடையார் செங்கிபட்டி முத லிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இன்னோர் பரம்பரை யாக மிக்க மேன்மை யுடையராய் இருந்து வந்திருக்கின் றனர். மதுக்கூர்ச்சமீன்றாரின் மாப்பிள்ளையும் கூனம் பட்டியின் அதிபருமாகிய திருவாளர் S. குமாரசாமி மேல் கொண்டார் அவர்களை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடு தல் பொருந்தும். கோனேரி என்னும் பெயரும் கள்ளர் களில் பலர் தரித்து வந்திருக்கின்றனர். இவைகளி லிருந்து, சோழர் பலர்க்கு வழங்கிய மேல்கொண்டான் என்னும் பெயர் அவர் வழியினர்க்குப் பட்டமாக இருந்து வருகிறதென்றும், அவர்கள் பல குடும்பங்களாகப் பிரிந்து தங்கள் நாடாட்சியை இழந்த பிற்காலத்திலே சோழர் குடியிற் றோன்றினோ ரென்னும் உண்மை மறக்கப்பட் டிருக்கிற தென்றும் துணியலாகும்.

இனி, இவர்கள் பட்டங்களில் சோழங்கர் அல்லது சோழங்கதேவர் என்பதும் ஒன்று. இப்பெயரின் வர லாற்றை ஆராயும் பொழுது சோழ சம்பந்தம் பெறப்படு கிறது. சோழ மன்னர்கள் ஒரொருகால் தாம்வென்று

கைப்பற்றிய நாடுகளில் தம் கிளைஞரைப் பிரதிநிதிகளாக நியமித்து, அவர்கட்கு வெவ்வேறு பட்டங்கள் கொடுத்திருக்கின்றனர் எனத் தெரிகிறது. சோழ பாண்டியன், சோழகேரளன், சோழபல்லவன் முதலியன அங்ஙனம் உண்டாய பட்டங்களாகும். தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் மூன்றாவது தொகுதி, முதற் பகுதி 59-ம் சாசனத்தில் வந்துள்ள பட்டங்களில் 'சோழகங்கன்' என்பதும் ஒன்று. 'தன்றிருத்தம்பியர்தம்முள்—மதுராந்தகனைச்சோழகங்கனென்றும், மணிமுடிசூட்டி' எனக் கூறப்பட்டுளது. இதிலிருந்து சோழமன்னன் ஒருவன்றம்பி சோழகங்கன் எனப்பட்டான் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. சோழகங்கன் என்பது சோழங்கன் என மருவுவது மிக எளிதே. இப்பட்டமுடைய கள்ளர் குல மக்கள் துண்டுராயன்பாடி, அந்தலை முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இவரெல்லாம் தொன்றுதொட்டுப் பெருமைவாய்ந்துள்ள குடும்பத்தினர்களாவர். இன்னோர் கோட்டை கட்டியும் ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர். அது பின் கூறப்படும்.

சாசனங்களில் 'சோழகோன்' என ஒரு பட்டம் வந்துளது. இது சோழகன் எனத்திரிந்து பன்மையில் சோழகர் என்றாகி இவ்வகுப்பினர்க்கு வழங்குகிறது.

கள்ளர்களில் நாட்டாள்வார் அல்லது நாடாள்வார் என்னும் பட்டந்தரித்தோர் பல இடங்களில் பெருந்தொகையினராக இருக்கின்றனர். வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள பகுதியை 'அரையர்' என்னும் பட்டமுடையாரும், தெற்கிலுள்ள பகுதியை 'நாடாள்வார்' என்னும் பட்டமுடையாரும் ஆட்சிபுரிந்த செய்தி கல் வெட்டுக்களில் வெளியாவது முன்பே காட்டப்பட்டது. நாடாள்வார் என்னும் இப்பெயர் முதற் குலோத்துங்கன் மகனாகிய விக்

கிரம சோழனுக்கு வழங்கியுளது. குருபரம்பரைப் பிரபந்தம் என்னும் தமிழ்ச் செய்யுள் நூலில், இராமாநுசர் சரிதையில்,

> 'சீராரு மரங்கத்துச் சிலபகல்கண் மன்னவந்நாட்
> பாராளு மன்னவன் பாகவ[illegible]லென்றும்
> ஆராத காதலினும் அகளங்க நாடாள்வான்
> ஏராரும் [illegible] நாடாள் [illegible]ன்' (794)

என்று கூறப்படுதல் காண்க. (செந்தமிழ் தொகுதி 3, பக்கம் 347—351)

விக்கிரமனுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீரங்கத்தில் சிற்றரசர்களாயிருந்தோர்க்கும் இப்பெயர் வழங்கிய செய்தி கல் வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. அது பின்பு காட்டப்படும். இவைகளிலிருந்து முடியுடை வேந்தராகிய சோழர்க்கு வழங்கிய நாடாள்வார் என்னும் பெயர் அவ்வழியினர்க்கு ஆட்சிசுருங்கிய பிற்காலத்தும் வழங்கி வந்திருப்பது புலனும். இவ்வாறே மற்றும் பல பட்டங்கள் சோழர்க்குரியன கள்ளரிடத்திற் காணப்படுகின்றன.

இதுகாறும் காட்டியவற்றிலிருந்து பல்லவர் வழியினராகிய கள்ளரோடு சோழரும் கலந்து விட்டமை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் விளங்கும். பல்லவர் வழியும் சோழர் வழியும் ஒன்றுபட்ட ஓர் வகுப்பு இஃது எனலும் பொருந்தும்.

இனி, இவர்கட்கு வழங்கும் கள்ளர், இந்திரர் என்னும் பெயர்கள் எப்படி வந்தன என்பது ஆராயற்பாலது. இந்திர குலாதிபர் சங்கம் நாலாவது ஆண்டு விழாவில் தலைமை வகித்த ஸ்ரீமான் வா. கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் அவர்கள் தமது முகவுரைப் பிரசங்கத்தில் இப்

பெயர்களைக் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்கள். அவற்றில் ஏற்பவற்றை இங்கே சுருக்கிக் காட்டுதும்.

1. 'கள்வனென் கிளவி கரியோ னென்ப' எனத் திவாகரமும், 'கடகரிப் பெயரும் கருநிற மகனும், கர்க்க டக விராசியும் ஞெண்டும் கள்வன்' எனப் பிங்கலந்தையும் கூறுவதிலிருந்து கள்வன் என்னுஞ் சொல் கரு நிறமுடையோன் என்னும் பொருளில் தொன்றுதொட்டு வழங்கியுள்ளமை புலனும். ஆரியர் தமிழரைக் கரியவ ரென்று இருக்கு வேத மந்திரத்திற் கூறுகின்றனர். இந்திரனுக்கும் கரியோன் எனப் பெயரிருக்கிறது. சோழனும் கரு நிறம் பற்றியே 'மால்' என அழைக்கப் படுகின்றான். இவ்வாற்றல் இந்திர குலத்தவர் எனினும், கள்வர் குலத்தவர் எனினும் இந்தியப் பழங் குடியினரான தமிழர் என்பதே பொருள் எனத் துணியப்படுகிறது.

2. கள்வர் என்னும் சொல்லுக்குப் பிறர் பொருளை வெளவுவோர் என்னும் பொருளும், பகைவர் என்னும் பொருளும் உண்டு. இதற்கு நேரான 'தஸ்யு' என்னும் சொல்லை வடமொழி அமரகோசத்தில் சூத்திர வர்க்கத்தில் சோரன் என்னும் பொருளில் வைத்திருப்பதோடு, க்ஷத்திரிய வர்க்கத்தில் பகைவன் என்னும் பொருளில் வைத்திருத்தலும் காண்க. ஆரியர் இந்நாட்டுப் பழங்குடிகளைத் 'தஸ்யுக்கள்' என வழங்குகின்றனர். இங்ஙனம் ஆரியர்களால் தமக்குப் பகைவர் என்று அழைக்கப்பட்ட பழந் தமிழரே கள்வர் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாய் நிற்றல் துணியப்படுகிறது.

இவ்விரு பொருளும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றன. கள்வர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர், பகைவர்

என்ற இருபொருளும், இந்திர குலத்தவர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர் என்று ஒரு பொருளும் இங்கே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முற்சொல்லின் இருபொருளில் எது உறுதி யுடைத்தெனத் துணிந்துரைக்க லாகாது. எப்படியாயினும் இச்சொல் சோரர் என்னும் இழிபொருளே உடையதாகாது. காட்டில் வாழும் ஆறலை கள்வர் என்பார் உளராயினும் அன்னவர் வேறு இவர் வேறு என்பதனைச் சிறிதறிவுடையாரும் அறிவர். பொய்யடிமையில்லாப் புலவர் பெருமக்களால் கள்வர்கோமான் புல்லி எனவும், கள்வர் பெருமகன் தென்னன் எனவும் சிறப்பித்தோதப்பட் டிருத்தலை அறியும் அறிவுடையார் எவரும் கள்வர் என்னும் குலப் பெயர்க்கு உயர்பொருள் கொள்ளாமலிரார். கள்வர் கோமான் புல்லிக்கும் இன்னவர்க்கும் யாதும் தொடர்பில்லை; இவர்கட்கு இப்பெயர் சிறிது காலத்தின் முன்பே இவர்களது தீச்செயலால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னில், புல்லிக்கும் இவர்க்கும் தொடர்பில்லாது போயினும் பல்லவ, சோழ மன்னரது வழியினராய், இற்றைக்கும் பல இடங்களில் குறு நில மன்னராய், இருந்து வரும் ஓர் பெரிய வகுப்பினர் தமது தீச்செயல் பற்றிப் பிறர் இட்ட பெயரினைத் தமக்குக் குலப் பெயராக ஒருங்கே ஏற்றுக்கொண்டன ரென்பது எவ்வளவு அறியாமை யாகும்! இனி வெட்சிமறவர் கள்வர் எனவும், கரந்தைமறவர் மறவர் எனவும் வழங்கப்படுவ ரென்னில், வஞ்சிமறவர், உழிஞைமறவர், தும்பைமறவர் முதலியோர்க் கெல்லாம் ஒவ்வொரு வகுப்பினரைக் காட்டுதல் வேண்டும் என்க. ஓர் அரசனுதல், அவன் படையாளராதல் தாம் புரியும் போர் முறைபற்றி வேறு வேறு திணைக்கும் உரியராவ ரென்பதும், அதனுல் ஒருவர்க்கே

பல பெயரும் பெற உரிமையுண்டென்பதும் தமிழிலக்கணம் கற்றவர் நன்கு அறிவர்.

இனி, இவர்கள் அரசராகவோ, படையாளராகவோ சென்று மாற்ருரது நிலத்தைக் கொள்ளை கொண்டமையால் இப்பெயர் எய்தினராவர் என்னில், உலக சரித்திரத்தில் அறியலாகும் எந்த அரசபரம்பரையினரும் கொள்ளை கொள்வோர் என்னும் பெயருக்கு உரியராகாது தப்பவியலாது. இப்பொழுது ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ள எல்லா அரசுகளும் இப்பெயரினைப் பெறுதற்கு முற்றிலும் தகுதியுள்ளவை. இப்பெயரினைத் தமக்கு உரியதாக ஒரு வகுப்பினர் ஒத்துக்கொண்டன ரென்ருல் அக்காலத்தில் இப்பெயர் மதிப்பிற்குரியதாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று கருதலாகும். இனி இவ்வகுப்பினரில் களவுத்தொழில் செய்வார் இருப்பதும் உண்மையே. வேறு எவ்வகுப்பிலேதான் இத்தீத்தொழில் செய்வோர் இல்லாதிருக்கின்றனர்? களவுக்குக் காரணம் அவரவர் நிலைமையேயன்றி, ஓர் வகுப்பினுட் பிறத்தலன்று என்பதை அறிவுடையோர் எவரும் மறுக்கார். அரசாங்கத்தினரும், பொது மக்களும் ஏழைகளின் நிலைமை யறிந்து அவர்க்கு உதவி புரியாது புறக்கணித்திருப்பதனுலேயே இத்தகைய குற்றச் செயல்கள் மிகுகின்றன. எனவே குற்றத்திற்கு அனைவரும் பங்காளிகள் என்பதனை யுணர வேண்டும். இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து கள்வர் அல்லது கள்ளர் என்னும் வகுப்பினர் பெயர் ஆரியர்தமிழர்களைக் கரியவ ரென்றும், தஸ்யுக்கள் என்றும் அழைத்தமையாலோ இன்னவர் வேறு நாடுகளிற் படை யெடுத்துப் பகைப் புலத்தைப் பாழாக்கினமையாலோ போந்ததெனக் கருதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்.

இனி, இந்திரகுலத்தார் என இவர்கள் வழங்கப்படு தற்கும் ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆதரவுகள் கிடைக்கின்றன. தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமியிற் சுற்றி வந்தானென்றும், அப்போது ஒரு கன்னிகையை மணந்தானென்றும், அவள் அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றனளென்றும், அவர்களில் ஒருவன் அரசனானென்றும் 172–ஆண்டுகளின் முன் எழுதப் பெற்ற தொண்டைமான் வமிசாவளி என்னும் நூலிற் கூறியிருப்பது முன்பே காட்டி யுள்ளாம். கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்ற மூன்று வகுப்பினரும் ஒரே யினத்தவரென்றும், இவர்களெல்லாரும் இந்திர குலத்தின ரென்றும் பலர் சொல்லியும், எழுதியும் வந்திருக்கின்றனர். பஞ்ச கன்னிகைகளில் ஒருத்தியும் கௌதமர் பத்தினியும் ஆகிய அகலிகையைத் தேவேந்திரன் களவிற் புணர்ந்த காலத்து மூன்று மக்கள் பிறந்தன ரென்றும், முனிவர் மனைக்குத் திரும்பிய பொழுது மறைந்தவன் கள்ளனென்றும், மரத்திலேறியவன் மறவனென்றும், அகங்காரத்துடன் நின்றவன் அகம்படியனென்றும் பெயர் பெற்றன ரென்றும் கதை கூறுவர். இதிலிருந்தே இக்கதையைப் படைத்தவன் எவ்வளவு அறிவிலியாயிருக்க வேண்டுமென்பது புலப்படும். இதுபோலும் அறிவிலார் கூற்றுக்களை ஆராயாதே ஆங்கிலத்தில் எழுதிச் சரித்திரமாகக் காட்டிவிடும் பெரியோர்கள் இன்னமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கின்றனர்! இக்கதை, இந்திர குலம் என்ற வழக்கை வைத்துக்கொண்டு, சூரிய குலம், சந்திர குலம் என்பவற்றின் உற்பத்திக்கு ஆண் பெண் வேண்டியிருந்தமை போல இதற்கும் வேண்டுமென்று கருதிய யாரோ கட்டிய தொன்றாகும். கட்டியவரது கல்வி மறவர் முதலிய பெயர்க்குப்

பொருள் காணலாகாத அளவினதாகும். இந்திரனுக்கும் அகலியைக்கும் பிறந்தார் என்பதில் ஓர் குறைவு இருப்பதாகக் கருதி இங்ஙனம் கூறுகின்றேமல்லேம். உலகத்தின் படைப்பையும், சூரிய சந்திரவமிசங்களின் தோற்றத்தையும், வசிட்டராதி முனிவர்களின் பிறப்பையும் நோக்குங்கால் அவையாவும் இழிவுள்ளனவாகவே நமக்குத் தோற்றுதல் கூடும். தமிழர்களாய இவர்களை இந்திரனுக்கும் அகலியைக்கும் பிறந்தவர்களென்று கூறுவது சிறிதும் சரித்திர இயல்புடையதாகாதென்பதே நம் கருத்து. அகலியை வரலாறு கூறும் இராமாயணம் முதலிய வற்றில் கள்ளர் முதலியோரின் பிறப்புக் கூறப்பட்டிருக்குமேல் அது சரித்திரமாகா விடினும் ஒருவாறு மதிப்பிற் குரியதாகும். அங்ஙனமின்றி யாரோ அறிவிலார் கட்டி விடுவதெல்லாம் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளத்தகும்?

இனி, இம்மூன்று வகுப்பையும் குறித்துப் **பூவிந்திர புராணம், கள்ளகேசரி புராணம்** என்று தமிழிலே புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யெல்லாம் பிரமாண்ட புராணம் முதலியவற்றைச் சேர்ந்தனவாம். சிவபிரான் உமாதேவிக்கும், அகத்தியர் புலத்தியர்க்கும், சூத புராணிகர் நைமிசவன முனிவர்கட்கும் கூறியனவாம். இவற்றின் சிறப்பையும் மதிப்பையும் இங்கெடுத்துக் கூறுதல் மிகை. இந்திரன் அகலியைபால் விருப்பங் கொண்டதை யறிந்த இந்திராணி தன்சாயையால் அகலியைபோலும் அழகுடைய மோகனாங்கி என்பாளைப் படைத்திட, இந்திரன் அவளைச் சேர்ந்து கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் பூவிந்திரர் மூவரைப்பெற்றனனென்றும், அவர்கள் தமிழ்நாடு மூன்றுக்கும் அரசராயினர்கள் என்றும் அப்புராணங்கள் கூறும். இவையும் இந்திர குலம்

என்னும் பெயர் வழக்கிலிருந்து தோன்றியவை யென்பது கூறவேண்டியதில்லை. இவைகளிலிருந்து, கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் மூன்று வகுப்பினரும் நெருங்கிய சம்பந்த முடையராய், இந்திரகுலத்தினரென வழங்கப் பெற்று வந்திருக்கின்றனர் என்ற அளவு உண்மையெனக் கொள்ளலாகும்.

இனி, ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பே இந்திர குலம் என்னும் வழக்குண்மை வெளியாகின்றது. சாவக நாட்டிலே நாகபுரத்தில் இருந்து அரசு புரிந்த பூமி சந்திரன், புண்ணிய ராசன் என்னும் நாக அரசர்களை இந்திர குலத்தார் என **மணிமேகலை** கூறுகின்றது. சூரிய சந்திர வமிசங்களைக் காட்டுதற்கும் மணிமேகலையினும் பழமையான சான்று தமிழில் இல்லை. இங்ஙனம் மிகப் பழைய நாளிலே இந்திர குலத்தின ரெனப்பட்ட நாகரது வழியிலே அல்லது நாகராய பல்லவர் வழியிலே வந்தமையால் கள்ளர்கள் இந்திர குலத்தின ரென்று வழங்கப்பட்டனர் போலும்? அன்றி, சோழர்களே இந்திரன் வழியின ரென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. இந்திரன் ஆரியர் வழிபட்ட கடவுள் என வடமொழி நூல்களிற் பெறப்படுமேனும், தமிழரது தெய்வம் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். சோழர் தம் குல முதல்வனாகிய வேந்தனைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபட்டு வந்தன ரென்றும் கூறுவர். பழைய நாளில் சோழர்கள் இந்திரனுக்குப் பெருஞ் சிறப்புடன் திருவிழாச் செய்து போந்தமை சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றால் வெளிப்படை. "சுராதி ராசன் முதலாகவரு சோழன்" எனக் கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து சோழர் இந்திர குலத்தா ரென்பது பெறப்படுமேல் அவர் வழியினராகிய கள்ளர் இந்திர

குலத்தினர் எனப்படுவது அதனுனே அமையும். தேவர் என்னும் பெயர், இராசராச தேவர், இராசேந்திர தேவர், குலோத்துங்கசோழதேவர் எனச் சோழ மன்னர்க்கு வழங்கியிருப்பதும், கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் இவ்வகுப்பினரும் தேவர் என வழங்கப்படுவதும் இங்கு அறியற்பாலன.

இவ்வாற்ருல் பண்டுதொட்டு வழங்கியுள்ள இந்திர குலம் என்னும் வழக்கும் இவ்வகுப்பினர்க்குப் பொருத்தமான தென்றே ஏற்படுகிறது. **கள்ளர், இந்திர குலத்தார், தேவர், அரையர், நாடாள்வார்** என்னும் இவ்வைந்தும் இவ்வகுப்பினரைக் குறிக்கும் பொதுவான பெயர்கள் என்பது தெளிக.

மூன்றும் அதிகாரம்.

அரையர்களின் மூற்கால நிலைமை.

கள்ளர் அல்லது அரையர் என்பார் பல்லவரும் சோழரும் கலந்த ஓர் வகுப்பினரென்பது பல தக்கமேற்கோள் கொண்டு மேலே வலியுறுத்தலாயிற்று. சோழரென்பார் படைப்புக்காலந் தொடங்கித் தமிழகத்திலிருந்து செங்கோலோச்சிவந்த பேரரசராகலானும், பல்லவரும் தமிழ் நாட்டுடன் ஆந்திர நாட்டையும் ஒரு காலத்தில் திறமையுடன் ஆட்சிபுரிந்த செங்கோல் மன்னராகலானும் இவர்களின் அப்பொழுதைய நிலைமையை இங்கு வேறுக எடுத்துக் கூறவேண்டுவதின்று. இன்னவரின் ஆட்சி நிலை குலையத் தலைப்பட்டதன் பின்பு இருந்துவந்த நிலைமையே இங்கே ஆராய்தற்பாலது. இவ்வாராய்ச்சிக்கு இவர்களுக்குள் வழங்கும் கிளைப்பெயர்கள் பெரிதும் உதவி புரிவனவாகவுள்ளன. பழைய தமிழ்ச் சங்க நாளிலே இப்பொழுது வழங்குவன போன்ற பல பட்டப் பெயர்கள் மக்களுக்கு வழங்கவில்லையென முன்பே கூறியுள்ளாம். இப்பெயர்களின் தோற்றங்களை ஆராயுமிடத்தே இவையெல்லாம் அவரவர் இருந்த நாடு பற்றியும், பிற நாடுகளை வென்று கைக்கொண்டமை பற்றியும், படைத் தலைவராகவோ, படைவீரராகவோ இருந்தமை பற்றியும், நாடாட்சி முதலியன பற்றியும் இடைக்காலத்தே உண்டாயின என்பது விளக்கமாம். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி ஒவ்வொருவர்க்கு உண்டாகிய இப்பெயர்கள் பின்பு அவர்களின் வழியில் வந்தோர்க்கெல்லாம் வழங்குவவாயின. விஜய நகர அரசர்கள் தம் படைத்

தலைவர்களைப் பல இடங்கட்கு அனுப்பினர். படைத்தலைவர் என்ற பொருளில் நாயக் அல்லது நாயகர் என்ற பெயர் அப்பொழுது அவர்கட்கு உரியதாயிருந்தது. இப்பொழுது அப்பெயர் ஓர் பெருங்கூட்டத்தினையே குறித்து நிற்பது காண்கின்றோம். முதலி என்னுஞ் சொல்லும் படைத்தலைவன் என்னும் பொருளது எனச் சாசன ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். படையாட்சி என்பதும் படையை ஆள்பவன் அதாவது படைத்தலைவன் என்னும் பொருளதாதல் வெளிப்படை. பெரிதும் பிற்காலத்திலுண்டாய சாஸ்திரி, தீக்ஷிதர், குருக்கள், ஓதுவார் முதலிய பெயர்களும் இப்பொழுது குலப் பெயராக வழங்குதலையும், அவர்களில் பலர் இப்பெயர்களின் பொருட்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லா திருத்தலையும் காண்கின்றோம். கள்ளர்களின் பல பட்டங்களைக் குறித்து யாம் எழுதுவதும் அவர்களது பழைய வரலாறு தெரிவிப்பதற்கே யன்றி இப்பொழுதை நிலைமை கருதியன்று.

கள்ளர் வகுப்பினர்க்கு வழங்கும் பட்டங்களை இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் காணலாம். யாம் அறியலாகாத பட்டங்கள் பல இன்னம்இருத்தல் கூடும். வேறு எவ்வகுப்பினுள்ளும் இத்துணை மிகுதியான பட்டப்பெயர்கள் இருப்பதாக யாம் விசாரித்தவளவில் வெளியாகவில்லை. அங்கராயர், அரசாண்டார், ஈழத்தரையர், உலகம்காத்தார், உறந்தைராயர், கலிங்கராயர், காடவராயர், குச்சராயர், கொங்கரையர், கொல்லத்தரையர், சீனத்தரையர், சேதிராயர், சோழகர், தஞ்சைராயர், நாடாள்வார், நாட்டரையர், பல்லவராயர், பாண்டியர், மழவராயர், முனையதரையர், மூவரையர், விஞ்சைராயர், வில்லவராயர் முதலிய பெயர்களெல்லாம் நில ஆட்சியில் இவர்களுக்குள்ள சம்

பந்தத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஈழங்கொண்டார், கடாரந்தாங்கியார் முதலிய பெயர்கள் இவர்கள் பிறநாடு வென்று கைப்பற்றினமையைக் குறிப்பிக்கின்றன. களத்துவென்ருர், களமுடையார், கொற்றப்பிரியர், கோதண்டப்புலியர், யுத்தப்பிரியர், வாள்வெட்டியார் முதலிய பெயர்கள் இன்னவர் படைவீரராயிருந்தமையைத் தெரிவிக்கின்றன.

இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் முதலான சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கல் வெட்டுகளிலே இன்னோர் பெயர்களிற் சிற்சில காணப்படுகின்றன. அவை :—கச்சியராயன், காடவராயன், காடுவெட்டி, காலிங்கராயன், சீனத்தரையன், சேதிராயன், சோழகங்கன், சோழகோன், தொண்டைமான், நந்தியராயன், நாடாள்வான், பல்லவராயன், மழவராயன், மேல்கொண்டான், வாண்டராயன், வில்லவராயன் முதலியன.

இவ்வாறே, வேறு சில பட்டங்களும் கல் வெட்டுகளில் உள்ளன. அவை :—அனகராயன், களப்பாளராயன், குருகுலராயன், சம்புவராயன், தமிழதரையன், பங்களராயன், மன்ருடி, மீனவராயன், மூவராயர்கண்டன், மூவேந்தரையன், வங்கத்தரையன், வாளுவராயன், விலாடத்தரையன், விழுப்பாதராயன் முதலியன. இவையும் கள்ளர்க்குரியனவாயிருப்பினும் இருக்கலாம். இப்பட்டங்களுடையார் எங்கிருக்கின்றனரென இப்பொழுது எமக்கு அறியவாராமையால் இவை இன்னர்க்குரியவெனத் துணிந்துரைக்கக்கூடவில்லை. மன்ருடி என்பது கொங்குவேளாளர்க்குள் வழங்குகின்றது.

கோயில்களுக்கு நிலம் முதலியன தானஞ் செய்தவிடத்தும், அரசர்கள் சில தீர்ப்புச் செய்த விடத்தும்

கீழே கையெழுத்திட்டோரின் பெயர்களாக இப்பட்டங்கள் கல்வெட்டுகளிலே காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்தே இப்பெயர்களையுடையோர் சற்று உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருக்கவேண்டுமெனக் கருதலாகும். இவர்கள் அமைச்சர் முதலானோராயிருந்தமையைக் கல் வெட்டுகள் வெளிப்படையாகவும் கூறுகின்றன.

'திருமந்திரவோலை வானவன் பல்லவ தரையன் எழுத்து. திருமந்திரவோலை நாயகம் இராஜராஜனான தொண்டைமான் எழுத்து. அரையன் இராஜராஜனான வீரராஜேந்திர ஜயமுரி நாடாள்வான் எழுத்து. வீரராஜேந்திர மழவராயன் எழுத்து' (தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் தொகுதி 3, பகுதி 1, பக்கம் 40) என்று இங்ஙனம் பலவிடங்களில் வருகின்றன. திருமந்திரவோலை என்பது அமைச்சர்க்கும், திருமந்திரவோலை நாயகம் என்பது முதலமைச்சர்க்கும் உரிய பெயர்களாகும். இது சாசன ஆராய்ச்சியாளரின் துணிபு.

11, 12-வது நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த தமிழ் நூல்களிலிருந்தும் இன்னோரின் உயர்ந்த நிலைமை வெளிப்படுகிறது. கருணாகரத் தொண்டைமான் முதற்குலோத்துங்கனுடைய முதலமைச்சன் என்பது கலிங்கத்துப் பரணியால் வெளிப்படை.

விக்கிரமசோழனுலாவில்,

'முன்னம்

குலையப் பொருதொருநாட் கொண்ட பரணி
மலைபத் தருந்தொண்டை மானும் — பலர் முடிமேல்
ஆர்க்குங் கழற்கா லனகன் றனதவைப்
பார்க்குமதி மந்திர பாலகரிற் — போர்க்குக்
தொடுக்குங் கமழ்தும்பை தாரிவெறிஞ் சூடிக்
கொடுத்த புகழ்முனையர் கோனும் — முடிக்கவையும்

கங்கரையு மாராட் டரையுங் கலிங்கரையும்
கொங்கரையு மேனைக் குடகரையும்—தங்கோன்
முனியும் பொழுது முரிபுருவத் தோடு
குனியுஞ் சிலைச்சோழ கோனும் * *
* * * * *

அடியெடுத்து வெவ்வே றரசிரிய வீரக்
கொடியெடுத்த காலிங்கர் கோனும்—கடியரணச்
செம்பொற் பதணச் செறியிஞ்சிச் செஞ்சியர்கோன்
கம்பக் களியானைக் காடவனும்'

என்று வருதலானும் இன்னோர் நிலைமை புலனாம்.

சோழ ஆட்சி நிலைதளர்ந்த பின்பு கள்ளர்கள் இந் நாட்டைக் கூற்றங்களாகவும், நாடுகளாகவும் பிரித்துத் தன்னரசுகளாக இருந்து ஆண்டிருக்கின்றன ரென்பதும், அங்ஙனம் ஆண்டவர்கட்கு **அரையர், நாடாள்வார்** என்னும் பெயர்கள் வழங்கின வென்பதும் முன்பு காட்டப்பட்டன. சர்க்கரைப் புலவரின் வழித்தோன்றலாய திருவாளர் **சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவரவர்களின்** வீட்டில் இருந்ததொரு மிகப்பழைய ஏட்டில் ஏழு கூற்றமும், பதினெட்டு நாடும், ஏழு கூற்றத்திற்கும் ஏழுராயரும் கூறப்பட்டுள்ளன. கூற்றமும், நாடும் பின்காட்டப் பெறும். ராயர் எழுவராவார்: சேதிராயர், கலிங்கராயர், வாணதிராயர், கொங்குராயர், விசையராயர், கனகராயர், கொடுமளூர் ராயர் என்போர்.

திருவானைக்காக் கல்வெட்டு ஒன்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

'ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு ௪௰எ-வது பாண்டி குலாசனிவளநாட்டு மீகோழை நாட்டுத் தேவதான பிரமதேயம் திருவானைக்காவில் திருவெண்ணாவற்கீழ் அமர்ந்தருளிய திரிபுவனபதிக்கு மூலப்பிருத்தியனாகிய

சண்டேசுவரன் உள்ளிட்ட தேவகன்மிகள், ஜயசிங்ககுல கால வளநாட்டு மீசெங்கிளிநாட்டு வளம்பகுடி அரையன் மகன் முனையன் அருமொழி தேவனான வில்லவராயனுக்கு நாம் விற்றுக்கொடுத்த நிலமாவது........' (தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் தொகுதி 3, பகுதி 2, பக்கம் 168).

இதிற் குறித்துள்ள வளம்பகுடி என்பது பூதலூருக்குத் தெற்கில் ஐந்தாறு நாழிகையளவில் உள்ளதோர் ஊர். இவ்வூர் அந்நாட்டுக் கள்ளர்கள் நாட்டுக்கூட்டம் கூடுதற்குரிய பொது விடமாகும். வில்லவராயன்பட்டி என்பதோர் ஊரும் பூதலூருக்குத் தெற்கில் ஒரு நாழிகையளவில் உள்ளது. வளம்பகுடியில் இருந்த கள்ளர் குலத்தவனாகிய வில்லவராயனை 'அரையன் மகன்' என்று கூறியிருப்பது காண்க. இக்கல் வெட்டில், 'இவன், உடையார் திருவானைக்காவுடைய எம்பெருமான் கோயிலில் இடங்கை நாயகரென்று எழுந்தருளுவித்த இடபவாகன தேவர்க்கும் நம் பிராட்டியார்க்கும்' என்றுவருதலால் இவனது பிரதிட்டைத் திருப்பணியும் புலனும்.

ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ஓர் கல்வெட்டிலிருந்து, அங்கிருந்த கைக்கோள முதலிகள் சிலர் அவ்வூர்த் தலைவராகிய அகளங்க நாட்டாள்வார் உயிர் துறக்க நேரும் பொழுது தாமும் உடனுயிர் துறப்பதாகப் பிரதிஞ்ஞை செய்து கொண்டனர் என்னும் செய்தி வெளிப்படுகிறது. குருபரம்பரை, இராமாநுஜ திவ்யசரிதை இவ்விரு பிரபந்தங்களிலும் அகளங்க நாட்டாள்வான் இராமாநுஜரது சீடனாகக் கூறப்படுகின்றான். திருச்சிராப்பள்ளியில் இன்றும் நாட்டாள்வார் என்று கள்ளரில் ஒருவகுப்பினர் இருக்கின்றனர். இப்பெயர் தற்காலம் நாடாவார் என மருவிநிற்கிறது. (செந்தமிழ் தொகுதி 3, பக்கம் 252)

இங்ஙனம் எத்தனையோ பல சான்றுகள் இவர்களது பழைய ஆட்சி நிலையைக் குறிப்பனவாகவுள்ளன.

பல ஊர்ப்பெயர்கள் இன்னோர் பெயரால் அமைந்திருத்தலும் அவ்வவ்விடங்களில் இவர்கள் முதன்மையுற்றிருந்தன ரென்பதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். அவற்றுள் எமக்குத் தெரிந்தன கீழ்வருவன :—

1. காங்கெயன்பட்டி, 2. சோழகன்பட்டி, 3. ராயமுண்டான்பட்டி, 4. வாலியன்பட்டி, 5. தொண்டைமான்பட்டி, 6. கண்டியன்பட்டி, 7. சாதகன்பட்டி, 8. துண்டுராயன்பாடி, 9. ஆரமுண்டான்பட்டி, 10. ஓசையன்பட்டி, 11. வில்லவராயன்பட்டி, 12. செம்பியன்களர், 13. உலகங்காத்தான்பட்டி, 14. மலையராயன்பட்டி, 15. திராணிபட்டி, 16. கலியராயன்பட்டி, 17. சாளுரான்பட்டி, 18. கச்சியராயன்மங்கலம் (கச்சமங்கலம்), 19. ஏத்தொண்டான்பட்டி, 20. பத்தாளன்கோட்டை, 21. பாப்பரையன்பட்டி, 22. மாதைராயன்பட்டி, 23. சேதிராயன் குடிக்காடு, 24. நல்லவன்னியன் குடிக்காடு, 25. வல்லாண்டான்பட்டி, 26. வாண்டையானிருப்பு, 27. தென்கொண்டானிருப்பு, 28. நரங்கியன்பட்டி, 29. பாலாண்டான்பட்டி, 30. கண்டர்கோட்டை, 31. வன்னியன்பட்டி, 32. பாண்டுராயன்பட்டி, 33. சுரக்குடிப்பட்டி (சுரக்குடியார்பட்டி), 34. காடவராயன்பட்டி, 35. சாளுவன்பேட்டை, 36. நாய்க்கர்பாளையம் (சாவடிநாயக்கர் கிராமம்), 37, செம்பியன்மணக்குடி.

இனி, கள்ளர் சிற்றரசர்களாயிருந்த காலத்தில் பலவிடங்களில் அரண் (கோட்டை)கள் கட்டியிருந்தனர் என்பது அறியற்பாலது.

துண்டுராயன்பாடி, பலபத்திரன்கோட்டை, காங்கெயன்பட்டி, ஆற்காடு, சுரக்குடிப்பட்டி, சோழகன்பட்டி, ஒரத்தூர், விண்ணமங்கலம், திருக்காட்டுப்பள்ளி, பூண்டி, பானமங்கலம், அன்பில், மாங்குடி, கண்டர்கோட்டை, கிள்ளிகோட்டை, பத்தாளன்கோட்டை, வாழவந்தான் கோட்டை, பனையக்கோட்டை, காசாங்கோட்டை, பட்டுக் கோட்டை, நல்லாக்கோட்டை, கோட்டைப்பத்து, பிங்களக்கோட்டை, திருமங்கலக்கோட்டை, வத்தனுக்கோட்டை, மல்லாக்கோட்டை, எயிலுவான்கோட்டை, நடுவாக் கோட்டை, மயிலாடுகோட்டை, வாளமாங்கோட்டை, துரையண்டார்கோட்டை, தெற்குக்கோட்டை, சூரக் கோட்டை, சத்துருசங்காரக்கோட்டை, நாயக்கர்கோட்டை, ஆதனக்கோட்டை, மாதைராயன் புதுக்கோட்டை என்னும் இடங்களிலெல்லாம் இவர்களுடைய கோட்டைகள் இருந்தன. இவற்றுட் சில ஊர்களில் கோட்டையிருந்து அழிந்தவிடத்தில் வீடுகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் வீடுகளுக்கும் கோட்டை யென்று பெயர் வழங்குகிறது. சில ஊர்களில் கோட்டை அழிந்தவிடத்திலே திடர்களும், நிலங்களும் கோட்டைமேடு, பீரங்கிமேடு என்னும் பெயர்களால் வழங்குகின்றன.

மூற்காட்டிய ஊர்களில் துண்டுராயன்பாடி என்பது தஞ்சை சில்லாவில் ஐயனூர்புரம் புகைவண்டித் தங்கலுக்கு அரைநாழிகை யளவில் விண்ணாற்றின் தென்கரையில் இருப்பது. அதில் செங்கல்லாலாய கோட்டை மதிலின் அடிப்பகுதியும், நாற்புறத்தும் கொத்தளமும் இன்னமும் இருக்கின்றன. கோட்டைக்குள்ளேயே வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு நிலத்திற் புதைந்து கிடந்து அகப்பட்ட பல பீரங்கிக் குண்டுகளை நேரிற்

பார்த்துளேம். ஒரு மகம்மதிய மன்னரானவர் கண் தெரியாமலிருந்து, துண்டுராயன்பாடியிலுள்ள கள்ளர் குலப் பெரியாராகிய சோழங்கதேவர் ஒருவரால் கண் தெரியப்பெற்று, அவருக்குப் பரிசாக ஓர் தந்தப் பல்லக்கும், பாட்சா என்னும் பட்டமும் அளித்தனர் என்றும், அதிலிருந்து அவர் 'செங்கற் கோட்டை கட்டித் தந்தப் பல்லக்கேறிக் கண்கொடுத்த சோழங்கதேவ பாட்சா' எனப்பாராட்டப்பட்டு வந்தனரென்றும் கூறுகின்றனர். துண்டுராயன்பாடிக் கோட்டையிலிருந்த சோழங்கதேவ அம்பலகாரர்க்கும், அதனையடுத்து விண்ணாற்றின் வடகரையிலுள்ள ஆற்காட்டுக் கோட்டையிலிருந்த கூழாக்கி அம்பலகாரர்க்கும் பகைமை மிகுந்திருந்ததாகவும், சோழங்கதேவர் படையெடுத்துச் சென்று ஆற்காட்டுக் கோட்டையை அழித்துவிட்டதாகவும், கூழாக்கியார் அப்பொழுது தஞ்சையில் அரசாண்டுவந்த மாராட்டிய மன்னர் தம்மிடம் நண்பு பூண்டிருந்தமையின் அவ்வரசரிடம் தெரிவித்துத் துண்டுராயன்பாடிமீது படைகளை அநுப்பச் செய்ததாகவும், அதனால் அக்கோட்டையும் அழிவெய்தியதாகவும் கூறுகின்றனர்.

பலபத்திரன்கோட்டை என்பது ஐயனார்புரத்தின் மேற்கே முக்கால் நாழிகை யளவில் உள்ள விண்ணனூர்ப் பட்டியில் ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளின் முன்னிருந்த பலபத்திரச் சோழகரால் கட்டப்பட்டது. பிற கோட்டைகளின் வரலாறுகள் பின்பே ஆராய்ந்து தெரிய வேண்டியிருத்தலின் அவற்றைக் குறித்து ஒன்றும் எழுதாது விடுக்கின்றோம். இப்பொழுது இக்குலத்தாரில் அரசரும், குறுநில மன்னருமாயுள்ளார் வரலாறுகள் அடுத்த அதிகாரத்திற் காட்டப்படும்.

நான்காம் அதிகாரம்.

புதுக்கோட்டை அரசரும், குறுநில மன்னரும்.

'தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையில்' என்று வழங்குகிற பழமொழி மூவேந்தருக்குப் பின் தொண்டைமானே தமிழ்நாட்டு மக்களில் தலைவர் என்பதனைப் புலப்படுத்தாநிற்கும். தொண்டைமண்டலமாகிய பல்லவ நாட்டினின்றும் குடியேறிய பல்லவராயர் அல்லது தொண்டைமான் என்னும் பட்டமுடைய அரசர் பலர் குளத்தூர், அறந்தாங்கி முதலிய இடங்களில் பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பே விளங்கியிருந்தமை மேல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. அம்புகோவிலில் தங்கி ஆண்டுகொண்டிருந்த தொண்டைமான் வழியினர் 17-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து புதுக்கோட்டை அரசராயினர். இவர்கள் ஆட்சிபுரியலான நாடுகள் இவை யென்பதனை,

> 'ஆலங் குடிநா டமரா பதிநாடு
> கோலங் கடுவன் குடிநாடு—மேலான
> செங்காட்டு நாடு திருப்பேரை யூர்நாடு
> மங்காத வல்ல வளநாடு—கொங்காரும்
> மெய்யமலை நாடு மேவுசந்த்ர ரேகை நா
> டையன் கொடுங்குன் றணிநாடு—செய்யதிருக்
> கோளக் குடிநாடு கோனு டெனப் புரந்தே
> ஆளப்பிறந்த வரசர் கோன்'

என்பது விளக்கும். புதுக்கோட்டையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களின் வரலாறு சுருக்கமாக இங்கே கூறப்படும்.

(1) இரகுநாதராஜ தோண்டைமான். (1686—1730).

புதுக்கோட்டை மன்னர்களில் முதல்வர் இவரே. இவர் சிங்கமங்கலம், கலசமங்கலம் என்னும் நகரங்கள் அழிந்தபின்னர் அவைகள் இருந்தவிடத்தில் ஓர் புதிய நகரை யுண்டாக்கி, அதற்குப் புதுக்கோட்டை யென்று பெயர் கொடுத்தார். இருநாழிகைவழி நீளமுள்ள மதிலும், கோட்டையும் கட்டினர். மதுரையை ஆண்ட நாயக்கருக்காக திருவாங்கூர், மைசூர், தஞ்சாவூர் என்னும் இடங்களில் இருந்த அரசர்கள்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை வென்றனர். சொக்கநாத நாயக்கர் இவரது வலிமை மிகுவது கண்டு அச்சமுற்றனராக, அக்கால் அவருக்கு முதல் மந்திரியாய் இருந்த கோவிந்தப்ப ஐயர் சூழ்ச்சியால் இவரது வலிகுன்ற நேர்ந்தது. பின்பு, இவர் இராமநாதபுரம், தஞ்சை முதலிய இராச்சியங்களிலிருந்து திருமெய்யம், பட்டுக்கோட்டை முதலிய நகரங்களைக் கைப்பற்றினர். 1717—1727 ஆகிய ஆண்டுகளில் நாயக்கராலும் அவரது முதல் அமைச்சர் நாரணப்ப ஐயராலும் மிக்க இடுக்கண்களுக்குள்ளான கிறித்தவர்களும், கிறித்தவப் பாதிரிமார்களும் புதுக்கோட்டையில் அடைக்கலம் புகுந்து அன்புடன் ஆதரிக்கப்பட்டு நலமுற வாழ்ந்து வந்தனர். இம்மன்னரது நடுவு நிலைமை கிறித்தவர்களை நடத்தின முறையையிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. இவர் வீரத்தாலும், புயவலியாலும், மனவுறுதியாலும், நடுவுநிலையாலும் மிகவும் புகழ்வாய்ந்தவராவர். இவருக்கு ஆறு மனைவியர் இருந்தனர். இவர் காலத்திலேயே இவருடைய பிள்ளைகளெல்லாம் மரித்துவிட்டமையால் இவர் தம் பேரர்களில் மூத்தவராகிய விஜய ரகுநாத தொண்டைமானுக்கு முடி சூட்டிவிட்டு 1730-ல் இவ்வுலகவாழ்வி னீங்கினர்.

(2) விஜயரகுநாத தோண்டைமான். (1730—1769).

இவருக்குச் சிவஞானபுர துரைத்தொண்டைமான் என்றும் பெயருண்டு. இவர் பட்டத்துக்கு வந்தவுடன் தமது சகோதரர்களாய இராஜகோபால தொண்டைமான் திருமலைத் தொண்டைமான் என்னும் இருவர்க்கும் இரண்டு பாளையப்பட்டுகளை அளித்து, தமக்கு உதவியாக வைத்துக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் மொகலாயர் (சந்தா சாகிப்) படையெடுப்பினுல் நாயக்கர் அரசாட்சி ஒழிந்தது. புதுக்கோட்டையிலுள்ள அரண்மனையும் பகைவருடைய பீரங்கிக் குண்டுகளால் அழிந்துவிட்டது. ஆதலின் இவர் புதுக்கோட்டைக்குத் தென்கிழக்கே சிவஞானபுரம் என்னும் ஓர் புதிய அரண்மனையைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து மதவிசாரணை செய்துவந்தனர். சதாசிவப்பிரமம் என்று கூறப்படும் பெரியார் ஆசிரியராக வந்து அருள் புரியும் பேற்றினையும் இவர் எய்தினுர்.

1733-ல் தஞ்சை அரசரின் சேனைத்தலைவனுகிய அனந்தராவ் ஒரு பெரிய சேனையுடன் புதுக்கோட்டைமேல் படையெடுத்துப், போர்புரியாமலே சூழ்ச்சியால் பெரும் பகுதியைப் பற்றிக்கொண்டானுயினும், நெடுநாள்வரை திருமெய்யம் கோட்டையைப் பிடிக்க முடியாமையால் முடிவில் புதுக்கோட்டையைக் கைவிட்டு ஓடிவிட்டான். 'கனத்த புகழ்படைத்த காளிக்குடிக்கோட்டையில், ஆனந்தராயனை அதிரவெட்டுந் தொண்டைமான்' என்று பாடுவதும் உண்டு.

ஐதராபாத்து நைசாம் எண்பதினுயிரம் குதிரைப் படையும், இரண்டு லட்சம் காலாட் படையும் கொண்டு தென்னிந்தியாவின்மேற் படையெடுத்து வந்து, திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகையிட்ட பொழுது புதுக்கோட்

டைமீதும் படையெடுக்க உத்தேசித்திருந்தான். அதனை யறிந்த கூனம்பட்டி முதலிய ஊர்களின் தலைவர்கள் அவனுடைய குதிரை முதலியவற்றைக் கொள்ளையடித்தனர். அவர்களைத் தண்டிக்குமாறு நைசாமால் அனுப்பப்பட்ட படைத்தலைவன் அவர்களிடத்தில் ஒன்றும் செய்யமுடியாது சமாதானமாய்த் திரும்பினான்.

மகமதலிக்கும் சந்தாசாகிப்புக்கும் கருநாடக ராச்சிய விடயமாய் நடந்த பேர்பெற்ற போரிலே இம்மன்னர் ஆங்கிலேயருடன் மகமதலிக்குத் துணையாய் நின்று சந்தாசாகிப்பையும் பிரஞ்சுக்காரரையும் எதிர்த்தனர். இந்தப் போரின் பயனாக இவருக்கு அநேக நாடுகள் சேர்ந்தன. நவாப்புக்கு இறை கொடுப்பதில்லை யெனவும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். இதனாலேயே தஞ்சாவூர் முதலியன அரசிழந்த காலத்திலும் புதுக்கோட்டை தமிழ் நாட்டின் ஒரே அரசாங்கமாக நிலைத்தது. பிரஞ்சுக்காரருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் தென்னாட்டில் இடைவிடாது நடந்த போராட்டங்களிலெல்லாம் இம்மன்னர் ஆங்கிலேயரைப் பிரியாமல் அவர்கட்கே உதவிசெய்து வந்தனர். இவர் தமது நுண்ணிய அறிவினாலே ஆங்கிலேயரே வெற்றி பெறுவர் என்பதனைத் தெளிவாக உணர்ந்தமையாற்றான் புதுக்கோட்டை மேன்மையடைந்தது. ஆங்கில சேனாதிபதியாகிய (கர்னல்) லாரன்சு ஐரோப்பாவிற்குப் புறப்பட்டுப்போகும் பொழுது இம்மன்னருக்கு ஓர் கடிதம் விடுத்துச் சென்றார். அஃது,

'எங்கள் வெற்றிக்குக் காரணமான தங்கள் உதவியை நான் ஆங்கில அரசர் திருமுன்பு தெரிவிப்பேன். என்னிடம் தாங்கள் காட்டிய உண்மையான நட்புக்குணத்தை யான் என்றும் மறவேன். நான் தூர தேயத்திற்குச்

சென்றுவிட்டாலும் எனக்குத் தாங்கள் புரிந்த நன்மைகளும், உதவிகளும் என் மனத்தில் நின்றுகொண்டேயிருக்கும்' என்பது.

இவர் மதவிடயங்களில் மிகப் பற்றுடையராயிருந்துகொண்டே தமது இராச்சியத்தின் உள் விவகாரங்களை மறந்துவிடாது கவனித்து வந்திருக்கின்றனர். புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தை நிறுவினவர் இராயரகுநாத தொண்டைமான் எனின், அதை வலிமையுறச் செய்தவர் இம்மன்னரேயாவர். ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகள் வரையில் இடைவிடாது போரிலே காலங்கழித்து வந்த இவ்வரசர் 1769-ல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தனர். இவருடைய மனைவியர் அறுவரில் மூன்றாவது மனைவியாகிய ரெங்கம்மா ஆய் என்பாருக்குப் பிறந்தவர் அடுத்த மன்னராகிய இராயரகுநாத தொண்டைமான் என்பவர்.

(3) இராஜரகுநாத தொண்டைமான். (1769—1789)

இவர், 1738-ல் பிறந்தார். தமது முப்பத்தோராவது ஆண்டில் பட்டத்திற்கு வந்தார். தம்முன்னோரைப்போன்றே ஆங்கிலேயரிடத்தில் நண்புபூண்டிருந்தார். 1780-ல் ஐதரலி கருநாடக சமவெளிமீது ஓர் பேரிடி விழுந்தாற்போலப் பாய்ந்துவந்தகாலையில் ஆங்கிலேயர் இவ்விடுக்கணைத் தடுப்பதற்கு ஓர் உபாயமும் செய்யாதிருந்தனர். தென்னாட்டுத் தலைவர்கள் யாவரும் ஐதரலியுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். இம்மன்னர் ஒருவரே ஆங்கிலேயர்க்கும், நவாப்புக்கும் உதவியாய் நின்றனர். ஐதரின் சேனையானது அந்தணக்கோட்டைக்கு அருகில் புதுக்கோட்டை நாட்டில் புகுந்த பொழுது இவருடைய சேனை சோத்துப்பாளை என்ற விடத்தில் அதனைச் சந்தித்து முறியடித்து

ஓட்டிவிட்டது. இவ்வெற்றியைக் கேள்வியுற்ற ஆங்கிலப் படைத்தலைவர் சர் அயர் கூட் என்பார் இம்மன்னருக்குக் கீழ்க்கண்ட கடிதம் எழுதினர்.

'நாடு எங்கணும் போர்புரிந்து வந்த என் கட்சியார் எல்லாரிடமும் இருந்து கிடைத்த செய்திகளில் ஒன்று தான் எனக்கு வெற்றியைத் தெரிவித்தது. அதாவது, தாங்கள் மிக்க ஆண்மையுடன் உங்கள் நாட்டை அழித்து வந்த பகைவரைத் தண்டித்து நூற்றுக் கணக்கான குதிரைப் படைவீரரைச் சிறைகொண்டதேயாம். தாங்கள் இன்னும் சிறந்த வீரச் செயல்களைச் செய்வீர்களென்று எனக்கு மிகுந்த உறுதியுண்டு.'

இந்த வெற்றியினுல் புதுக்கோட்டை மன்னர் தென்னிந்திய நாட்டிற்குச் செய்த பேருதவி யாரும் எளிதில் மறக்கற்பாலதன்று. ஐதர் தான் படையெடுத்துச் சென்ற நாடுகளில் ஊர்களைத் தீயிட்டும், மரங்களை வெட்டியும், பயிர்களை யழித்தும், ஏரி குளங்களின் அணைகளை வெட்டியும் கொடுமைகள் இயற்றிவந்தான். அன்றியும் பெண்டிர்களும் குழந்தைகளும் சொல்லொணுத் துன்பத்திற்கு உள்ளானுர்கள். இக்கொடியோனை முற்ற முறியடித்தற்கு இம்மன்னரே காரணராய் இருந்தார். ஐதரலியின் மகனுகிய திப்புவுக்கு எதிராகவும் இவர் ஆங்கிலேயருக்கு உதவி புரிந்தார். நவாப்புக்கு இவர் செய்த உதவியின் பயனுகப் பட்டுக்கோட்டைத் தாலூகாவின் ஒரு பகுதி இவருடைய ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. இவர் ஒன்பது மணம் செய்துகொண்டனர். இவருக்கு ஆண்பிள்ளை இல்லை. ஒரே மகள் தான் உண்டு.

1789 டிசம்பர் 30-ல் இவ்வரசர் விண்ணுலகடைந்தார்.

(4) இராஜ விஜயரகுநாத தோண்டைமான்பகதூர். (1789—1807)

இவர், இராஜ ரகுநாத தொண்டைமானின் சிறிய தந்தையாகிய திருமலைத் தொண்டைமானுடைய மூத்த புதல்வராவர். இவர் தமது முப்பதாவது வயதில் பட்டத்திற்கு வந்தார். 1790-ல் திப்பு சுல்தான் திருச்சிராப்பள்ளிமேல் படையெடுத்து வந்தகாலை இம்மன்னர் ஆங்கிலேயருக்குத் துணையாக நின்று அவனை மடக்கியடித்தார்.

1795-ல் ஆற்காட்டு நவாப்பாகிய மகமதலி இவருக்கு ராஜா பகதூர் என்னும் பட்டத்தை அளித்தனன். அதனால் இவர் 1500 குதிரைப்படையும், கொடியும், முரசும், முடியும், பட்டத்து யானையும் வைத்துக்கொள்ள உரிமையுடையரானார்.

இவர் மூன்று கல்யாணம் செய்துகொண்டனர். இவரது மூன்றாவது மனைவிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளில் உயிருடன் இருந்த விஜயரகுநாதராஜ தொண்டைமானும், ராஜ தொண்டைமானும் முறையே 1807-லும், 1825-லும் மன்னராயினர்.

இவ் வேந்தர் சிறப்புடன் அரசாண்டுவந்து 1807-ல் வானுலகெய்தினர். இவருடைய பத்தினியாராகிய ஆயி அம்மாள் ஆய் என்பார் உடன்கட்டை யேறிவிட்டார்.

(5) விஜய ரகுநாதராஜ தோண்டைமான் பகதூர். (1807—1825)

இவர் பட்டத்துக்கு வந்தபொழுது பத்துவயதுள்ள சிறுவராய் இருந்தபடியால் இவருடைய பங்காளி விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் அரச காரியங்களை நடாத்தி

வந்தார். அப்பொழுது புதுக்கோட்டையில் நவாப்புக்குள்ள உரிமை மாறி ஆங்கிலேயரைச் சார்ந்ததனால் இவருடைய அரசவுரிமையை ஒப்புக்கொள்ளும்படி விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் ஆங்கில அரசாங்கத்தினரைக் கேட்டுக்கொண்டார். ஒப்புக்கொண்டபின், இவருக்கு முடிசூட்டு விழா புதுக்கோட்டை நகரில் மிக்க சிறப்புடன் நடைபெற்றது. இவர்காலத்து மேஜர் ப்ளாக்பர்ன் என்னும் ஆங்கிலேயர் புதுக்கோட்டைக்கு ரெசிடெண்டாக இருந்து அரசாங்கத்தைச் சீர்திருத்தி மிகவும் நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தார். குழந்தைகளாக விருந்த விஜய ரகுநாதராஜ தொண்டைமான், இராஜ தொண்டைமான் இருவரும் வடமொழி, மகாராட்டிரம், ஆங்கிலம் முதலான மொழிகளும், குதிரையேற்றமும், வில்வாட் பயிற்சியும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர்.

இம்மன்னர் காலத்துத்தான் புதுக்கோட்டை ஐந்து தாலூகாக்களாகப் பகுக்கப்பட்டது. நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. வரி வாங்குதற்கு அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். அரசாங்கத்திற்கு வேண்டிய மற்றைக் காரியங்களும் செய்யப்பெற்றன.

1812-ல் புதுக்கோட்டை நகர் தீக்கு இரையாயிற்று. இப்பொழுதுள்ள அழகிய நகரம் பின்பு கட்டப்பெற்றது. 1812-ல் இம்மன்னருக்கும், இவர் தம்பியார்க்கும் மணம் நடைபெற்றது. 1817 முதல் இவர் தாமாகவே ஆட்சி புரிந்தார். இவருக்கு இருமனைவியர் உண்டு.

இவர் 1825-ல் உலக வாழ்க்கையை நீங்கவே இவரது தம்பியாகிய இராஜ தொண்டைமான் முடி சூட்டிக் கொண்டார்.

(6) ஹிஸ் எக்சலேன்சி இராஜ ரகுநாத தோண்டைமான் பகதூர். (1825—1839).

இவர் மிகச் சிறந்த நீதிமன்னர். பற்பல அறங்களை நடத்தினவர். 1830-ல் ஆங்கில அரசாங்கத்தாரால் 'ஹிஸ் எக்சலேன்சி' என்னும் பட்டம் அளிக்கப் பெற்றனர்.

இவர் 1839 ஜூலை 13-ல் இம் மண்ணுலக வாழ்வை வெறுத்தேகினர்.

(7) ஹிஸ் ஹைனேஸ் ஸ்ரீ பிரகதம்பாதாஸ் இராஜா ராமச்சந்திர தோண்டைமான் பகதூர். (1839—1886).

இவர் பட்டத்துக்கு வந்த காலத்தில் ஒன்பது வயதுள்ள சிறுவராயிருந்தார். 1844-ல் இருந்து தாமே அரசாண்டு வந்தார். 1866-ல் நீதிமன்றங்கள் திருத்தி அமைக்கப்பெற்றன.

அவை :—

1. அப்பீல் கோர்ட்டு.
2. மூன்று ஜட்ஜிகள் உள்ள செஷன்ஸ் கோர்ட்டு.
3. ஸ்மால் காஸ் கோர்ட்டு.
4. ஐந்து முன்சீபுக் கோர்ட்டுகள்.

இலாகாக்கள் : —

1. வரி வசூல் (ரெவின்யூ).
   (1) கிராமம்.
   (2) தாலூகா.
2. காவல் (போலீசு).
3. சிறைச்சாலை (ஜெயில்).
4. தபால்.
5. பங்களா.
6. மராமத்து (இஞ்ஜினீரிங்).
7. உப்பளம் (ஆப்காரி).
8. காடு.
9. நீதிமன்றம் (கோர்ட்டுகள்).
10. ஸர்க்கிள் ஆபீஸ்.

இவர் 1876-ல் தம் மூத்த புதல்வியின் மூன்றுவது குமாரரைத் தத்து எடுத்துக்கொண்டார். 1884ல் இந்திய சக்கரவர்த்தினியாகிய விக்டோரியா மகாராணியார் இம்மன்னர்க்கும், இவருடைய சந்ததியார்க்கும் பதினெரு மரியாதை வேடுகள் போடும் நிரந்தர உரிமையை அளித்தார். இவ்வரசர் காலத்திலேயே தந்தி, தபால் ஆபீசுகள் ஏற்பட்டன. 2-வது வகுப்புக் காலேஜூம் ஏற்படுத்தப்பெற்றது.

இவர் 1886-ல் தமது ஐம்பத்தேழாவது வயதில் விண்ணுலகடைந்தார்.

(8) ஹிஸ் ஹைனெஸ் ஸ்ரீ பிரகதம்பாதாஸ் இராஜ மார்த்தாண்ட பைரவ தொண்டைமான் பகதூர் ஜி. சி. ஐ. இ. (1886 முதல்)

இவர் பதினெரு வயதுடையரா யிருக்கும்பொழுது 1886-ல் திருக்கோகரணத்தில் இவருக்கு முடி சூட்டு விழா நடந்தது. சிறு வயதிலேயே இம்மன்னர் தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றுர். 19-வது வயதிலிருந்து இராச்சியத்தைத் தாமே பார்த்து வருவாராயினர். குதிரை யேற்றம் முதலியவற்றில் அளவு கடந்த திறமையுடையவர். மண் உப்புக் காய்ச்சுவதால் புதுக்கோட்டை அரசாங்கத்தார்க்கும் ஆங்கில அரசாங்கத்தார்க்கும் ஏற்பட்ட வழக்கு இம் மன்னர் காலத்தில் முடிவுற்றது. அம் முடிவுப்படியே ஆங்கில அரசாங்கத்தார் ஆண்டுதோறும் முப்பத்தெண்ணுயிரம் ரூபா இம் மன்னர்க்குக் கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. புதுக்கோட்டை அரசாங்கத்தில் மூன்று லட்சம் ஏக்கர் நிலம் வரையிலும் இனமாக விடப்பட்டிருந்தது. இந்த இனம் நிலங்கள் பகுதி நிலங்களைவிட மிகுதியாயிருந்தன. ஆகலின் ஆங்

கில அரசாங்கத்தாரின் யோசனைமேல் இனும் நிலங்களை யெல்லாம் அளந்து சிறிது வரி விதித்தனர். அதனால் ஒரு லட்சம் ரூபா ஆண்டுதோறும் அரசாங்கத்திற்கு மிகு வதாயிற்று. பயிர் செய்யாத தரிசு நிலங்களெல்லாம் பயிர் செய்யப்பட்டு, நிலக்காரரெல்லாம் பணக்காரராயினர். இவர் காலத்தில் பட்டணம் சீர்திருத்தப்பட்டது. கல் லூரி (காலேஜ்), மருத்துவ நிலையம் (ஆஸ்பத்திரி), மன்றம் (ஆபீஸ்) இவற்றின் கட்டிடங்கள் திருத்தி யமைக்கப் பெற்றன. நீதி யிலாக்காவும் மீண்டும் திருத்தி யமைக்கப் பட்டது. இதன்படி மூன்று நீதிபதிகள் (ஜட்ஜிகள்) அடங்கிய உயர்நெறி மன்றம் (ஹை கோர்ட்டு) ஆக 1887-ல் அமைக்கப்பட்டது.

1898-ல் இவர் ஐரோப்பாக் கண்டத்திற்குப் போக வேண்டி யிருந்தமையால், திவான், தமையனாகிய விஜய ரகுநாத துரை ராஜா இவர்களிடத்தில் இராச்சியத்தை விட்டுச் சென்றனர். ஐரோப்பாவில் பற்பல இடங்கட் குச் சென்று ஆங்கில நாட்டிற்குச் சென்றபொழுது ஆங் கில இளவரசராயிருந்த ஏழாவது எட்வர்ட்மன்னரால் தமது அரண்மனையில் மேயீ 23உ வரவேற்கப்பட்டார். ஜூலை மாதம் 14-ல் இந்திய மகா சக்கரவர்த்தினியார் தமது அரண் மனையில் வரவேற்றனர். 1898 நவம்பரில் இவ் வேந்தர் புதுக்கோட்டைக்குத் திரும்பியபொழுது மகா ஜனங்கள் இவரைப் பேராரவாரத்துடன் வரவேற்றனர். மகாராணி யார் இம் மன்னரை வரவேற்றதற்கு அறிகுறியாகப் புதுக் கோட்டையில் நகர மன்றம் (டவுன் ஹால்) கட்டப் பெற்றது.

1902-ல் 30 உறுப்பினர் அடங்கிய பெருமக்கட் கழகம் (ஜனப் பிரதிநிதிச் சபை) ஒன்று அமைக்கப்பெற்றது.

மக்களுடைய குறைகளை யெல்லாம் தீர்த்துவைப்பதற்கு இக்கழகம் பெரிதும் உதவியாய் இருந்து வருகிறது. 1907-ல் இருந்து இதில் 18 உறுப்பினர் மக்களாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப் படுகின்றனர். வினைப்பொறுப்புக் கழகம் (காரிய நிர்வாக சபை) ஆனது திவான், நாட்டுக்காவற் றலைவர் (ஸ்டேட் சூப்பரிண்டெண்ட்), ஓழிவு பெற்ற தலைமை நீதிபதி (ரிட்டையர்டு சீப் ஜட்ஜி) இவர்கள் அடங்கியதாகும். இம் மன்னர் காலத்தில் இராச்சியம் பலவழியிலும் சீர்திருத்தி மேனிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. 1911 டிசம்பர் 12-ல் டில்லிமாநகரில் நடந்த ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் பெருமான் முடிசூட்டு விழாவுக்கு இவ்வரசரும் வரவேற்கப்பட்டனர்.

1913-ல் இவர் பட்டத்திற்கு வந்த இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு விழா புதுக்கோட்டையில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அப்பொழுது இவருக்கு ஜி. சி. ஐ. இ. (கிராண்ட் கமாண்டர் ஆப் தி இண்டியன் எம்பையர்) என்னும் பட்டம் ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியால் அளிக்கப் பட்டது.

இவ்வரசர் மீது 'இயன்மொழி வாழ்த்து' என்னும் ஓர் அழகிய தமிழ்ப் பிரபந்தம் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பெற்று, மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களின் சாத்துக் கவியுடன் வெளிவந்துளது.

அதிலே இவ்வேந்தர் பெருமைகள்,

> 'தானந் தனியருள் ஞான முதலன
> வுரிய நாயக னுத்தம குணநிதி
> பெரியநா யகிபதம் பிரியா வுளத்தன்மு
> னவிலும் விசயரகு நாதன் மகன்மக

னிவனெனக் கன்ன னிவனென நுவலுங்
கராமடிந் திடச்சக் கரப்படை விடுத்த
இராம சந்திர வேந்தல் சேயென
ஒராயிரந் தண்கதி ரொன்ரு யுதித்தென
அராவணை யமல னருளொருங் குதித்தெனக்
குராவணி குமரவேள் குவலயத் துதித்தெனப்
பராவருந் தருமம் பாரில் முளைத்தெனச்
சராசன மதனன் றனிவடி வெடுத்தென
இராசமண் டலத்தி லிவற்கிணை யிலையெனச்
சூராதி ராசன் ரெல்குலம் விளங்கத்
தராதலம் விளங்கத் தவநெறி விளங்கப்
புராதன நான்மறை புவிமிசை விளங்க
ஆவிர்ப் பவித்த வரசர் சிகாமணி'

என்று இங்ஙனம் பலவாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

மாட்சி பொருந்திய விஜயரகுநாத துரை ராஜ தொண்டைமான் பகதூர் (1922 முதல்)

இராஜ மார்த்தாண்ட பைரவ தொண்டைமான் அவர்கள் தமது அரசாங்க நிர்வாகத்தைத் தமையனாகிய இவரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு ஆஸ்திரேலியா தேசத்திற்குச் சென்றுவிட்டமையால், இவர் 1922 அக்டோபரிலிருந்து தாமே அரசாட்சியை நடத்தி வருகின்ருர். இவர் 1872 ஏப்பிரல் 17-ல் பிறந்தவர். காலஞ்சென்ற மகாராஜா இராமச்சந்திர தொண்டைமான் சாகிப் அவர்களின் மூத்த பேரர். இவர், 1898-ல் காரிய நிர்வாக சபையில் ஒருவராக அமைந்தனர். 1908-ல் இங்கிலாந்து சென்று திரும்பினர். 1909-ல் திவான் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டனர். 1922-ல் அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்ட பின்

நாட்டிற்கு அநேக நன்மைகள் புரிவதாக வாக்களித்திருக்கின்றனர். இவ்வரசர் பெருந்தகை நீடூழி வாழ்வாராக.

புதுக்கோட்டைக்கும் இராமநாத புரத்திற்கும் ஓர் காலத்தில் ஒரு கல்யாண சம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மற்று, புதுக்கோட்டை யரசர்களின் சம்பந்திகளா யுள்ளோர் மாங்காட்டான்பட்டி இராங்கியர், மேலைக்குறிச்சி இராங்கியர், கல்லாக்கோட்டை சமீன்ருர் சிங்கப்புலி ஐயா, காட்டுக்குறிச்சிப் பன்றிகொண்டார், நெடுவாசல் சமீன்ருர் பன்றிகொண்டார் முதலாயினர் ஆவர்.

புதுக்கோட்டை இராச்சியம் சிறிதாயிருப்பினும் தமிழ் நாட்டு முடியுடை வேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சிக்குப் பின்பு இதுவே தமிழ் நாட்டு அரசாங்கமாக விளங்கி வருகிறது. தமிழ் மொழியைப் புரந்த அம்மன்னர்களைப் போலவே இவர்களும் இப்பொழுது புரந்து வருகின்றனர். சர் வில்லியம் பிளாக்பர்ன் கூறியபடி புதுக்கோட்டை மன்னர் மிகவும் அதிகார முள்ளவராவர். தமது நாட்டிற்குள் குற்றவாளிகட்கு எவ்வகைத் தண்டனையும் விதிக்க உரிமை யுள்ளவர். ஹைகோர்ட் போலும் நீதிமன்றங்களைத் தாமே ஏற்படுத்தி நடத்தும் உரிமை வாய்ந்தவர். ஆங்கில அரசாங்கத்திற்கு ஒரு சிறிதும் இறை செலுத்தாத பெருமை பெற்று, இந்திய நாட்டு ஏனை மன்னர்களிலும் சிறந்து விளங்குபவர். இந்த இராச்சியத்தின் பரப்பு 1200 சதுர மைல். இதன் வருட வரும்படி 21 லட்சம் ரூபாயாகும். இத்தகைய இராச்சியம் மேன்மேலும் தழைத்தோங்கித் தமிழகத்தின் பெருமைக்குச் சான்ருக நிலவுமாறு இறைவன் றிருவருள் சுரப்பாளுக.

சோணாட்டின் இராசதானியாகிய தஞ்சையைச் சார்ந்த பதின்மூன்று சமீன்றூர்களில் பதினொருவர் கள்ளர் வகுப்பினர் எனவும், இப்பொழுது வேறு வகுப்பினர்க் குரியவாயுள்ள கோனூர், அத்திவெட்டி என்னும் இரு சமீன்களும் முறையே ஆதியில் கண்டர் கோட்டை, மதுக்கூர் என்னும் கள்ளர் குலச் சமீன்களைச் சேர்ந்தன எனவும் தெரிகின்றது. சமீன்றூர்களிற் பலர் தங்களுடைய ஊக்கக் குறைவாலும், தீச்செயலாலும் தம் சொத்துக்களையும், பெருமைகளையும் இழந்துகொண்டு வருகின்றனர். இது பெரிதும் இரங்கத்தக்கது. எனினும் சிலரேனும் நன்னிலையில் இருப்பது குறித்து மகிழுகின்றோம். பாப்பா நாடு சமீன்றூர் ஆகிய மேன்மை பொருந்திய ராவ் பகதூர் R. சாமிநாத விஜய தேவர் அவர்கள் சமீன்றூர்களின் பெருமையை நிலைநிறுத்தி வருகின்றனர். சுற்றம் பேணுதல் முதலிய உயர் குணங்கள் இவர்கள் பால் இருக்கின்றன.

சமீன்களின் அளவு முதலிய விவரம் அடுத்துள்ள அட்டவணையிற் காண்க. பூண்டி வாண்டையாரும், உக்கடைத் தேவரும் பாளையக்காரராகிய குறுநில மன்னர் போலும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களே. ராவ் பகதூர் V. அப்பாசாமி வாண்டையார், M. L. C., அவர்களுக்கு ஆயிரம் வேலிக்கு அதிகமான அதாவது 7000 ஏக்கரின் மேற்பட்ட நிலங்கள் உள்ளன. ராவ் பகதூர் A. அண்ணாசாமித் தேவர் அவர்களும் அவ்வளவு பெரு நிலம் வாய்ந்தவர்களே. சாவடி நாயக்கரும் பண்டு ஆயிரம் வேலியுடையர் என்பர். இவர்களைக் குறித்துப் பின்னரும் சில கூறப்படும்.

பாளையத்தின் பெயர்.	கிராமங்களின் தொகை.	பரப்பின் அளவு (ஏக்கரில்.)	1879-ல் பாளையமுடையார் பெயர்.	1879-ல் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கும் இறைப்பகுதி.		
1	2	3	4	5		
				ரூ.	அ.	ப.
1. கண்டர் கோட்டை	53	54468	அச்சுதப் பண்டாரத்தார் ...	6577	4	11
2. பாலையவனம்	52	13984	இராமச்சந்திர விஜய அருணசல வணங்காமுடிப் பண்டாரத்தார் ...	3767	12	0
3. பாப்பா நாடு	36	23412	இராமலிங்க விஜய தேவர் ...	4316	6	6
4. கல்லாக்கோட்டை	17	15481	விஜயரகுநாத அரங்கசாமிச் சிங்கப்புலியார் ...	1701	13	6
5. சில்லத்தூர்	10	14345	விஜயரகுநாத அரங்கசாமிப் பன்றிகொண்டார் ...	2165	13	9
6. சேந்தங்குடி	9	18909	விஜயரகுநாத அருணசல வணங்காமுடி வழுவடையார் ..	2046	10	2
7. கோனூர்	2	1612	சீனிவாசராயர் ...	433	3	11
8. பாதரங்கோட்டை	7	8896	விஜயரகுநாத பாலாக்ஷி சிங்கப்புலியார் ...	1369	9	11
9. சிங்கவனம்	26	8631	சவ்வாஜி விஜயரகுநாத மகாராஜா மெய்க்கன் கோபாலர் ...	3261	9	10
10. மதுக்கூர்	12	13549	சவ்வாஜி விஜயரகுநாத பாலாஜி கனகசபைக் கோபாலர் ...	2491	7	10
11. நெடுவாசல்	15	9532	விஜயரகுநாத முத்தையன் பன்றிகொண்டார் ...	2037	6	6
12. அத்திவெட்டி	11	6287	துரைசாமி ஆகாசம் சேர்வைகாரர் ...	913	14	9
13. புனல்வாசல்	1	2527	அப்புசாமி மழவராய பண்டாரத்தார் ...	350	15	7

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

நாடு, நாட்டுக் கூட்டம், நாடு காவல்.

தமிழரது நாடு தமிழ் நாடு எனவும், தமிழகம் எனவும் வழங்கிவருவது போன்று, தமிழரில் கள்ளர் வகுப்பினர் மிக்குள்ள நாடு கள்ளர் நாடு எனவும், கள்ளகம் எனவும் வழங்கப் பெறுகின்றது. கள்ளர் நாட்டிலும் பல பிரிவுகள் உண்டு. முதலிலே, தமிழ் நாட்டின் பிரிவுகள் பண்டு தொட்டு எப்படி யிருந்து வந்தன என்பதை ஒருவாறு விளக்கிப், பின்பு கள்ளர் நாட்டின் வரலாற்றைத் தெரிந்த வரை கூறுதும்.

வடக்கில் வேங்கடமலையும், தெற்கில் குமரியாறும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலும் எல்லையாகவுடைய நிலம் நெடுங்காலம் தமிழகம் என வழங்கப்படுவதாயிற்று. தமிழகமானது தொன்று தொட்டு முடியுடை வேந்தர்களான சேர, பாண்டிய, சோழர்களால் ஆட்சி புரியப்பெற்று வந்தது. அதனாலே தமிழகம் சேர மண்டலம் எனவும், பாண்டி மண்டலம் எனவும், சோழ மண்டலம் எனவும் மூன்று பிரிவுகளை யுடையதாயிற்று. இவை மண்டலம் என்னும் பெயரானன்றி நாடு என்னும் பெயரானும் வழங்கும். பின்பு தொண்டைமண்டலம், கொங்கு மண்டலம்என்னும் பிரிவுகளும் உண்டாயின. இம் மண்டலங்களின் எல்லை, அளவுகளைப் பின்வரும் தனிப் பாடல்கள் உணர்த்தும்.

சேர மண்டலம்.

'வடக்குத் திசைபழனி வான்கீழ்தென் காசி
குடக்குத் திசைகோழிக் கோடாம்—கடற்கரையின்
ஓரமே தெற்காகு முள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல் லையெனச் செப்பு.'

பாண்டி மண்டலம்.

'வெள்ளா றதுவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாம்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும்—உள்ளார
ஆண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.'

சோழ மண்டலம்.

'கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபுரள்வெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏணாட்டு வெள்ளா றிருபத்து நாற்காதம்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.'

தொண்டை மண்டலம்.

'மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம்
ஆர்க்கு முவரி யணிகிழக்குப்—பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பிணுகி திகழிருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.'

கொங்கு மண்டலம்.

'வடக்குத் தலைமலையாம் வைகாவூர் தெற்குக்
குடக்குவெள் ளிப்பொருப்புக் குன்று—கிழக்குக்
கழித்தண் டலைசூழுங் காவிரிநன் னுடா
குழித்தண் டலையளவு கொங்கு.'

சோணாட்டிற்கும் தொண்டை நாட்டிற்கும் இடையே திருமுனைப்பாடி நாடு என்றும் ஒன்று உளதாயிற்று. இதற்கு வேறு சில பெயர்களும் உண்டு. கங்க மண்டலம், ஈழ மண்டலம் என்பன இங்கு ஆராய்ச்சிக் குரியவல்ல. சோழ மன்னர்களின் ஆணை பரவிய இடைக்காலத்தில் பாண்டி மண்டலத்திற்கு ராஜராஜ மண்டலம் எனவும், தொண்டை மண்டலத்திற்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் எனவும், கொங்கு மண்டலத்திற்கு அதிராஜராஜ மண்டலம் எனவும், சோழ கேரள மண்டலம் எனவும்

பெயர்கள் வழங்கலாயின. அவை பின்பு விளக்கப்பெறும். இம் மண்டலங்களின் உட்பிரிவுகள் வளநாடு, நாடு, கோட்டம், கூற்றம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கின. வளநாடு அல்லாத பிரிவுகள் பழையதமிழ்ச்சங்க நாளிலே இருந்திருக்கின்றன என்பதற்குச் சங்க நூல்களில் அப் பெயர்கள் காணப்படுதலே சான்றாகும்.

இடைக்கழிநாடு, ஏறுமாநாடு, கோனாடு, பறம்புநாடு, மலையமானாடு, மழவர்நாடு, மாறோகநாடு, முக்காவனாடு, பல்குன்றக் கோட்டம், குண்டூர்க் கூற்றம், மிழலைக் கூற்றம், முத்தூற்றுக் கூற்றம் என்னும் பெயர்கள் சங்கச் செய்யுட்களில் காணப்படுகின்றன.

பிற்பட்ட தமிழ் நூல்களிலும் நாட்டு வழக்குகள் பயின்றுள்ளன. சைவசமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் திருநாட்டுத் தொகையில் மருகல் நாடு, கொண்டல்நாடு, குறுக்கைநாடு, நாங்கூர்நாடு, நறையூர்நாடு, மிழலைநாடு, வெண்ணிநாடு, பொன்னூர்நாடு, புரிசைநாடு, வேளூர்நாடு, விளத்தூர்நாடு, வெண்ணிக் கூற்றம் என்னும் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றிலுள்ள ஊர்களில் ஒரோவொன்றன் பெயரும் கூறியுள்ளார்கள்.

பெரிய புராணத்திலே மேன்மழநாடு, மேற்காநாடு, கோனாடு, மருகல்நாடு என்பன வந்துள்ளன. இங்ஙனம் பிறவற்றுள்ளும் காண்க.

கல் வெட்டுக்களை ஆராயுமிடத்து அவற்றிலிருந்து நாட்டின் பிரிவுகளைப்பற்றிய பல அரிய செய்திகள் வெளியாகின்றன. அவை ஒருவாறு இங்கே விளக்கப்படும்: கோட்டம், நாடு என்னும் பிரிவுகள் தொண்டை மண்டலத்திலும், வளநாடு, நாடு என்னும் பிரிவுகள்

சோழ மண்டலத்திலும் இருந்திருக்கின்றன. பல ஊர்கள் சேர்ந்து ஒரு நாடும், பல நாடுகள் சேர்ந்து ஒரு கோட்டமும், பல கோட்டங்கள் சேர்ந்து ஒரு மண்டலமும் ஆகும். அப்படியே பல ஊர்கள் சேர்ந்து ஒரு நாடும், பல நாடுகள் சேர்ந்து ஒரு வளநாடும், பல வளநாடுகள் சேர்ந்து ஒரு மண்டலமும் ஆகும். கோட்டத்தின் உட்பட்ட நாடு என்பதன் உட்பிரிவாகக் கூறு என்பதொன்றும் சிறுபான்மை காணப்படுகிறது. உதாரணமாக 'களத்தூர்க் கோட்டத்துக் களத்தூர் நாட்டுத் தன்கூற்றுத் திருக்கழுக் குன்றம்' என வருவது காண்க. இதன்படி ஊர், கூறு, நாடு, கோட்டம், மண்டலம் என்பன முறையே ஒன்றினொன்று உயர்ந்தனவாகும். வளநாட்டின் உட்பட்ட நாடு என்பதற்குப் பிரதியாகக் கூற்றம் என்பதும் காணப்படுகிறது. 'பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றம், ராஜாசிரய வளநாட்டுப் பாச்சிற் கூற்றம், நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆவூர்க் கூற்றம், நித்தவிநோத வளநாட்டுக் கிழார்க் கூற்றம், கேரளாந்தக வளநாட்டு உறையூர்க் கூற்றம்' என வருதல் காண்க. சோழ மண்டலமானது வளநாட்டிற்கு மேலாகத் தென்கரை நாடு, வடகரை நாடு என்னும் பிரிவினையும் உடைத்தாயிருந்தது. இப்பிரிவு காவிரியால் ஏற்பட்டதாகும். 'சோழ மண்டலத்துத் தென்கரை நாட்டு நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆவூர்க் கூற்றத்து ஆவூருடையான்' என வருகின்றது. சில இடங்களில் கோட்டமாவது, வளநாடாவது கூறப்படாமல், மண்டலத்தை யடுத்து நாடு, கூற்றம் என்பன கூறப்படுகின்றன.

மண்டலம், கோட்டம், நாடு முதலியவற்றின் பெயர்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாறியும் வந்துள்ளன.

தொண்டை மண்டலத்திற்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்று பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது வெளிப்படை. 'தொண்டை நாடான ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஒய்மாடு' என இங்ஙனம் வருகின்றன. இவ்வாறே பாண்டி நாட்டிற்கு ராஜராஜ மண்டலம் என்றும், கொங்கு நாட்டிற்குச் சோழகேரள மண்டலம் என்றும் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளமை 'பாண்டி நாடான ராஜராஜ மண்டலம்' என்றும், 'கோனேரி மேல்கொண்டான் கொங்கான சோழகேரள மண்டலம்' என்றும் வருதலால் அறியலாகும். 'அதிராஜராஜ மண்டலத்து வெங்காலநாடு' என வருதலால் கொங்கிற்கு அப்பெயருண்மையும் பெறப்படும். ஈழநாடும் 'மும்மடி சோழமண்டலம்' எனப்பட்டது. இவையெல்லாம் சோழ மன்னர்களின் வெற்றிக்கு அடையாளங்களாகும்.

தொண்டை மண்டலம் 24 கோட்டங்களாகவும், 79 நாடுகளாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. 'நாலாறு கோட்டத்துப் புலியூர்க் கோட்டம்', 'கோட்டமோ ரிருபானுன்கு கூறு நாடெழுபத் தொன்பான்' என்பன காண்க. கோட்டம் இருபத்து நான்காவன:

1. ஆமூர், 2. இளங்காடு, 3. ஈக்காடு, 4. ஈத்தூர், 5. ஊற்றுக்காடு, 6. எயில், 7. கடிகை, 8. காலியூர், 9. களத்தூர், 10. குன்றபத்திரம், 11. சிறுகரை, 12. செங்காடு, 13. செந்திருக்கை, 14. செம்பூர், 15. தாமல், 16. படுவூர், 17. பல்குன்றம், 18. புழல், 19. புலியூர், 20. பேயூர், 21. மணியில், 22. வெண்குன்றம், 23. வேங்கடம், 24. வேலூர் என்பன. ஒவ்வொன்றன் பின்னும் கோட்டம் என்பது சேர்த்துக் கொள்க.

தொண்டை நாடு ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலம் என்று பெயரெய்தியவிடத்தும் அங்ஙனமே கோட்டம் என்னும் பிரிவுகளை உடைத்தாயிருந்தது. ஆமூர்க்கோட்டம், படுவூர்க்கோட்டம், பல்குன்றக்கோட்டம், காலியூர்க் கோட்டம், எயிற்கோட்டம், ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம், வெண்குன்றக்கோட்டம், செங்காட்டுக்கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டம், புழற்கோட்டம், மணையிற்கோட்டம், களத்தூர்க்கோட்டம் முதலியன ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்தில் இருந்தனவாகச் சாசனங்களால் அறியலாகும். முற்பட்ட சில சோழர் காலத்தில் கோட்டம் என்றிருந்தது, பின்வந்த சோழர் காலத்தில் சோழ மண்டலத்தின் பிரிவு முறைப்படி வளநாடு என மாறியும் இருக்கிறது. 'ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புலியூர்க் கோட்டமான குலோத்துங்கசோழ வளநாட்டு மணிமங்கலம்' என்பது உதாரணமாகும்.

சோழ, பாண்டிய, சேரமண்டலங்களில் வளநாடு முதலியவை எத்துணைப் பகுதிப்பட்டிருந்தனவென்னும் வரையறை புலப்படவில்லை. வளநாடுகளெல்லாம் சோழ மன்னர்களின் பெயர்களையே பெயராகக் கொண்டுள்ளன.

சோழருக்கு வளவர் என்பது ஒரு பெயராகலின் அவர் ஆண்ட நாடுகள் வளநாடு எனப்பட்டன. அவ்வச் சோழர் காலத்திலேயே அவையுண்டாயின ஆகலின் வளநாடு என்னும் பெயர் வழக்குத் தொன்று தொட்டதாகாது. சோழமண்டலத்திலே யிருந்த வளநாடுகளாகக் கல்வெட்டுகளினால் அறியப்படுவன:

அருமொழிதேவ வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு, நித்தவிநோத வளநாடு, இராஜராஜ வளநாடு, இரா

ஜேந்திர சிம்ம வளநாடு, உய்யக்கொண்டார் வளநாடு, க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு, கேரளாந்தக வளநாடு, ஜய சிங்க குலகால வளநாடு, இராஜாசிரய வளநாடு முதலியன.

ஒரு காலத்தில் நாடு என வழங்கியது பிறிதொரு காலத்தில் வளநாடு என்றாயது என்பதற்கு 'மழநாடான ராஜாசிரய வளநாட்டுப் பாச்சிற் கூற்றம்' என வருவது சான்றாகும். வளநாட்டின் பெயரும் ஒவ்வொரு காலத்தில் மாறி வந்துளது. தஞ்சாவூரைத் தன்னகத்துடைய நாடு ஒருகாலத்தில் 'க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு மருகல் நாடு' என்றும், மற்றொரு காலத்தில் 'பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றம்' என்றும் வெவ்வேறு பெயர்களை உடைத்தாயிருந்தது.

கொங்குமண்டலத்தின் பிரிவுகளில் கோட்டம், வளநாடு என்னும் பெயர்கள் காணப்பட்டில. அஃது இருபத்து நான்கு நாடுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுளது. அவை:

*1. பூந்துறை நாடு
2. தென்கரை நாடு
3. காங்கேய நாடு
4. பொன்கலூர் நாடு
5. ஆறை நாடு
6. வாரக்கனாடு
7. திருவாவினன்குடி நாடு (வையாபுரி நாடு)
8. மணநாடு
9. தலையநாடு
10. தட்டய நாடு
11. பூவாணிய நாடு
12. அரைய நாடு
13. ஒடுவங்க நாடு
14. வடகரை நாடு
15. கிழங்கு நாடு
16. நல்லுருக்க நாடு

---

* இப்பெயர்கள், திருச்செங்கோடு உதய திவாகரன் பத்திராதிபரும். கொங்குமண்டல வரலாற்றை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளோரும் ஆகிய திருவாளர் தீ. அ. முத்துசாமிக்கோனார் அவர்கள் அன்புடன் தெரிவித்தவை.

17. வாழவந்தி நாடு
18. அண்ட நாடு
19. வெங்கால நாடு
20. காவடிக்கனாடு
21. ஆனைமலை நாடு
22. இராசிபுர நாடு
23. காஞ்சிக்கோயி னாடு
24. குறும்பு நாடு

என்பன. இவற்றில் சில நாடுகட்கு இணை நாடுகள் எனவும் வேறு உள்ளன. பூந்துறை நாட்டின் இணை நாடுகள் பருத்திப்பள்ளி நாடு, எழூர் நாடு என்பன. இங்ஙனமே வேறு சிலவும் உள்ளன.

கோட்டம், வளநாடு, நாடு என்பன இன்ன இன்ன இடத்தில் இருந்தனவென்பது அவற்றைச் சார்ந்துவரும் ஊர்ப்பெயர் முதலியவற்றால் அறியலாகும். 'ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புழற்கோட்டத்துப் புழல் நாட்டுத் திருவொற்றியூர், ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் களத்தூர்க் கோட்டத்துக் களத்தூர் நாட்டுத் தன்கூற்றுத் திருக்கழுக்குன்றம், உலகுய்யக்கொண்ட சோழ வளநாட்டுத்திரைமூர் நாட்டுத் திருவிடைமருதூர், பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டு மீகோழை நாட்டுத் திருவானைக்கா, க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூர்' என்பன காண்க. சில இடங்களில் ஊர்ப்பெயரே கோட்டம் முதலியவற்றின் பெயராக அமைந்திருத்தலும் அவற்றை அறிதற்கு உதவியாகும். ஒரோவழி நாடு இருகூறுடையதாகி 'வகை' என வழங்கியுளது. நகரங்களும், ஊர்களும் 'தனியூர், பற்று, ஊர், குறைப்பற்று' என்பனபோலும் பெயர்களால் வழங்கின. சிற்சில ஊர்கள் தமக்குரிய பழம் பெயருடன் சில அரசர் பெயர்களையும் பெயராக ஏற்று வழங்கலுற்றன 'கருந்திட்டைக்குடியான சுங்கந்தவிர்த்த சோழநல்லூர், திருக்கழுக்குன்றமான உலகளந்த சோழபுரம், சேவூரான

சோழகேரளநல்லூர், கோட்டாறு ஆன மும்மடிச் சோழ நல்லூர், கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரம், எரிநாட்டு விண்ணனேரியான மும்மடிச் சோழநல்லூர்' என இங்ஙனம் வருகின்றன. கல்வெட்டுக்களை ஆராய்தலினால் இங்ஙனம் அறியலாகும் உண்மைகள் மிகப்பலவாம்.

நாட்டின் பிரிவுகள் தொன்றுதொட்டு இங்ஙனம் வேறுபட வழங்கிவந்தாற்போலவே இப்பொழுதும் கள்ளர்கள் மிக்குள்ள சோழ பாண்டி மண்டலங்களில் வழங்கி வருகின்றன. வள்நாடு, நாடு முதலிய பல பிரிவுகளும் இப்பொழுது விரவிக்கிடக்கின்றன. நாட்டின் எல்லைகள் சில ஊர்கள் அளவிற் குறுகியும் உள்ளன. இந்நாடுகட்கெல்லாம் தலைவராயினர் கள்ளர் குலத்தோராதலின் இவை பொதுவே கள்ளர் நாடு எனவும் வழங்குகின்றன. கள்ளர்களுக்கு நாட்டார் என்னும் பெயர் பொதுவாக வழங்குகிறது. கள்ளர் நாடுகளைப்பற்றித் தெரிந்தவரையில் இங்கே எழுதுகின்றேம்.

ஈ தர்ஸ்டன் என்பார் எழுதிய **'தென்னிந்திய சாதி வகுப்பு வரலாறு'** என்னும் புத்தகத்தில் பின் உள்ளவை காணப்படுகின்றன.

மதுரைக் கள்ளர் நாடுகள்:—

1. மேல் நாடு, 2. சிறுகுடி நாடு, 3. வெள்ளூர் நாடு, 4. மல்லாகோட்டை நாடு, 5. பாகனேரி நாடு, 6. கண்டர் மாணிக்கம் அல்லது கண்ணன் கோட்டை நாடு, 7. கண்டதேவி நாடு, 8. புராமலை நாடு, 9. தென்னிலை நாடு, 10. பழைய நாடு என்பன. **புராமலை நாட்டுத்** தலைவரை ஆயர் முடிசூட்டுவது வழக்கம். **மேல் நாடா**னது வடக்குத் தெரு, கிழக்குத் தெரு, தெற்குத் **தெரு**

என்று மூன்று உட்பிரிவுடையது. சிறுகுடி நாட்டின் உட் பிரிவுகள்: ஆண்டி, மண்டை, ஐயனார், வீரமாகாளி என்ற தெய்வங்களின் பெயர்களையுடையன. வெள்ளூர் நாட்டின் உட் பிரிவுகள் : வேங்கைப்புலி, வெக்காளிப்புலி, சாமிப்புலி, சம்மட்டிமக்கள், திருமான், சாயும் படை தாங்கி என்பன போன்றவை. சிவகங்கைச் சீமையில் 14 நாடுகள் உள்ளன. ஆண்டிற்கொருமுறை பதினான்கு நாட்டின் தலைவர்களும் சுவர்ணமூர்த்திஸ்வாமி திருவிழாச் சம்பந்தமாய்க் கண்டதேவியில் கூடுவது வழக்கம். உஞ்சனை, செம்பொன்மாரி, இரவேசரி, தென்னிலை என்ற நான்கு நாடுகளும் சிவகங்கைச் சமீனில் மற்றொரு பகுதியாகும்.

பின் வருவன சிவகங்கையிலுள்ள எம் அருமை நண்பர் திருவாளர் S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை தெரிந்து எழுதியவை.

1. வெள்ளூர் நாடு:—சிவகங்கைக்கு மேற்கே ஐந்து மைலில் உள்ளது. அங்குள்ளோர் வெள்ளைமலைக்கள்ளர் அல்லது வெள்ளூர் நாட்டார் எனப்படுவர். வெள்ளூர் நாடானது வெள்ளூர், உறங்கரம்பட்டி, மலம்பட்டி, ஓக்கப்பட்டி, குறிச்சிப்பட்டி என ஐந்து மாகாணங்களையுடையது. நாடு முழுதும் ஏறக்குறைய இருபது சதுர மைல் இருக்கும். ஏழைகாத்தம்மன் கோயில், வல்லடியான் கோயில் என இரண்டு கோயில்கள் உண்டு. இந்நாடு பதினொரு கரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கரையொன்றுக்கு இரண்டு கரையம்பலம். நாட்டுத்தலைவர் நாடு முழுதுக்கும் தலைவராவார். மாகாணக் கூட்டம், நாட்டுக்கூட்டம் என இருவிதக் கூட்டங்களுண்டு. மாகாணக்கூட்டம் என்பது ஒரு அம்பலமும், குடிகளும் கூடு

வது. நாட்டுக்கூட்டம் என்பது நாட்டுத் தலைவரும், இருபத்திரண்டு கரை யம்பலங்களும், மற்றைக் குடிகளும் கூடுவது. நீதி (சிவில்) வழக்கும், குற்ற (கிரிமினல்) வழக்கும் தீர்க்கின்ற பஞ்சாயத்துகள் உண்டு. அபராத வரும்படி கோயிலுக்குச் சேர்க்கப்படும்.

2. **மல்லாக்கோட்டை நாடு:**—சிவகங்கையின் வடக்கே எட்டு மைலில் உள்ளது. ஐந்நூறு ஊர்களை யுடையது.

3. **சிறுகுடி நாடு:**—முன்பு வெள்ளூரும் இவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. வெள்ளூர் மன்னவன சின்னாண்டியென்பவனால் சிறுகுடியார் துரத்தப்பட்டனர். இது வெள்ளூருக்கு மேற்கில் இருக்கிறது.

4. **ஆறூர் நாடு:**—சிவகங்கையின் மேற்கே ஐந்து மைலில் உள்ளது. இடைய மேலூர், மேலப் பூங்குடி, கீழப்பூங்குடி, நாலு கோட்டை, ஈசனி முதலியவற்றை யுடையது.

5. **அஞ்சூர் நாடு:**—மதுரையின் கிழக்கே பன்னிரண்டு மைலில் உள்ளது. குன்னனூர், இராக்கூர் முதலியவைகளை யுடையது.

6. **திருவாதவூர் நாடு:**—மேலூர்த்தாலூகாவில் தென்கிழக்கில் உள்ளது. இடையப்பட்டி, கவரைப்பட்டி முதலியவை இதில் உள்ளவை.

7. **கீழக்குடி:**—மதுரைக்கு மேற்கே யுள்ளது.

பின் உள்ளவை புதுக்கோட்டைச் சரிதத்திற் காணப்படுவன.

"கூற்றம் எனவும், நாடு எனவும், நாடு வகுக்கப்பட்டது. கூற்றம் பெரும் பிரிவு. நாடு அதன் உட்பிரிவு. கோனாடானது உறையூர்க்கூற்றம் (வடபால்), ஒளியூர்க் கூற்றம் (தென் மேற்கு), உறத்தூர்க் கூற்றம் (வடமேற்கு)

எனவும், கானாடானது மிழலைக் கூற்றம், அதளிக்கூற்றம் எனவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. பிற்பட்ட சோழ பாண்டியர் காலத்து வள நாடு என்றும், நாடு என்றும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ள **வள நாடுகள்:**—1. ராஜ ராஜ வளநாடு, 2. ஜயசிங்க குல கால வளநாடு, 3. இரட்டபாடிகொண்ட சோழ வள நாடு, 4. கடலடையாதிலங்கை கொண்ட சோழ வள நாடு, 5. விருதராஜ பயங்கர சோழ வளநாடு, கேரள சிங்க சோழ வளநாடு, 7. சுந்தரபாண்டிய வளநாடு என்பன. இப்பெயர்கள் பின்னுளிலும் வழங்கி வரலாயின."

திருவாளர் சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவரவர்கள் வீட்டிலிருந்த பழைய எட்டிற்கண்ட ராயர் எழுவர் பெயர் முன்பு காட்டப்பட்டது. அவர்கட்கு உரியவாக ஏழு கூற்றமும், பதினெட்டு நாடும் அதிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் **கூற்றங்கள்:**—'மிழலைக் கூற்றம், முத்தூர்க் கூற்றம், அரும்பூர்க் கூற்றம், திருக்கானக் கூற்றம், தொகவூர்க் கூற்றம், கொடுமளூர்க் கூற்றம், இளையான்குடிக் கூற்றம் என்பன. **நாடுகள்:**—'கருங்கூடி நாடு, உயர்செம்பி நாடு, கலாசை உருக்கு நாடு, தடாதிருக்னக நாடு, உலகு சிந்தாமணி நாடு, தோராபதி நாடு, மதுரை உதயவள நாடு, வாகுள்ள வளநாடு, சேர சோழ பாண்டி வளநாடு, வேள்வி நாடு, கானாடு, கைக்கு நாடு, மெய்கண்ட நாடு, விரிஞ்சிங்க நாடு, தொளசிங்க நாடு, செம்பொன் நாடு, முடுக்கு நாடு என்பன.

திருவாளர் S. **குமாரசாமி மேல்கொண்டார்** அவர்கள் ஓர் செப்புப் பட்டயத்திலிருந்து எழுதிய கள்ளர் நாடுகளின் பெயர்கள்.

"தந்தி நாடு, மனைப்பள்ளி நாடு, அய்வூர் நாடு, அஞ்சு முகநாடு, ஏரி மங்கல நாடு, மேலத்துவாகுடி நாடு, கீழத் துவாகுடி நாடு, கொற்கை நாடு, செங்குள நாடு, மேல் செங்குள நாடு, கீழ் செங்குள நாடு, பூளியூர் நாடு, செங் கணி நாடு, பிரம்பை நாடு, கானம்பூண்டி நாடு, சித்தர் குடி நாடு, மேல மகா நாடு, கீழ் வெங்கை நாடு, குள மங்கல நாடு, சித்து பத்து நாடு, பனையக்கோட்டை நாடு, காசாங் கோட்டை நாடு, தென்னம நாடு, ஒக்கு நாடு, உரத்த நாடு, பட்டுக்கோட்டை வளநாடு, கறப்பிங்கா நாடு, அஞ்சு வண்ணப் பத்து நாடு, கல்லாக்கோட்டை நாடு, அய்யனூர் நாடு, தென்பத்து நாடு, மத்தச் செருக்குடி நாடு, அன்ன வாசற்பத்து நாடு, குண்ணுவாரந்திய நாடு, கோட்டை பத்து நாடு, பிங்களக்கோட்டை நாடு, மேலப்பத்து நாடு. பெரிய கூத்தப்ப நாடு, அறந்தாங்கி கீழாநெல்லி நாடு, வடு வூர் நாடு, திருமங்கலக்கோட்டை நாடு, பாப்பா நாடு, முசிறி நாடு, பின்னையூர் நாடு, விற்குடி நாடு, அம்பு நாடு. ஆலங்குடி நாடு, நிசிலி நாடு, நாலு நாடு, சுாசா நாடு, கோனூர் நாடு, சுந்தர நாடு, மருங்கை நாடு, வாகரை நாடு, நீர்வதி நாடு, வாராப்பூர் நாடு, பெருங்களூர் நாடு, வித்தி நாடு, வத்தனுக்கோட்டை நாடு, தென்மலை நாடு, வடமலை நாடு, குண்டா கோயில் நாடு, சோத்துப்பாலை நாடு, மின் னத்தூர் நாடு, நொடியூர் நாடு, அண்டக்குள நாடு, செரு வாசல் நாடு, திருப்பத்து நாடு, அஞ்சிநில நாடு, ஆமையூர் நாடு. கிளியூர் நாடு, மல்லாக்கோட்டை நாடு, மழை நாடு. காவல் நாடு, காவிக்கோவனாடு, வல்ல நாடு, மாலை நாடு, பட்டமங்கல நாடு, கண்டர் மாணிக்க நாடு, கம்பனூர் நாடு, பாகையூர் நாடு, செருக்குடி நாடு, தெருபோகி நாடு

இரும்பு நாடு, எய்ப்பாம்பா நாடு, வன்னடு, முத்து நாடு, சிலம்ப நாடு, செம்பொன்மாரி நாடு, கீழ் செங்கை நாடு, எயிலுவான் கோட்டை நாடு, மேலூர் நாடு, வெள்ளூர் நாடு" என்பன.

தஞ்சைக் கள்ளர் மகா சங்கம் அமைச்சராகிய திருவாளர் நடராஜ பிள்ளை அவர்கள் (பீ. ஏ., பீ. எல்.,) வாயிலாகக் கிடைக்கலுற்ற செய்திகள்பின் வருவன:—

	நாடு (தஞ்சாவூர்.)	நாட்டின் முதற்கரை.	பொதுத்தலம்.
1.	காசா நாடு	தெக்கூர்	கோயிலூர்
2.	கீழ்வேங்கைநாடு	உழுவூர்	பருத்திப்பார்கோயில்
3.	கோனூர் நாடு	தெக்கூர்	கோட்டைத்தெருவு
4.	பின்னையூர் நாடு	பின்னையூர்	பின்னையூர்
5.	தென்னம நாடு	தென்னம நாடு	...
6.	கன்னந்தங்குடி நாடு	மேலையூர்	...
7.	உரத்த நாடு	புதூர்	கோயிலூர்
8.	ஒக்கூர் நாடு	மேலையூர்	...
9.	கீழ ஒக்கூர் நாடு	கீழையூர்	...
10.	திருமங்கலக்கோட்டை நாடு	மேலையூர்	...
11.	தென்பத்து நாடு	பேரையூர்	அப்பராம்பேட்டை
12.	ராஜவளநாடு	நடுவாக்கோட்டை	...
13.	பைங்கா நாடு	பைங்கா நாடு	...
14.	வடுகூர் நாடு	தென்பாதி	...
15.	கோயில்பத்து நாடு	கம்பை நத்தம்	கோயில்பத்து
16.	சுந்தர நாடு	வாளமரங்கோட்டை	...
17.	குளநீள் வளநாடு	துரையண்டார் கோட்டை	கடம்பர் கோயில்
18.	பாப்பா நாடு	தெற்குக்கோட்டை	சங்கரனூர் கோயில்
19.	அம்பு நாடு: தெற்குத்தெரு	செங்குமேடு	அம்புகோயில்
	வடக்குத்தெரு	பன்னிரண்டான் விடுதி	
20.	வாகரை நாடு	குருங்குளம்	...
21.	வடமலை நாடு	பகட்டுவான்பட்டி	...
22.	கொற்கை நாடு	செங்கிபட்டி கூனம்பட்டி	...

23.	எரிமங்கல நாடு	ராயமுண்டான்பட்டி	வளம்பகுடி
24.	செங்கள நாடு	சோழகன்பட்டி	நெட்டியூர்
52.	மேலைத்துவாகுடி நாடு	சூரியூர்	...
26.	மீசெங்கிளி நாடு	...	...
27.	தண்டுகமுண்ட நாடு	ராயந்தூர் சித்தர்குடி	...
28.	அடைக்கலங்காத்த நாடு	அள்ளூர்	...
29.	பிரம்பை நாடு	பிரம்பூர்	...
30.	கண்டிவளநாடு	நடுக்காவேரி	...
31.	கத்தரிமோழநாடு	இளங்காடு	...
32.	தந்தி நாடு	திருக்காட்டுப்பள்ளி	..
33.	வாராப்பூர் நாடு	பொன்னம் விடுதி	...
34.	ஆலங்குடி நாடு	ஆலங்குடி	...
35.	வீரக்குடிநாடு	வாண்டான் விடுதி	திருமணஞ்சேரி
36.	கானாடு	திருவரங்குளம்	...
37.	கோனாடு	...	...
38.	பெருங்களூர் நாடு	பெருங்களூர்	..
39.	கார்யோக நாடு	...	...
40.	ஊமத்த நாடு	சிங்கவனம்	...

கள்ளர் நாடுகளில் இதுகாறும் தெரிந்தவை இங்கு ஒருவாறு எழுதப்பட்டன. இவை இன்னம் நன்காராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தற்பாலன.

இனி, நாட்டுக்கூட்டத்தின் இயல்பினைச் சிறிது விளக்குதும்.

தஞ்சை சில்லாக் கெசட்டியரில் (1906) பின் வருமாறு கூறப்பெற்றுளது.

"கள்ளர் நாடுகளில் கிராமப் பஞ்சாயத்து வழக்கமாக இருந்து வந்தது. வேளாளர் பழக்கத்தைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தமையால் இது நின்றுவிட்டது. கிராமத்தில் முக்கியமானவர் அம்பலகாரர் எனப்படுவர். இவர் ஊரிலுள்ள சில்லரைச் சச்சரவுகளைத் தீர்த்துவைப்பர். ஏனையரில் மேலானவராகக் கொள்ளப்படுவர். சில சமயங்களில் பல கிராமப் பஞ்சாயத்தார்கள் ஒன்றுகூடிப் பொதுக் காரியங்களை ஆராய்வதுண்டு"

தென்னிந்திய சாதி வகுப்பு வரலாறு என்னும் ஆங்கிலப் புத்தகத்தில்,

"சிவகங்கை ஜமீன்தாரியில் பதினான்கு நாடுகள் உள்ளன. பதினான்கு நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும் ஆண்டிற்கு ஒருமுறை சுவர்ணமூர்த்தி சுவாமியின் திருவிழா விடயமாய்க் கண்டதேவியில் கூடுவது வழக்கம்" என்று குறித்திருக்கிறது.

"வெள்ளூர் நாடு ஐந்து மாகாணங்களையுடையது. பதினொரு கரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பது. ஒரு கரைக்கு இரண்டுகரை யம்பலம் ஆகும். நாட்டுத்தலைவர் நாடு முழுதுக்கும் தலைவராவர். மாகாணக் கூட்டம், நாட்டுக்கூட்டம் என இருவகைக் கூட்டங்கள் உண்டு.

ஒரு அம்பலமும், குடிகளும் கூடுவது மாகாணக் கூட்டம். நாட்டுக்கூட்டம் என்பது, நாட்டுத்தலைவரும், இருபத்திரண்டு கரையம்பலங்களும் மற்றைக் குடிகளும் கூடுவதாகும். நீதி (சிவில்) வழக்கு, குற்ற (கிரிமினல்) வழக்குகளைத் தீர்க்கும் கழகங்கள் (பஞ்சாயத்து) அங்கு உள்ளன'' என்னும் இச்செய்தி முன்பும் காட்டப்பெற்றுளது.

"ஐந்து கிராமத்தினர் ஒன்று சேர்ந்து காங்கயன் என்பானைத் தலைமையாக ஏற்படுத்தினரென்றும், அதற்காகச் சுற்றிலுமுள்ள நான்கு கிராமத்தின் அதிகாரிகள் காங்கயனையும், அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் தாக்கினரென்றும், பின்பு இந்நால்வரும் காங்கயனால் தோல்வியுற்றுத் தலைக்கு ஒரு மா நிலம் கோயிலுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று என்றும் நெடுங்குடிக் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது''.

"இவர்களில் தலைவர்களை ஏற்படுத்துவதில் தேர்ந்தெடுப்பு (எலக்ஷன்) நடந்து வந்தது. நந்தவனப்பட்டி மேல்கொண்டான் என்ற தலைவன் ஒருகால் தன் றம்பியோடும், மற்றுமுள்ள துணைவர்களோடும் வெளிச்செல்ல நேர்ந்தபொழுது, மேல்கொண்டானுடைய அத்தையை அத்தலைமை யேற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தனர். அம்மாது நியாய விசாரணையிலும், காரிய நிர்வாகத்திலும் அவ்வளவு திறமை வாய்ந்திருந்தனள். இக்கூட்டத்திற்கு (கான்பிடரேஷனுக்கு) மதுரை அரசர் தலைமையில் உதவி கிடைத்து வந்தது. மதுரையின் பிரதிநிதிகள் திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்துகொண்டு வரி வாங்கி இக் கூட்டத் தலைவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தனர். சிலர் இக்கூட்டத்தினரால் சிற்சில துன்பங்கள் உண்டாயின என்று நினைத்தாலும், இக்கூட்டத்தினர் பலமடைந்து ஒற்றுமையுட

னிருந்தால் திருச்சிக் கோட்டைக்கு முன்பு அவர்கள் உதவி செய்ததுபோல் எப்பொழுதும் உதவி செய்யும்படி துணையாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். திருச்சிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்ட மகம்மதியர்கள் சிப்பாய்களின் தாக்குதலைவிடக் கள்ளர்களின் தாக்குதலுக்கே மிக நடுங்கின ரென்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும்" என்று, திருச்சி **ரேவரேண்டு காஸ்டேட்ஸ்** கூறியிருக்கின்றனர். புதுக்கோட்டைச் சரிதத்தில் இவ்வரலாறுகள் காணப்படுகின்றன.

இங்கே காட்டியவற்றிலிருந்தும், பிறவாறு யாம் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றிலிருந்தும் நாட்டுக்கூட்டத்தின் இயல்பினைப் பின் வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாகும்:—

கள்ளர் நாடுகளில் உள்ள ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் கள்ளர் குலத்தவரில் ஒருவரோ பலரோ தலைவராக இருப்பர். அவர்களுக்கு ***அம்பலகாரர் அல்லது நாட்டாண்மைக்காரர்** என்பது சிறப்புப் பெயராகும். சில இடங்களில் காரியக்காரர் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஊரிலுள்ளோர் எல்லா விதமான வழக்குகளையும் அம்பலகாரரிடம் தெரிவித்துக் கொள்ள அவர் வழக்குகளின் உண்மையைக் கண்டறிந்து, ஒரு புறமும் கோணாது நடுவு நிலையாகத் தீர்ப்புச்செய்து விடுவர். வழக்காளிகளும் தீர்ப்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பர். அம்பலகாரர் என்னும் உரிமையைப் பணம் முதலிய எக்காரணத்தாலும் ஒருவர் திடீரென அடைந்துவிடுவதில்லை. அது பாரம்பரையாக வந்துகொண்டிருப்பதொன்

---

* முத்திரிய வகுப்பினர்க்கு அம்பலகாரர் என்பது குலப்பெயராக வழங்குவதுண்டு. கள்ளர் வகுப்பினரில் கிராமத் தலைவர்க்கு மாத்திரமே இப்பெயர் வழக்குண்டு.

ரும். ஒருக்கால் அம்பலகாரர்க்குச் சந்ததியில்லாது போய் விடின், அவரைச்சார்ந்த தகுதியுடைய வேறு யாரையாவது ஊரார் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்வர். அம்பலகாரர் பொருள் குன்றி எவ்வளவு எளியராகப்போய்விடினும் அவரது உரிமைக்குப் பழுது வருவதில்லை. சில சமயங்களில் பெண்டிரும்கூட அவ்வுரிமையை வகித்து நடத்துவாராவர். ஒரு நாடு அல்லது நாட்டின் பகுதியில் (மாகாணத்தில்) உள்ள ஒவ்வொரு ஊர் அம்பலகாரரும் ஆண்டிற்கு ஒரு முறை கூடுவதுண்டு. இது நாட்டுக்கூட்டம் அல்லது மகா நாடு எனப்படும். நாட்டின் முதற்கரை அல்லது தலைக்கிராமத்திலுள்ள அம்பலகாரர், மற்றையூர்களின் தலைவர்களுக்கு மகா நாடு கூட நாள் குறிப்பிட்டுத் திருமுகம் அனுப்புவர். குறிப்பிட்ட நாளிலே நாட்டின் பொதுத்தலத்தில் கூட்டம் ஆரம்பமாகும்.

ஒவ்வொரு நாடு அல்லது நாட்டின் உட்பட்ட மாகாணத்திலும் ஏதேனும் ஒரு தெய்வம் இருக்கும். அத்தெய்வத்திற்குக் காப்புக்கட்டித் திருவிழாச்செய்யத் தீர்மானித்தற் பொருட்டாகப் பெரும்பாலும் நாட்டுக் கூட்டம் கூடும். ஆனல் அப்பொழுதே நாட்டின் உட்பட்ட கிராமப் பொது வழக்குகளெல்லாம் கொண்டுவரப்பெறும். ஏரி, குளம், வாய்க்கால், எல்லைப்புறம் என்பனபற்றியும் மற்றும் பலவகையாகவும் ஒரு கிராமத்திற்கு மற்ருெரு கிராமத்துடன் ஏற்பட்டுள்ள பிணக்குகளெல்லாம் அப்பொழுது கொண்டுவந்து வாதிக்கப்படும். நாட்டுமக்கள் பெருந்திரளாகக் கூடுவதும் உண்டு. எனினும் அவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பதன்றி இடையே யாதும் பேசுதல் செய்யார். அம்பலகாரர்கள் மாத்திரமே பேசி முடிவு செய்தல்வேண்டும். வழக்கு மிகுந்துவிடுமேல் கூட்டம்

தொடர்ச்சியாய்ப் பலநாள் நடைபெறுவதுமுண்டு. எல்லா வழக்குகளும் யாருக்கும் மனத்தாங்கலின்றித் தீர்த்து வைக்கப்பட்ட பின்னரே திருவிழா நிச்சயிக்கப்பெறும். நாட்டுக் கூட்டத்தின் தீர்ப்புகள் எல்லாம் எழுத்துமூல மன்றி வாய்மொழியாகவே யிருக்கும். பத்திர மெழுதிப் பதிவு (ரிஜிஸ்தர்) செய்தும் பிறழ்ச்சி மிகுகின்ற இக்காலத்தில் இச்செயல் எவ்வளவு வியப்பைத்தருவதாகும்! வெறும் வாய் மொழிக்கு முன்பு அவ்வளவு மதிப்பிருந்தது. வாய்மொழித் தீர்ப்பிற்கு யாவரும் கட்டுப்பட்டு நடந்துவந்தனர். இவ்வாறாக ஊர் வழக்குகளெல்லாம் அவ்வூர்த் தலைவர்களாலும், நாட்டு வழக்குகளெல்லாம் நாட்டுக் கூட்டங்களாலும் ஒரு காசும் செலவின்றி உண்மை கண்டு முடிவு செய்யப்பட்டுவந்தன. இப்பொழுதோ வழக்காளிகளிற் பெரும்பாலரும் தம் சொத்துக்களை யெல்லாம் இழந்து முடிவில் ஓட்டாண்டிகளாகிவிடுதல் காண்கின்றோம். சட்டத்திற் றேறி மன்றின்கண் ஏறிவிடும் வக்கீற் கூட்டத்தினர்க்கு நாட்டிலுள்ள ஏழை மக்களின் நலத்தில் கருத்துண்டாவதில்லை. ஏழைகளுக்கு நன்மைசெய்ய அவர்களுக்கு எவ்வளவோ வன்மையுண்டு. அப்படியிருந்தும் யார் எக்கேடு கெட்டால் என்னென்று அவர்கள் வழக்குகளைப் பெருக்கவே முயலுகின்றனர். அவர்களுக்கு உண்மையாகவே உயர் நோக்கம் இருக்குமாயின் இப்பொழுதுள்ள வளவிற் பாதி யளவாகவேனும் வழக்குகள் குறைந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. இராஜராஜ தேவர் முதலான பழைய சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் ஊர்தோறும் பஞ்சாயத்துகள் இருந்து, நாட்டின் ஆட்சி சிறிதும் வருத்தமின்றிச் செவ்வையாக நடைபெற்று வந்திருத்தலை அறிவிக்கும் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் எண்

ணிறந்தனவுள்ளன. அம்முறையானது நாளடைவில் அருகி வந்து இப்பொழுதுள்ள நிலைமை சம்பவித்திருக்கிறது. அரசாங்கத்தினர் சிற்சில இடங்களில் கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் ஏற்படுத்திப் பார்க்கின்றனர். அவற்றின் தன்மையும், பயனும் இப்பொழுது விளக்கமாகச் சொல்லுதற்கில்லை. இந்தியாவிலுள்ள அரசியற் கிளர்ச்சியாளர்களில் ஒரு பகுதியார் தங்கள் கொள்கைகளில் பஞ்சாயத்துச் சபை ஏற்படுத்துவதும் ஒன்றாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது எவ்வளவு பயனளிக்குமென்பது பின்பே தெரியக்கூடும். அது நிற்க. கள்ளர் குலத்தினர்க்குப் பஞ்சாயத்தும், நாட்டுக் கூட்டமும் தொன்றுதொட்டுள்ள வழக்கமேயாதலின் அவர்கள் மீண்டும் அவைகளைக் காலத்துக்கேற்ற திருந்திய முறையில் ஏற்படுத்தி நடத்திக் கொண்டுவருவது எளிதேயாகும். அவ்வாறு நடத்திவரின் அவர்கட்கும், நாட்டிற்கும் எவ்வளவோ நன்மையுண்டு. அரசாங்கத்தினரும், பிறரும் அவற்றை ஆதரிக்கவே கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். எல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றுமையே இன்றியமையாதது.

இனி, நாடு காவலின் இயற்கையைச் சிறிது விளக்குதும்.

கள்ளர் குலத்து இப்பொழுது அரசராயும், குறுநில மன்னராயும் உள்ளாரது காவல் இங்கே எடுத்துக்காட்ட வேண்டுவதின்று. ஏனை நாட்டாண்மைக்காரரைப்பற்றியே இங்குக் கூறுவது. இன்னோர் பண்டு அரசராயும், குறுநில மன்னராயும் விளங்கியிருந்தமையாலும் அண்மைக்காலம் வரையில் குறுநில மன்னர்களாய் இருந்திருத்தலாலும் இவர்களது செல்வாக்கிற்குப் பிற வகுப்பி

னர் பெரிதும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு நாட்டாண்மைக்காரர் அல்லது அம்பலகாரர் காவலில் பற்பல ஊர்கள் அடங்கியுள்ளன. உதாரணமாகத் தஞ்சை ஜில்லாவின் மேற்குப் பக்கத்தில் உள்ளவர்களில் காங்கய அம்பலகாரரை முதன்மையாகக் கூறலாம். அவர்கட்குச் சென்னபட்டினம் வரையில் காவற் கிராமங்கள் இருந்தன என்பர். அடுத்து, இராயமுண்டார், சோழகர், சோழங்க தேவர், மேல்கொண்டார், நாட்டரையர், செம்பிய முத்தரசு, வன்னிமுண்டார், கொடும்பு ராயர், கண்டியர் முதலானவர்களைக் கூறலாகும். இதிலிருந்து இன்னார் இன்னார்க்கு இன்னின்ன கிராமங்கள் என இவர்கள் பங்கிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனரென்பது விளங்கும். காவற் கிராமம் என்பதில் இவர்களுடைய உரிமையும், கடமையும் என்னவென்று பார்ப்போம். ஓர் அரசனுக்குக் குடிகள் வரி செலுத்துவது போன்றே கிராமத்தார்கள் இவர்கட்கு ஆண்டுதொறும் வரி செலுத்துவர். வரி தனித்தனியாகவேனும், கிராமத்தார் ஒன்று சேர்ந்து மொத்தமாகவேனும் செலுத்துவதுண்டு. மற்றும் அம்பலகாரர் வீட்டில் கல்யாணம் முதலிய நடக்குங் காலங்களில் காணிக்கை செலுத்துவதுமுண்டு. இவ்வுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் அரசு காவலர் தமது காவலிலுள்ள ஊர்களில் எவ்வகையான களவும், கொள்ளையும் நிகழாமற் பார்த்துக்கொள்ளும் கடப்பாடுடையர். களவு நிகழாமற் பார்ப்பதென்றால் தாம் சென்று காத்து நிற்பதில்லை. ஆட்களை யனுப்பிக் காப்பதுமில்லை. தம் வலிமையாலும், ஆணையாலுமே பாதுகாப்பாராவர். இன்னாருடைய அரசு காவலில் உள்ள ஊர் என்று தெரிந்தால்

திருடர்கள் அவ்வழிச் செல்லமாட்டார்கள். ஒருக்கால் ஏதேனும் களவு நிகழ்ந்துவிடின் கிராமத்தார் அம்பலகாரருக்குச் செய்தி தெரிவிப்பர். அம்பலகாரர் தம் ஆட்களைப் பல இடங்கட்கும் அனுப்பிக் களவுபோன பொருளை எவ்வாற்றாலேனும் மீட்டுக் கொடுப்பர். சில சமயங்களில் அம்பலகாரர் தம் கைப்பொருள் செலவு செய்தும் மீட்க நேரும். இதில் கிராமத்தார்க்கு எவ்வளவு நன்மை யிருக்கிறதென்று பாருங்கள். சில சமயங்களில் அரசு காவலர் சிலர் தவறான வழிகளில் நடத்தலும் நிகழக்கூடியதே. அது குறித்து அம்முறையே வெறுக்கத்தக்கதாகாது. தற்காலத்தில் நாட்டின் சாதாரணப் பாதுகாப்புக்குப் போலீசுப் படை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நூற்றில் தொண்ணூறு ஊர்களுக்கு அதன் சம்பந்தமே யில்லை. அவ்வூர்களில் ஏதேனும் நிகழ்ந்துவிட்டால் அவர்கள் நகரங்களிலுள்ள அதிகாரிகட்குத் தெரிவிக்க, அன்னோருத்தரவைப் படிப்படியாகப் பெற்றுப் போலீசுக்காரர் வந்து பார்த்து ஏதேனும் எழுதிக்கொண்டு போகின்றனர். கல்வி யறிவு குறைந்தோராய்ச் சிறிய சம்பளத்திற்கு ஊழியஞ்செய்கின்ற அவர்களால் எவ்வளவு நன்மையை நாம் எதிர்பார்க்கமுடியும்? இதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுதுதான் பழைய அரசு காவலின் பயன் விளங்கா நிற்கும். அம்பலகாரர்கட்கு அன்னோர் காவலுட்பட்ட கிராமத்து மக்கள் தாம் ஆண்டுதொறும் செலுத்தும் வரி முதலியவற்றைக் குறிப்பிட்டுப் பட்டயங்களும், முறிகளும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கின்றனர். அரசாங்கத்தினர் அவற்றில் பல பட்டயங்களைக் கைப்பற்றிவிட்டனரென்றும், பட்டயம் பெற்றிருந்த சிலரிடம் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்கட்கு உபகாரச் சம்பளம்

கொடுத்து வந்திருக்கின்றனரென்றும் அறிகின்றோம். தாங்கள் பரம்பரையாக அடைந்து வந்த வருவாயை இழந்த காரணத்தால் அம்பலகாரரிற் சிற்சிலர் தத்தம் பெருந்தன்மையை இழக்கவும் நேர்ந்தது. இப்பொழுது பெரும்பான்மை அரசு காவல் ஒழிந்துவிட்டது. சிற்சில இடங்களில் பழமையை நினைவுகூர்ந்து அன்புபற்றி ஒருவகையான சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இனி, அம்பலகாரர்கள் அரசு காவல்முறையை நாடுவது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் தம்முடைய நிலங்களை நன்கு பயிரிட்டுத் தம் உழைப்பினுல் வருகின்ற பொருள் கொண்டு தம் வாழ்க்கையை நடாத்தி ஏனையர்க்கும் இயன்ற உதவிசெய்து கொண்டு அறநெறியில் நிற்பார்களாயின் எவ்வளவோ சீரும் சிறப்பும் எய்துவார்கள். பழைய நாளில் இவர்கள் அரசு காவல் முறி பெற்றமைக்குச் சில சான்றுகள் காட்டி இவ்வதிகாரத்தை முடிப்போம். பின் வருபவை, விண்ணனூர்ப்பட்டி, திருவாளர் மு. கந்தசாமிச் சோழங்கதேவர் அவர்களிடமிருந்து எமதருமை மாணவர் திரு. வீ. உலகதாசக்கோடேம்புராயர் வாயிலாகக் கிடைத்த பழைய (ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளின் முந்திய) ஏடுகளிற் கண்டவை.

1. 'ஈசுவர ௵ ஆனி௴ கடுவ வாலிகொண்டாபுரம் சீமை வெண்பானுட்டில் கூரையூரைச் சேர்ந்த வடவின்னம் பூண்டியிலிருக்கும் இருசப்ப நாயனுர், முத்துக்கருப்ப உடையார் நாங்களிருவரும் ஏரிமங்கல நாட்டில் விண்ணனூர்ப்பட்டியிலிருக்கும் பலபத்திரச் சோழகனுர் குமாரர் குஞ்சான் சோழகனுர்க்கு மேன்காவல் பொறுப்பு முறிகொடுத்தபடி. முறியாவது.—வடவின்னம் பூண்டி மாகாணத்தில் ரயத்து உடையார் கிராமம் உட்பட நம்

முடைய கிராமம் கஉ. இந்தப் பன்னிரண்டு கிராமத்துக் கும் வருடம் ஒன்றுக்குப் பொறுப்பு கெட்டி கஉ பொன் கொடுத்துக்கொண்டு வருவோமாகவும். இந்த மேன் காவல் கல்லுங் காவேரி புல்லும் பூமி உள்ளவரை ஆண்டு அனுபவித்துக்கொண்டு சுகத்திலே யிருப்பீராகவும்.'

2. 'அக்ஷய ஸ்ரீ தைமீ' எஉ முத்துலிங்க ரெட்டியார் கிராமமான துறைமங்கலம் அகரங்குடியான (பொளெ)? துறைமங்கலத்தில் இருக்கும் லெட்சுமண ரெட்டியார், நல்லப்ப ரெட்டியார், காளத்தி ரெட்டியார், எறம ரெட்டியார், பூசாரி சின்னத்தம்பி உடையார், கலிதீர்த்த உடையார், ரெட்டைப்பச்சை உடையார், அகரத்திலிருக்கும் மகா சனங்கள் கொண்டையா, நரசய்யா, லிங்கய்யா, மன்னக்கோன், மரவைக்கோன், பெருச்சிக்கோன் நாங்கள் அனைவரும் ஏரிமங்கல நாட்டிலிருக்கும் கருத்தக்காங்கயர், வேலாயுதச் சோழகர் இவர்களுக்கு மேன் காவல் முறி யெழுதிக்கொடுத்தோம். இதற்கு வருடம் ஒன்றுக்குப் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் ௰. இந்தப் பத்துப் பொன்னுக்குக் கறுத்தக்காங்கயர் பாதிக்கு ஐந்து பொன்னும், வேலாயுதச் சோழகர் பாதிக்கு ஐந்து பொன்னும் ஆகப் பத்துப்பொன்னும் வருஷாவருஷம் கொடுத்து வருவோமாகவும். இந்தப்படிக்குச் சம்மதித்து நாங்களனைவரும் காவல் முறி கொடுத்தோம். **சாக்ஷிகள்:**—சிறுவாச்சூர் நல்லப்ப ரெட்டியார், பெருமயிலூர் நல்லப்ப ரெட்டியார்...நாட்டுக்கணக்கு ரெங்கநாத பிள்ளை'.

3. 'தாது ஸ்ரீ வைகாசிமீ' கஙஉ ஏரிமங்கல நாட்டிலிருக்கும் கறுத்தக் காங்கய அம்பலகாரர், கீழத்துவாகுடியைச் சேர்ந்த செங்கிபட்டியிலிருக்கும் ஓந்தைய மேல்கொண்டார் அம்பலகாரர், கருவிப்பட்டியிலிருக்கும்

இராமைய மேல்கொண்டார் அம்பலகாரர் இவர்களுக்குக் கூகையூர்ச்சீமை நாட்டார் செகநாத உடையார், மற்று முள்ள உடையார் கிராமத்துக் குடியானவர்கள் ஆகிய நாங்கள் மேன் காவல் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்தோம். மேன் காவலாவது.—கூகையூர், மாமாந்தூர், வீர பயங்க ரம், கருந்துளகுறிச்சி இந்தக் கிராமம் நான்குக்கும் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் பொன் உ௰. செந்து அளம் பளம், கிருஷ்ணபுரம், பெருமாள் பாளையம் சித்தேரி, நரையூர், வடபாதி, அரசங்குடி, சிறுபாக்கம், உறத்தூர், திருவாலந்துறை, பசும்பலூர், பாதாங்கி, ஐயனூர் பாளை யம், பில்லங்குளம், சிறுநிலா, பெருநிலா, பட்டாக்குறிச்சி, வடகரைபாதி, மாவிலிவகை, ஆண்டியமடம் ஆகிய இரு பது கிராமத்துக்கும் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் பொன் கூ௰. இந்த இருபது கிராமம் உட்பட கிராமம் இருபத்து நான்குக்கும் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் பொன் ௱௰. இந்தப்படிக்குச் சம்மதித்து மேன் காவல் பட்டயங் கொடுத்தோம்......இதற்குச் சாட்சி:—சிகம்பூர் பெரிய உடையார், சிறு மதுரை திருமேனிப் படையாச்சி.

———

ஆறும் அதிகாரம்.

நன்மக்கள், தற்கால நிலைமை, சீர்திருத்தம்.

கள்ளர் அல்லது அரையர் குலத்தவர் அரசராயும், குறுநில மன்னராயும், அமைச்சராயும், படைத்தலைவரா யும் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்திருப்பது முன்பு காட் டிய வரலாறுகளானே அறியலாகும். இங்ஙனமே சிறந்த பத்தர்களும், ஞானிகளும், புலவர்களும், வள்ளல்களும் ஆக எண்ணிறந்த பெரியோர் இக்குலத்தில் இருந்திருக் கின்றனர்.

பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட திருத்தொண்டர்க ளில் கூற்றுவர், நரசிங்கமுனையரையர், ஐயடிகள் காடவர் கோன், கழற்சிங்கர், மெய்ப்பொருளார் ஆகிய ஐவரும் இக்குலத்துக் குறுநில மன்னராவர். திருமால் அடியா ருள் ஒருவரும், பெரிய திருமொழி முதலிய ஆறு சிறந்த பிரபந்தங்களியற்றி நான்கு கவிப்பெருமாள் என்னும் பட் டம் பெற்றவரும், திருவரங்கத்திற் பல திருப்பணிகள் இயற்றிய பெரியாருமாகிய திருமங்கையாழ்வார் இவ் வகுப்பினரென்பது பிரசித்தம். இவர் திருமங்கை யென் னும் நாட்டிலே தோன்றிய சிற்றரசராகலின் திருமங்கை மன்னன் எனவும் கூறப்படுவர். இவருடைய பாசுரங்களி னல் இவருக்குரியவாக அறியப்படுகின்ற பரகாலன், கலி கன்றி முதலிய பெயர்களிலிருந்து இவருடைய வீரமும், நேர்மையும் முதலியன நன்கு விளங்கும். நல்லறிவுடை

யார், இவரது வரலாற்றிற் கலந்துள்ள புனைந்துரைகளை நீக்கி உண்மை காணற்பாலராவர். இவ்வாழ்வாரது பெருமை அளவிட்டுரைக்கற்பாலதன்று. திருவேங்கடத்தையாண்ட முனித்தொண்டைமானுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் சங்காழி நல்கியதாயும், அத்தொண்டைமான் திருமகளாராய அலர்மேல்மங்கையாரைத் திருமணஞ்செய்ததாயும் திருமலை மான்மியம் கூறுகின்றது. முனையதரையன் என்பான் ஒருவன் வீரசோழனுக்குத் தண்டத்தலைவன் என்றும், திருமால் பத்தியிற் சிறந்தவனென்றும் திருக்கண்ணபுர புராணம் கூறுகின்றது. முனையதரையன் பொங்கல் என்று இவன் பெயரால் வழங்கும் திருவமுதே இவனது பத்தியின் மேன்மையைப் புலப்படுத்தும். காடுவெட்டியின் சிவபத்தி மேன்மையைத் திருவிளையாடற் புராணத்தால் அறியலாகும். இவ்வரலாறு முன்பு கூறப்பட்டுளது. இக்குலத்துக் கருணாகரத்தொண்டைமான் என்பான் ஒருவன் அரசற்கு அமைச்சனாயிருந்து, திருவாரூரில் தியாகேசரது திருவடியிற் கலந்தானென்று வரலாறுண்டு. தியாகேசருடைய விருதாவளித் திருநாமங்களில் கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பதும் ஒன்றாக இருத்தலினாலேயே அவனது அன்பு முதிர்ச்சியை அறியலாகும்.

> 'அருணயத் தொண்ட ரனைவருந்தா னென்னுங்
> கருணையைப் பார்முழுதுங் காணத்—திருவடிக்கீழ்
> மன்னுங் கருணா கரத்தொண்டை மான் வந்தான்
> என்னுந் திருச்சின்னத் தெம்பிரான்.'

என்று திருவாரூருலாக் கூறுவது காண்க. திருவரங்கத்தில் சிற்றரசராயிருந்த அகளங்க நாட்டாள்வார் என்பார் இராமாநுசரது சீடரென்றும், சிறந்த பத்தரென்றும் முன்பே காட்டியுள்ளாம்.

முத்தரையர், முனையதரையர், செழியதரையர், பல்லவதரையர் என்றாற்போலப் பல பட்டப்பெயர்கள் தரையர் என்னும் பெயருடன் சேர்ந்து கள்ளர்களுக்கு வழங்குகின்றனவென்றும், 'இரவலவா......திருவேங்கட நாதா' 'தேன்பிறந்த......பிறந்தான்முன்' என்னும் பாட்டுக்களாற் குறிக்கப்படும் திருவேங்கடநாதர் என்னும் வள்ளல் கள்ளர் குலத்தில் செழியதரையர் என்னும் பட்டமுடையவ ரென்றும், பாண்டிநாடு பஞ்சமுற்ற பொழுது சங்கப்புலவர்களை வரவழைத்து ஆதரித்தவனும், சோழநாட்டவனும் ஆகிய ஆலஞ்சேரி மயிந்தன் என்னும் உபகாரியும் இக்குலத்தவனே யென்றும், இக்குலத்தவரைக்குறித்து மூவரையர் வண்ணம் என்பதொரு பிரபந்தம் உண்டென்றும், இக்குலத்தவரில் பல சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களுண்டென மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் அடிக்கடி பாராட்டிக் கூறுவதுண்டென்றும் மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் இளங்காடு நற்றமிழ்ச் சங்கத்தின் ஓர் ஆண்டு விழாவில் தலைமை வகித்தபொழுது கூறியுள்ளார்கள்.

நன்னூலின் தொல்லுரையாளரான மயிலைநாதரால் 'இந்தப்பத்தெச்சமும் புவி புகழ் புலமை அவிநய னூலுட் டண்டலங்கிழவோன்றகைவரு நேமி யெண்டிசை நிறை பெயர் இராச பவித்திரப்பல்லவதரையன் பகர்ச்சி யென்றறிக' என்று சிறப்பித்தோதப்பெற்ற அவிநய உரையாசிரியராகிய பல்லவதரையரும், அகப்பாட்டுரைகாரரான பால்வண்ணதேவன் வில்லவதரையனார் என்பாரும் கள்ளர் குலத்தினரென்பது தேற்றம்.

மிக அணித்தாய காலத்திலும் இவ்வகுப்பில் கற்றோர் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். தத்தனூரிலிருந்த அண்ணா

சாமி நாடாள்வார் திருவானைக்காமீது ‘திருவெண்ணுவற் கோவை’ என ஓர் அகப்பொருட்கோவை பாடியுள்ளார். தத்தனூரிலிருந்த கனகசபைச் சர்க்கரையப்ப நாடாள்வார் ‘பிரம்பைக்கோவை’ என ஓர் அகப்பொருட்கோவை பாடியுள்ளார். செங்கரையூரிலிருந்த குழந்தைக்களத்து வென்றூர் ‘பஞ்சாட்சர மும்மாலையந்தாதி’ என ஓர் அந்தாதி பாடியுள்ளார். அதற்குச்சாத்துக்கவியளித்த சோடசாவதானம் வேலாயுதக் கவிராயர், சோடசாவதானம் சரவணப்பெருமாள் கவிராயர் முதலிய புலவர்கள் களத்து வென்றூரைப் பெரிதும் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர். பிரம்பூரிலிருந்த நடராசச்சர்க்கரையப்ப நாடாள்வார் ‘திருவையாற்றந்தாதி’ என்னும் பிரபந்தம்பாடி, மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முன்பு படித்துக்காட்டி, பிள்ளையவர்களாலும், தியாகராசச் செட்டியாரவர்களாலும் சாத்துக்கவியளிக்கப் பெற்றனர்.

மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பாடியது :

மறைமுடிவாழ் மாதேவன் வண்செவிக்கண் வாக்கு
நறையெனநூ லோர்ந்தநடராசன்—பிறைநுதலார்
கையாற்றந் தாதிவர்பூங் கஞ்சந் திகழ்கழனி
யையாற்றந் தாதியுரைத் தான்.

தியாகராசச் செட்டியாரவர்கள் பாடியது :

மன்னு திருவையாற்றின் வாழ்பரம னார்செவிக்குத்
துன்னு மருளுமையின் சொல்லாகும்—நன்னூல்கள்
நந்தாதினிதோர் நடராசன் சொல்யமக
வந்தாதி யென்னுமது.

பூண்டி வீரையா வாண்டையார் திருப்பூவண நாதர் மீது தோத்திரங்கள் பாடியிருக்கின்றனர். இளங்காடு,

உறத்தூர், கடையக்குடி, நடுக்காவேரி முதலிய இடங்களில் தமிழ்ப்புலமையுடையோர் சிற்சிலர் இருந்திருக்கின்றனர். சில ஆண்டுகளின்முன் அன்னம் பட்டீயத்திற்கு விளக்கம் எழுதி 'தருக்கவிளக்கம்' என வெளிப்படுத்திய சோமசுந்தரம் பிள்ளையும் இவ்வகுப்பினரே. பொதுவாக இக்குலத்தவர் தமிழிலே அளவுகடந்த ஆர்வமும் பற்றுமுடையர் என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

மூன்றாண்டின்முன் இவ்வுலகில் புகழுடம்பை வைத்துச்சென்றாரும், கல்வியிலும், வண்மையிலும், நற்குணத்திலும் மிக்காரும், அரசஞ்சண்முகனார், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர், ஜி. சதாசிவவிஞ்சைராயர், சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர், மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர், மீகாபாலகிருஷ்ணையர், வி. சாமிநாதப்பிள்ளை, முத்துசாமி ஐயர், சேதுராம பாரதியார் முதலிய எண்ணிறந்த புலவர்களாற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்தாரும் ஆகிய அரித்துவாரமங்கலம் கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் இக்குலத்தவரென்பது யாவரும் அறிவர். சோழவந்தான் சண்முகம் பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி என்னும் புத்தகம் இராசாளியாரவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தென்பதை அதன்முகவேட்டினின்றும் அறியலாகும். மற்றும் பிள்ளையவர்கள் அப்புத்தகத்தில் நன்றிகூறல் என்னும் பகுதியில் இராசாளியாரைக்குறித்துக் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. அது,

"பின்பு சுவாமிகள் கட்டளைப்படி முறையே பாயிரவிருத்தி முதலாயின அச்சிடுமாறு கருதிக் குரோதிவருடம் தைமீ தஞ்சை சென்றேன். சென்று வேலை தொடங்கிய சின்னாளுட் சுரங்கண்டு உணவொழித்துக் கிடைப்

படுத்திற்றுகலின் அச்சிடு முயற்சியும் நின்றது. அக்காலே, எனக்கு மிக்க நண்பினரும், வடமொழி தென்மொழி ஆங்கில நூலாராய்ச்சியே பொழுதுபோக்கும் விளேயாட்டாக வுடையாரும், வைத்திய நூற் பயிற்சியும் அநுபவமும் உடையாரும், பிரபு சிகாமணியும், வள்ளலும் ஆகிய அரித்துவார மங்கலம் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ வா. கோபாலசாமி ரகுநாத ராசாளியாரவர்கள் என்னேத் தம்மூர்க்கழைத்துச் சென்று, பல நன்மருத்துவரைக்கொண்டு மருந்தளித்தும், வேதமுணர்ந்த அந்தணரைக்கொண்டு கிரகசாந்தி முதலாயின செய்தும் பிணிதீர்த்து, வெண் பொற்காசு முந்நூற்றின் மேலாக என்னிமித்தம் செலவு செய்ததுவுமன்றி, அப்பொழுது தேகவன்மை யெனக்கின்மையால் தமக்குள்ள இன்றியமையாதனவாகிய உலகியல் பலவற்றையுங் கருதாமல் தாமே பரிசோதித்தும், பிறரைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்தும் இப்புத்தகத்தைப் பதிப்பித்து முடித்துப் பேருதவி புரிந்தார்கள். அவர்கள் செய்த உதவியேயன்றிக், குணமாட்சியும் பன்னுளுடனிருந்து பழகித் தெரிந்தேனுகலின் அவர்களது நட்பை எழுமையும் மறப்பேனல்லேன்'' என்பது.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் எழுதி வெளியிட்ட இராசாளியாரவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு:

"கல்வியறிவொழுக்கங்களினும் வண்மையினும் மேம்பட்டு விளங்கிய இப்பெருந்தகையார் பிரமோதூத ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 17ம் நாள் அரித்துவார மங்கலத்தில் பெருநிலக்கிழமை யுடைய ஓர் பிரபலக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவர் இளம்பருவத்தில் கும்பகோணத்திலுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலேயில் மெற்றிக்குலேஷன்

வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருந்தவர், அப்பொழுதே குடும்பபாரம் பொறுக்க நேர்ந்தமையின் படிப்பை விடுத்து ஊருக்கு வந்துவிட்டார். எனினும் கல்வியில் இவருக் கிருந்த விருப்பம் மேன்மேலும் வளர்ந்தே வந்தது. தமது பன்னிரண்டாம் வயதிலிருந்தே யோக நூல்கள் படிக்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடையராய் அவற்றைத்தேடிப் படித்தும், பெரியோர்கள் பலரை உசாவியும் யோகநுட் பங்களைத் தெரிந்துவந்ததோடு, யோகப் பயிற்சியும் ஓரளவு செய்து வந்தாரெனத் தெரியவருகிறது. திருமந் திரம் முதலிய யோக நூல்களிலிருந்து ஆயிரத்துக்கு மேற் பட்ட பாடல்கள் இவருக்குப் பாடமுண்டு. மருத்துவ நூல், சோதிட நூல்களிலும் இவருக்குப் பயிற்சியுண்டு. வடமொழிப் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். சிறு பருவந் தொடங்கியே சிறந்த வொழுக்கமும், தெய்வ பத்தியும், உபகாரத்தன்மையும் உடையராயிருந்தாராகலின், இவ ரது வாழ்க்கை தூய்மையும், பெருமையும் வாய்ந்த தென் பது தேற்றம். மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவப்பெற்றது இவருக்குத் தமிழில் மிக்க ஆர்வமும், பயிற்சியும் உண்டா தற்கு ஏது நிகழ்ச்சியாயிருக்க, திருவாளர் பொன். பாண் டித்துரைத் தேவரவர்கள், அரசஞ் சண்முகனார் முதலிய பலருடைய நண்பு அவற்றைப் பெரிதும் வளர்த்துவருவ தாயிற்று. அக்காலந்தொடங்கியே மதுரை முதலான இடங்களில் சங்கங்கள் கூடும்பொழுதெல்லாம் தவறாது செல்வதும், புலவர்களோடு அளவளாவி யின்புறுவதும், தமிழ் நூலாராய்ச்சி செய்வதும், பெருஞ்சொற்க ளியற்று வதும் இவர் கடப்பாடாகக் கொண்டிருந்தார். பலவூர் களிலுள்ள பல சங்கங்களில் இவர் தலைமை வகித்தும் சொற்பொழிவுகள் புரிந்து மிருக்கின்றனர். பிரணவம்,

யோகம் என்ற பொருள்களைக்குறித்து மூன்று நான்கு மணிநேரங்கள் அருமையாகப் பேசி யிருக்கிறார்.

ஓராண்டு, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆண்டுவிழாவைத் தஞ்சையில் மிகவும் சிறப்பாக நடத்திவைத்தார். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிறைவேற்றற் கழக உறுப்பினராகவும், எம்சங்கத்தின் புரவலராகவும், மற்றும் பல சங்கங்களின் தொடர்புடையராகவும் இருந்திருக்கின்றனர். தம் மரபினராகிய கள்ளர் குலமக்கள் கல்வி முதலியவற்றில் மேம்பட்டுத் தம் பழம்பெருமையின் நழுவாதிருக்கவேண்டு மெனக்கருதி **இந்திரகுலாதிபர் சங்கம்** என ஓர் சங்கம் நிறுவி நடத்திவந்தார். தஞ்சை ஜில்லா போர்டிலும் தாலூகா போர்டிலும் பல ஆண்டுகள் உறுப்பினராய் இருந்துளார். தம்முடைய ஊரில் நூல் நிலையம், மருத்துவ நிலையம் முதலியன ஏற்படுத்தி வைத்தார். அறத்திற்கு மிகுதியான நிலம் எழுதி வைத்தார். நமது பெருமாட்சி பொருந்திய ஐந்தாம் ஜார்ஜ் அரசர் பெருமான் டில்லிமாநகரில் முடிசூடிக்கொள்ளும் அமையத்துச் சென்று தரிசித்து வந்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைவரவர்களைத் தம்மூருக்கு எழுந்தருள்வித்துப் பூசித்து அவர்கள் உவந்தளித்த பொற்கடகங்களும் பெற்றார். தமிழ்ப்புலவர்களிடத்தில் இவருக்கிருந்த அன்பு அளவிட்டுரைக்கற்பாலதன்று. இவர்போன்று புலவர்களை உபசரிப்பவர் உலகில் மிக அரியரென்றே சொல்லவேண்டும். அரசஞ்சண்முகனார், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் முதலிய புலவர் பலர் இவர்பால் மிக்க உதவிபெற்றுள்ளார்கள். இவர்மீது எத்தனையோ புலவர்கள் பாடிய பாடல்களும் உள்ளன. பிற வனிதையரைப் பெற்ற தாயெனவும், பிறர் பொருள் எட்டியே யெனவும், பிறர்

வசையுரைத்தல் பெருமையன் றெனவும் கருதியவர். 'ஈதல் இசைபடவாழ்த லதுவல்ல—தூதியமில்லை யுயிர்க்கு' என உணர்ந்தவர். சுருங்க உரைக்கின் இவர் தம்பால் ஒன்று வேண்டினர்க்கு மறுத்தறியாத வண்மையும், இன்னல் கருதிக் கண்ணீர் ஒரு துளியும் விடாத திண்மையும், திருமாலின் திருவடிகளிடத்தில் வைத்த பத்தியின் உண்மையும் உடையவராவர். இப்பெற்றியமைந்த இவ்வாண்டகை தம் சுற்றத்தார்களும், நண்பர்களும், புலவர்களும், மற்றும் தம் ஆதரவு பெற்றிருந்தோர்களும் ஆகிய எண்ணிறந்தோர் அளவற்ற வருத்தமுறத் தமது ஐம்பதாம் வயதில் சித்தார்த்தியாண்டு பங்குனித்திங்கள் உரு-ம் நாளில் இராமநாமம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபடியே தம் பொன்போலும் அழகிய உடம்பை விடுத்துப் பரந்தாமனுலகெய்தினர்" என்பது.

இனி, நூலாராய்ச்சியும், பிரசங்க ஆற்றலும், செய்யுளியற்றும் திறமையும் வாய்ந்த சில தமிழ்ப் புலவர்கள் இப்பொழுதும் இக்குலத்தில் இருக்கின்றனர். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் நடத்திவரும் பிரவேச பண்டிதர், பால பண்டிதர், பண்டிதர் என்னும் முத்திறப் பரீக்ஷையினும் முதன் முதலாக முதன்மையுறத் தேறிப் பொற்பதக்கமும், பொற்றோடாவும் பரிசு பெற்றவர் இவ்வகுப்பினரே. சில ஆண்டுகளின் முன்பு பெருமையுற்று விளங்கிய **ஜனநுகூலன்** என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியரும், பாஸ்கர சேதுபதி மகாராஜா அவர்களின் ஆதரவுபெற்று உலக நிகழ்ச்சிகளுடன் தமிழின் அருமை பெருமைகளையும், சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும் பல ஆண்டுகளாக நாடு எங்கும் பரப்பிப் பெருமையுற்றுவந்த **நாகை நீலலோசனி** என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகிய புலவர் சிகாமணி

யும் இவ்வகுப்பினரேயாவர். காலேஜிலும், ஹைஸ்கூல்களிலும் இவ்வகுப்பினர் பலர் தமிழாசிரியராய் இருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினரில் ஆங்கிலங் கற்று வேறு துறையில் சென்றவர்களும் தமிழ்ப்பற்று மிக்குடையார் என்பதற்கு, திவான் பகதூர் S. பவானந்தம்பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப்புலமை யுடையராயும், தமிழ்க்கழகங்களின் உறுப்பினராயும் இருப்பதுடன் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொருள், யாப்பருங்கல விருத்தி முதலிய அரிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி வருதல் தக்க சான்றாகும்.

இங்ஙனம், தமிழ்ப்பற்று மிக்குடைய இக்குலத்தினர் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்ப்புலவர்களை யாதரித்து அவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்று வந்திருக்கின்றனர். புதுக்கோட்டை மன்னர் முதலாயினோர் பரிசு பெற்றுளோரை இங்கெடுத்துக் கூறுதல் மிகை. அஷ்டாவதானம் வேலாயுதக் கவிராயர் காங்கயன்பட்டி, ஆச்சான்பேட்டை, பிரம்பூர், சீராளூர் முதலிய இடங்களிலிருந்த கள்ளர் குலப் பிரபுக்களிடம் பெரும் பரிசில்கள் பெற்று, அவர்கள்மீது பல பிரபந்தங்களும், தனிநிலைக் கவிகளும் பாடியிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பாடியோர் மற்றும் பலர்.

இனி, இக்குலத்தவர் பண்டு தொட்டுச் செய்துவந்திருக்கும் அறங்கள் மிகப்பலவாம். தமிழ் நாட்டிலுள்ள எத்தனையோ கோயில்களுக்குத் திருப்பணி செய்தும், மானியம் விடுத்துமிருக்கின்றனர். மடங்கள் கட்டியுள்ளனர். அன்ன சத்திரங்களும், தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். குளங்கள் வெட்டி யிருக்கின்றனர். இவர்களில் தொண்டைமான் குடும்பத்தினர் மாத்திரமே செய்திருக்கும் அறங்களுக்கு ஓர் எல்லை இல்லை.

திருவாரூர், வைத்தீசுவரன் கோயில், திருச்செங்காட்டங் குடி, ஆளுடையார் கோயில், மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழனி, திருக்குறருலம், பாவநாசம் என் னும இத்தலங்களிலும், மற்றும் பல விடங்களிலும் இவ் வகுப்பினருடைய மடங்கள் இருக்கின்றன. பூண்டி வாண்டையார் அவர்கள் அன்ன சத்திரம் ஏற்படுத்தி நாள்தோறும் பல்லோர்க்கு உணவளித்து வருகின்றனர். தஞ்சைப் பக்கத்திலே அந்தலை, இளங்காடு முதலிய ஊர் களிலிருந்த செல்வர் பலர் சத்திரமும் தண்ணீர்ப் பந்த ரும் ஏற்படுத்தி வைத்தனர். பூண்டி வாண்டையார் அவர் களும், உக்கடைத்தேவர் அவர்களும் தஞ்சையில் தரும வைத்தியசாலை (ஆஸ்பிடல்) ஏற்படுத்துதற்குப் பெரும் பொருள் உதவி யிருக்கின்றனர். மற்றும் அவர்கள் ஆண்டுதொறும் ஆயிரக்கணக்கான ஆட்களை யுதவித் திரு விடைமருதூர்த் திருத்தேரை எழுந்தருளச் செய்கிறார் கள். அப்படியே அவர்களுடைய ஆட்களாலும் மற் றும் பலருடைய ஆட்களாலும் பல தலங்களின் திருத்தேர் கள் எழுந்தருளுகின்றன.

சிலகாலத்தின் முன்பு இவர்களிலே சிலர் சிவஞானிக ளாய் விளங்கினரெனத் தெரிகிறது. இப்பொழுதும் சிவ பூசனையே உருவெடுத்தாற்போல் விளங்கும் ஒரு பெரியா ரிருப்பதும், அவர் திருவையாற்றில் திருமடங்கட்டி ஒவ் வொரு சைவப் பெரியார் திருநாளிலும் குருபூசையும், சமாராதனையும் புரிந்து வருவதும் பலர் அறிவர்.

இனி, சோணாட்டிலே இன்னோர் அடைந்திருந்த பொது வாழ்க்கை நிலையைக் கவனிப்போம். இவர்களிலே பல சமீன்தார்களும் சில ஆயிரவேலியாளர்களும் இருக்

தலை முன்பு குறிப்பிட்டோம். மற்றும் முப்பது நாற்பது குடும்பங்கள் நூறு வேலி, இருநூறு வேலி நில முள்ளன வாக விளங்கின. இக்குலத்தவரில் ஏறக்குறைய எல்லோருமே நிலக்காரர்களா யிருந்திருக்கின்றனர். இந்திய தேசத்திற்கே நெற் களஞ்சியம் என்று சொல்லப்படும் தஞ்சை ஜில்லாவின் பெரும் பாகம் இவர்கட்கு உரியதா யிருந்தது. இவர்களிற் சிற்சிலர் அரசர்கள் பால் பல்லக்கு முதலிய விருதுகள் பெற்றிருக்கின்றனர். பல குடும்பங் களில் ஆடவர்களும், பெண்டிர்களும் பல்லக்குகளிற் செல் லும் வழக்கமுடையரா யிருந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் மிக்குள்ள ஊர்களிலெல்லாம் வேறு எவ்வகுப்பினரும் இவர்களில் தலைவரா யுள்ளார்பால் தங்கள் வழக்கு களைச்சொல்லித் தீர்த்துக்கொள்ளுதல் வழக்கமாகவுள் ளது. இவர்கள் தொகை மிகுந்துள்ள ஊர்களில் தலைவர் களாயிருப்போரும் இவர்களே. தாழ்ந்த அல்லது தாழ்த் தப்பட்ட வகுப்பினரென்போர் இவர்களிடம் ஊழியஞ் செய்தலைத் தமக்கு மேன்மையாகக் கொண்டு பாராட்டுவர். இவர்களும் அவர்கட்குக் குடியிருக்க நிலங்கொடுத்தும், கல்யாணத்திற்குத் தாலி செய்து கொடுத்தும், மற்றும் நன்மை தின்மைகட்கு வேண்டுவன புரிந்தும் அவர்களை அன்புடன் ஆதரிப்பார்கள். கல்யாண முதலிய பழக்க வழக்கங்களில் இவர்கட்கும் வெள்ளாளர் முதலிய பிற வகுப்பினர்க்கும் இந்நாட்டில் யாதும் வேற்றுமை காணப் படுவதில்லை.

மதுரைப் பக்கத்திலுள்ள கள்ளர்கட்கும் தஞ்சைப் பக்கத்தி லுள்ளோர்க்கும் பழக்க வழக்கங்களில் இருக்கிற வேற்றுமையைத் தஞ்சை ஜில்லாக் கெசட்டியர் முதலியன

அறிவிக்கின்றன. இவர்கட்கும் அவர்கட்கும் இதுவரை எவ்வகையான சம்பந்தமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மதுரையிலுள்ளோர் விதவை மணம், அறுத்துக்கட்டுதல் முதலிய வழக்கங்களும் உடையவர்களாம். விதவை மணத்தை எல்லா வகுப்பிலும் தேசாபிமானிகளாயுள்ள பலர் இக்காலத்தில் ஓரளவு ஆதரித்துப் பேசுகின்றனர். அது தக்கதென்பதற்குக் காரணங்களும் இருக்கின்றன. ஆதலின் அதனை அத்துணைக்குற்றமென்று பாராட்டாமல் விட்டுவிடலாம். அறுத்துக் கட்டுதல் என்பது ஒருக்கால் மேல்நாடுகட்குப் பொருந்திய வழக்கமா யிருக்கலாமன்றி நம் நாட்டிற்குச் சிறிதும் உரியதன்று. பெரிதும் வெறுக்கத் தக்கதேயாகும். எனினும் அது குறித்தே அவர்களை வேறுயாரோ என இவர்கள் ஒதுக்கிவிடப் பார்ப்பது அவ்வளவு சரியன்று. அவர்களும் இன்னோர் துணைவரே. அவர்களிடமுள்ள அவ்வழக்கந்தான் தொன்றுதொட்டுள்ளதாகாது. இடையில் வந்ததேயாகும். இவர்கள் அவர்களிடம் கலந்து அத்தகைய வழக்கங்களையும், பிற குற்றங்களையும் திருத்துவதே கடனும். கணவனோடு உடன்கட்டை யேறிய மகளிரும் இக்குலத்தி லிருந்தன ரென்பது புதுக்கோட்டை, இராமநாதபுர சரித்திரங்களால் விளக்கமன்றோ? இனி, இவ்வகுப்பினர் போர் புரிவதில் மிக்க விருப்பமுடையர். வீரம், அஞ்சாமை, தாராளம், அடைக்கலம் புகுந்தாரைப் பாதுகாத்தல் என்பன இவர்கட்குச் சிறப்பாக உரிய குணங்களாம். எங்கோ பெரிய இடங்களில் இரண்டொரு தவறு நேர்ந்திருப்பின் அதனை இங்கே எடுத்துக்கொள்ள லாகாது. '1656-ல் இவர்களை மேற்பார்த்து வந்த திருச்சிராப்பள்ளி நாய்க்கர்

(வைசிராய்) ஆன குப்பாண்டி யென்பவர் கந்தலூருக்குச் சென்று அங்குள்ள பாதிரியைப் பயமுறுத்திப் பணங் கேட்டபொழுது, அப்பாதிரி கள்ளர்களின் பாதுகாவலில் இருந்ததனுல் அவர்களுக்கும் குப்பாண்டி நாய்க்கருக்கும் பெரிய சண்டை யுண்டாயிற்று' என்று ரெவரெண்டு காஸ்டெட்ஸ் கூறியிருக்கின்ருர். 1745-ல் முராரிராவுக்குக்கீழ் மகாராட்டிரர் படையெடுத்த பொழுது ஆவூரிலுள்ள பாதிரிகளும், மற்றைய கிறிஸ்தவர்களும் கூனம்பட்டியில் அடைக்கலம் புகுந்தனர் என்று தெரிகிறது. இங்ஙனம் பலவுள. அடைக்கலம் புக்காரைப் பாதுகாப்பதில் தம்முயிரையும் பொருட்படுத்தாப் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவர் இக்குலத்தினரென்பது துணிபு.

இவர்களில் பலர் சைவமதத்தையும், சிலர் வைணவமதத்தையும் தழுவினோராவர். பாண்டிநாட்டுக் கள்ளர்களைப்பற்றி எழுதிய ஒருவர் 'இவர்கள் சைவமதத்தினரேயாயினும், இவர்கள் முக்கியமாய்க் கொண்டாடும் தெய்வம் அழகர்' என்றனர். அஃது உண்மையென்பதைக் கள்ளழகர் என்னும் பெயரே வலியுறுத்தும். முருகக்கடவுள்பால் இவர்கள் மிக்க அன்புடையவர்கள். சைவர்களும் வைணவர்களும் ஒருவர் வீட்டில் ஒருவர் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதுண்டு.

இனி, இவர்களது தற்கால நிலைமையை நோக்குவோம். இவ்வகுப்பினரில் ஓர் அரசர் இருக்கின்றனர். பல சமீன்ருர்கள் இருக்கின்றனர். ஆயிரவேலி நிலக்காரர்கள் உள்ளனர். உத்தியோகத்தர் (போலீசு டிப்டி கமிஷனர், போஸ்டல் சூபரிண்டெண்ட், தாசில்தார் சப்மாஜிஸ்ட்ரேட்) சிலர் உளர். வக்கீல் சிலர் உண்டு. சென்னை இராஜதானிக் காலேஜில் தத்துவ சாத்திர ஆசிரியராயும், வேறு

காலேஜ், ஹைஸ்கூல்களில் தமிழாசிரியர் முதலானோராயும் சிலர் இருக்கின்றனர். மற்றும் இவர்களில் சட்டசபை அங்கத்தினர் இருக்கின்றனர். தாலூகா போர்டு, ஜில்லா போர்டு, முனிசிபாலிட்டிகளில் தலைவர், உதவித்தலைவர், உறுப்பினராகச் சிலர் இருக்கின்றனர். ராவ் பகதூர், திவான்பகதூர் முதலிய பட்டங்களும்பெற்றிருக்கின்றனர். இருப்பினும் என்? இதுகொண்டு இவ்வகுப்பே நல்ல நிலைமையில் இருப்பதாகக் கூறிவிடலாகுமோ? இவ் வகுப்பின் இப்பொழுதைய நிலைமை பெரிதும் இரங்கத்தக்க தொன்றும். இவர்களில் ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர் வரையில் தங்கள் சொத்தில் முக்காற்பாகத்திற்கு அதிகமாகவே யிழந்துவிட்டனர். சிலர் முற்றிலுமே பொருளை யிழந்து வாழ்க்கையை நடத்தமுடியாது தத்தளிக்கின்றனர். உலகத்திலே தாங்களும் மக்கட் பிறப்பினரென்று வெளித்தோற்ற மாத்திரத்திலாவது காட்டிக் கொள்ள முடியாத இழிந்த நிலைமைக்குப் பலர் வந்துவிட்டனர். வம்பு வழக்குகளினாலே பலர் பொருளிழந்தனர். வீண் ஆடம்பரங்களினாலே பலருடைய பொருள் போயிற்று. மதுபான முதலிய தீய பழக்கங்களினாலும் பலர் தொலைந்தனர். அந்தோ! இழிந்த மாக்களும் மறைந்து குடிக்கும் இயல்புடைத்தா யிருந்த மதுவை இப்பொழுது பெரிய மனிதரென்று சொல்லிக்கொள்வோரெல்லாம் வெளிப்படையாகக் குடித்துவிட்டுப் புரள ஆரம்பித்துவிட்டனர். இது கலியின் கொடுமையே போலும்!

இங்ஙனம் பொருள் இழந்தனர். பொலிவழிந்தனர். மதி யிழந்தனர். வலி யழிந்தனர். வறுமையுற்றனர். பெருமையற்றனர். இவர்கள் படும் துன்பத்திற்கும்

பரிபவத்திற்கும் ஓர் எல்லை யில்லை. இவற்றுக்கெல்லாம் பொறுப்பாளர் யாவர்? பொதுவாக இந்நாட்டு மக்கள் அரசாங்கத்திலோ வெளியிலோ சில பதவிகளும் பெருமைகளும் அடைந்து விடுவார்களானல் எளிய மக்களின் நிலைமை அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற எண்ணமே யில்லாமல் எளியவர்களுக்கு எவ்வளவு துன்பமுஞ் செய்யப் பின்வாங்க மாட்டார்கள். ஒரு தனி மனிதனை யெடுத்துப் பார்க்கினும், ஒரு கூட்டத்தை எடுத்துப் பார்க்கினும் எங்கும் பிறரை அமிழ்த்திவிட வேண்டுமென்ற எண்ணமே மேலிட் டிருப்பதைக் காணலாகும். பல ஆண்டுகளாகப் பல பெரியோர்கள் தேச முன்னேற்றமே கருதி உழைத்து வந்தார்களாயினும் தேசம் அடிப்படையில் எவ்வளவு சீர்கேடாயிருக்கிறது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது. இந்தியா என்கிற கட்டிடத்தின் அடிப்படையைப் பழுது பார்ப்பதற்கு இன்னும் பலர் பலகாலம் உழைக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. பொதுவில் தேசத்தையே குறிப்பாகக்கொண்டு உழைக்க முடியாதவர்கள் தாழ்நிலை யடைந்துள்ள ஒரு சமூகத்தின் பொருட்டாவது உழைக்கவேண்டும். அதுவும் தேச உழைப்பே யாகும். இனி, கள்ளர் வகுப்பினர்க்குப் பிறர் புரிந்த அல்லது புரிகின்ற நன்மை தீமைகளை விடுத்து, இவ்வகுப்பிலே பெரிய மனிதர்களா யுள்ளோர் என்ன நன்மை செய்திருக்கிறார்களென்று கேட்போம். அவர்களில் ஒரு அரசர் இருந்தால் என்? பல ஜமீன்றார்கள் இருப்பின் என்? பெரும் பணக்காரரும் நிலக்காரரும் இருந்து என்? தம் எளிய வகுப்பினரது முன்னேற்றத்திற்கு அவர்கள் யாது உதவி புரிந்திருக்கின்றனர்? இது

காறும் ஒருதவியும் செய்யவேயில்லை. தம் வகுப்பினர் இவ்வித இழிந்த நிலைமை யடைந்திருப்பது அவர்கள் மனத்தில் சற்றேனும் உறுத்தவே யில்லை. அதனாலன்றோ இவ்வளவு பரிபவத்திற்கு அவர்கள் ஆளாகவேண்டியிருந்தது? மதுரைப் பக்கத்திலிருந்த இழிவு பெரிய மனிதர்கள் இருக்கும் தஞ்சைப் பக்கத்திலும் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டது. இனியேனும் அவர்கள் உறக்கத்தினின்றெழுந்து வேலை செய்வார்களா?

ஒரு தீமையினின்றும் நன்மையுண்டாகும் என்னும் விதிப்படி மதுரைப் பக்கத்துக் கள்ளர் வகுப்பினர் முன் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாயினும் இப்பொழுது சில திருத்தமும் நன்மையும் அடைந்துவருகின்றன ரென்பது ஒருவாறு ஆறுதலளிக்கக் கூடியதாகும். அங்கே பல பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அவர்கட்குக் கைத்தொழில்களும் கற்பிக்கப் படுகின்றன. விவசாயமும், கைத்தொழிலும் நல்ல பயனளித்து வருகின்றன. கடவுள் திருவருளால் கூடிய விரைவில் அவர்கள் நன்னிலையடைவர் என எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. சோணாட்டிலோ அத்தகைய முயற்சி ஒன்றும் இல்லை. எனினும், இந்திர குலாதிபர் சங்கம் ஏற்படுத்தி நடத்திய இராஜாளியாரவர்கள் காலஞ்சென்ற பின்பு, தஞ்சையில் 'கள்ளர் மகா சங்கம்' என ஒன்று ஏற்பட்டு நடந்துவருவது இப்பக்கத்திலும் ஓர் முயற்சி தோன்றியுள தென்பதைக் காட்டுகிறது. இச்சங்கமானது பலருடைய ஒற்றுமையும்பெற்று ஊக்கத்துடன் முறைப்படி உழைத்து வருமாயின் இதனால் பல் நன்மை யுண்டாகக்கூடும். பாப்பா நாடு இளைய ஜமீன்றார் திருவாளர் P. S. இராமலிங்கசாமி விஜய தேவர் அவர்கள் இச்சங்கத்தின் அமைச்சராகவிருந்து வகுப்பு

முன்னேற்றம் கருதி ஊக்கத்துடன் உழைப்பவராகக் காணப்படுகின்றனர்.

இனி, இவ்வகுப்பினர் மேற்கொள்ளவேண்டிய முயற்சி வகைகளேயும், சீர்திருத்தங்களையும் கூறுமுன், இவர்கள் கல்வியில் எவ்வளவு பிற்போக்கடைந்துள்ளார்கள் என்பதனைக் காட்டுதும்.

1921-வருடம் எடுத்த கணக்குப்படி கள்ளர்களின் ஜனத்தொகை.

ஜில்லா.	ஆண்.	பெண்.
தஞ்சாவூர்	99671	108013
திருச்சிராப்பள்ளி	13081	14345
புதுக்கோட்டை	24432	26679
மதுரை	94205	92527
இராமநாதபுரம்	20543	24864
திருநெல்வேலி	6115	6468

	மொத்தத் தொகை.	படித்தவர்கள்.	ஆங்கிலம் படித்தவர்கள்.
ஆண்.	259,428	42223	988
பெண்.	274,544	1442	23
	533,972	43665	1011

இங்கே குறிப்பிட்ட இடங்களிலன்றி, தென் திருவாங்கூர், கொழும்பு, இரங்கூன் முதலிய இடங்களில் இவர்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றனரெனத் தெரிகிறது. இரங்கூனில் இவர்கள் 'இந்திரகுல மகாஜன சங்கம்' என ஓர் சங்கமும் ஏற்படுத்தி நடத்தி வருகிறார்கள். மொத்தத்தில் இவர்கள் தொகை பத்து லட்சத்துக்கு மேலாகக் கூடும். நிற்க.

இங்கே குறிப்பிட்ட கணிதப்படி இவர்கள் கல்வியில் எவ்வளவு கீழ் நிலையில் இருக்கின்றனரென்று பாருங்கள். மனிதராய்ப் பிறந்திருப்பினும் கல்வியில்லாதவர் விலங்குகளுக்கு ஒப்பாவாரென்றும், கற்றவரே கண்ணுடையர் கல்லாதவர் முகத்திலே புண்ணுடையரென்றும் ஆன்றோர் கூறியிருப்பவற்றி லிருந்து கல்வியின் உயர்வும், கல்லாமையின் இழிவும் நன்கு விளங்குமன்றோ? இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மையும் பயப்பதாய், தளர்ந்துழியுதவுவதாய், நல்லிசை பயப்பதாய், எழுமையும் தொடர்ந்து இன்பமளிப்பதாய் உள்ள கல்வியினும் மக்கள் பெறற்பாலதாகிய பேறுயாதுளது? இத்தகைய கல்வியில் இவர்கள் மிகவும் பின்னடைந் திருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்களுக்கு வேறு என்ன பெருமையுண்டென்று சொல்லக்கூடும்? இவ்வாற்றால் இவர்கள் முதலிற் செய்யற்பாலது தம்மில் கல்வியை வளர்ப்பதேயாகும். தஞ்சையிலுள்ள கள்ளர் மகா சங்கத்தினர் பற்பல இடங்கட்கும் புலவர்களையனுப்பிப் பிரசங்கங்கள் செய்வித்தும், துண்டுப்பத்திரங்கள் வெளியிட்டும் யாவர்க்கும் கல்வியில் ஆர்வத்தை யுண்டாக்கி, நல்லொழுக்கத்திற் றிருப்புதல்வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களும், உணவுவிடுதி (ஹாஸ்டல்) களும் ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். கல்லூரி (ஹைஸ்கூல், காலேஜ்) களில் படிக்கும் எளிய மாணவர்களுக்கும், திறமையுடையோருக்கும் உதவிச்சம்பளமும், பரிசுகளும் கொடுத்து ஊக்குதல் வேண்டும்.

மற்றும் இவ்வகுப்பினர் யாவரும் கல்வியில் விருப்பமுடையவர்களாய்த் தம் பிள்ளைகட்கு எவ்விதத்திலும் கல்வி கற்பித்தல் வேண்டும்.

'தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்'

என்று, கல்வி யொன்றைத்தானே மக்களுக்குத் தேடித் தர வேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர் கூறிவைத்தார். கல்வியின் பிற பயன்களையெல்லாம் அறியாவிட்டாலும், ஒரு மனிதனாவது ஒரு கூட்டமாவது கல்வியினாற்றான் உலகத்தில் நாகரிகமாய் வாழமுடியும் என்பதையும், கல்வியில்லாத மனிதன் அல்லது கூட்டம் ஒரு காலத்தில் மற்றையோர்க்கு அடிமையாய்ப்போக நேரிடும் என்பதையும் சிந்தித்தாவது தம் மக்களுக்கு அழியாப் பொருளாகிய கல்வியைத் தேடிவைப்பார்களாக. இனிக் கள்ளர் நாடுகளில் ஓர் ஊரிலாவது பள்ளிக்கூடம் இல்லாதிருத்தல் கூடாது ஒரு பிள்ளையாவது படிக்காமல் இருத்தல் கூடாது என்று பெற்றோர்களும், பெரியோர்களும் உறுதி செய்துகொள்வார்களாயின் சில ஆண்டுகளில் இவ்வகுப்பு வியக்கத்தக்க விதமாக மேன்மை யடைந்துவிடும். இவ்வகுப்பினர்க்கு இயல்பிலே கூரிய அறிவும், மேற்கொண்டதைச் சாதிக்கும் உறுதியும் உண்டு. இத்தகையோர் கல்வியை மேற்கொண்டால் உலகிற்கே பெரிய நன்மை யுண்டு.

இனி இவ்வகுப்பினரில் மதுவுண்டல் என்னும் தீய வழக்கமுடையோர் இருப்பின் அஃது எவ்வளவு இழிவானது என்பதை யுணர்ந்து இனியேனும் அவர்கள் அதைக் கைவிடுவார்களாக. மதுவுண்போரை மிக இழிந்தவரென மதித்து, மற்றையோர் அவர்களோடு எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ளா திருப்பின் அவர்கள் விரைவில் திருந்துதற்கு இடனுண்டு. களவுத்தொழில் செய்வார் யாவரேயாயினும் அவர்களை அரசாங்கத்தின

ரிடம் பிடித்துத் தருவார்களாயின் இவர்கள் தம் வகுப்பிற்கு எவ்வளவோ நன்மை செய்தவர்களாவர்.

இவர்கள் பெரும்பாலும் நிலக்காரர்களாதலின் உழவுத் தொழிலில் மிக்க கருத்தும் ஊக்கமும் உடையராதல் வேண்டும். 'மேழிச் செல்வம் கோழைபடாது' என்பது அமுதவாக்கன்றோ? இந்நாட்டில் இவர்கள் வேறு எவ்வித கைத்தொழிலும் இல்லாதவர்களாகவே யிருக்கின்றனர். ஒரு பெரிய சமூகம் இவ்வாறிருப்பது சிறிதும் சரியன்று. இது நாட்டின் நலத்தையே தடைப்படுத்தக் கூடியதாகும். ஆதலின் இவர்கள் தத்தமக்கிசைந்த யாதேனும் ஒரு கைத்தொழிலை மேற்கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் ஒற்றுமையுடன் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும், பண்டசாலைகளும் ஏற்படுத்திக் கொள்வார்களாயின் எவ்வளவோ நலமாக விருக்கும். கல்யாணம் முதலியவற்றில் அளவின்றிச் செய்யப்படும் ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைத்தல் வேண்டும். அவற்றில் ஒரு சிறு பகுதியைக் கல்விக்கென்று சேர்த்துவைப்பின் மிகுந்த நன்மை பயக்கும். பொதுவில் யாவரும் ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்தல் வேண்டும். ஒற்றுமைக் குறைவாலன்றோ இவர்கள் பொருளெல்லாம் அழிந்தொழிந்தன. எவ்வகை வழக்குகளையும் முன்போல் இவர்கள் தாமே தீர்த்துக் கொள்வார்களாயின் அளவு கடந்த நன்மையுண்டாகும். இனி, பல நாடுகளிலுமுள்ள இவ்வகுப்பினர் தம்மிற் கலந்து பழக்க வழக்கங்களை நாகரிக முறையில் திருத்திக்கொண்டு ஒற்றுமை பெறுதல் வேண்டும்.

நாம் இங்கே சொல்லியனவெல்லாம் உலகத்தில் பல வகுப்பினர் இப்பொழுது மேற்கொண்டு செய்வனவே.

ஒன்றும் புதிதன்று. செய்தற்கு அருமையானதுமன்று. ஒவ்வொரு வகுப்பினர் தங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வளவு பாடுபட்டு வருகின்றனர்? ஆந்திர நாட்டில் ரெட்டி வகுப்பினரும், மைசூர் நாட்டில் வொக்காலிகர் என்ற வகுப்பினரும் மிக உழைத்து வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டில் நாடார் என்னும் சான்றூர் வகுப்பினரைக் குறிப்பிடலாகும். இவர்கள் செய்துவரும் காரியங்கள் மிக வியக்கற்பாலனவாகும். இனி கள்ளர்கள் ஏனையெல்லா வகுப்பினரோடும் அன்பும், ஒற்றுமையும் உடையவராய்க் கலந்து வாழ்தல்வேண்டும். சில வகுப்பினர் சில பழக்கங்களினுலே தம்முடன் உணவு முதலியவற்றில் கலந்து கொள்ள முடியாதவராயிருப்பர். அத்தகைய இடங்களில் தாமும் தம் வகுப்பின் பெருமைக்குக் குறைவுண்டாகாதவாறு நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். பொதுவில் உலகிலுள்ள மக்களெல்லாம் தமக்குச் சமமானவரென்றும் நண்பரென்றும் போற்றி யொழுகுதல்வேண்டும்.

இனி, இவர்களோடு ஓரினமாக எண்ணப்படுகின்ற மற்றை வகுப்பினரைக் குறித்தும் இங்கே சிறிது கூறுதல் பொருத்தமாகும் என நினைக்கின்றேம்.

கள்ளர்களைப் போன்றே மறவர் என்போரும் தமிழ் நாட்டில் ஓர் பெருங் குழுவினராவர். இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர் இவ்வகுப்பினரென்பதை யறிவோர் இவ்வகுப்பானது தொன்றுதொட்டு எவ்வளவு மேன்மை வாய்ந்துள தென்பதை உணரக்கூடும். சேதுபதிகளைப் போன்று தமிழை வளர்த்தோரும், புலவர்களை ஆதரித்தோரும், வள்ளன்மை சிறந்து விளங்கினேரும், எண்ணிறந்த அறங்களியற்றினேரும் உலகத்தில் யாவருளர்?

அன்றியும் இராமேச்சுரம் சென்று இறைவனை வழிபட்டு வருவோர் யாவரே யெனினும் அவர்கள் சேதுபதிகளையும் தரிசித்துவருவது தொன்றுதொட்ட வழக்கமாயிருப்பது அன்னோரது ஒப்பற்ற மாட்சியைப் புலப்படுத்துவதாகும். இராமநாதபுரத்தரசர் போன்றே செல்வத்திலும் பெருமையிலும் சிறந்த சிவகங்கை மன்னரும் இவ்வகுப்பினராவர். இவர்களேயன்றி, பாலவனத்தம், பாலையம்பட்டி, சிங்கம்பட்டி, கடம்பூர், ஊற்றுமலை, சேற்றூர், சொக்கம்பட்டி, ஊர்க்காடு, கொல்லங்கொண்டான் முதலிய பல சமீன்றூர்கள் இவ்வகுப்பினராக வுள்ளனர்.

அகம்படியரென்போரும் ஓர் பெருங் குழுவினரான தமிழ் மக்களாவர். இவர்களும் தொன்று தொட்டு உயர்ந்த நிலையில் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினரில் பெரு நிலமும், பெருஞ் செல்வமும் வாய்ந்தோர் அளவற்றவர்கள் இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர்.

இம்மூன்று வகுப்பினரும் அஞ்சாமை, வீரம், ஈகை முதலிய குணங்களில் ஒரு பெற்றியே சிறந்து விளங்குவோராவர். மற்றும் பல தன்மைகளில் இவர்கள் ஒப்புமையுடையரா யிருக்கின்றனர். இம் மூன்று வகுப்பும் ஒவ்வொரு காலத்தில் கல்யாணம் முதலியவற்றாலும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்பட் டிருக்கின்றன. இவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வகுப்பினர் என்ற உணர்ச்சி இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது. இவ்வுணர்ச்சிக்கு அறிகுறியாகச் சிற்சில இடங்களில் சங்கங்களும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இவர்கள் மேன்மேலும் ஒருமையுற்றுப் பெருமை யெய்துவார்களாக. இவர்கள் பெருமையுறுவதென்பதும், தமிழ் நாடு பெருமையுறுவ தென்பதும்

ஒன்றே; தனித்தமிழ் நாட்டிலுள்ள தனித்தமிழ்ப் பெரு மக்கள் இவர்களாதலின். இவ்வுரிமையினாலே இவர்கள் தமிழ் மொழியைப் போற்றிப் புரந்து வருகின்றனர். மறவர் குலத்தோன்றலாய பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். அக்குலத் தலைவர்களாகிய சேதுபதி மன்னர்கள் அதற்கும் தலைவர்களாக விருந்து பெரும் பொருளளித்து அதனை வளர்த்து வருகின்றார்கள். கள்ளர்குலத் தலைவர்களான புதுக்கோட்டை மன்னர்களும் அச்சங்கத்தின் புரவலர்களாக விருந்து சங்கப் பரீட்சையிற் றேறுவோர்க்குப் பொற்பதக்கமும், பொற்றோடாவும் பரிசிலளித்து வருகின்றார்கள். அகம்படிய குலச் சீரியரான இராதாகிருட்டின பிள்ளையவர்கள் கரந்தையில் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். அவர் தமையனாராகிய திருவாளர் த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை (பி.ஏ., பி.எல்.) அவர்கள் அச் சங்கத்திற்குத் தலைவராக விருந்து, பெரும் பொருளளித்து அதனைப் பேணி வருகின்றனர். இவ்வாற்றால் இப்பொழுதும் இவர்கள் தமிழ் மொழிக்கு ஆதரவாக விருப்பது புலனும். இற்றைநாள் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழியைத் தாங்கி வருவோர் இவ்வகுப்பினர்களும், நாட்டுக்கோட்டை வணிகமாந்தரிற் சிலருமே யென்பது தேற்றம். எனினும் இவர்கள் தம் தாய் மொழியைப் புரப்பதில் இன்னம் மிகுதியான ஊக்கமெடுத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பாடுடையர் என்பதனைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றோம். இனி, படையாட்சி வகுப்பினர் சிறந்த வீரர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பது அப்பெயரானே அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வகுப்பிலும் அரியலூர், உடையார்பாளையம், சிவகிரி,

அளகாபுரி, ஏழாயிரம்பண்ணை, முதலிய பல சமீன்களுள் ளன. பல்லவ சம்பந்தமான சிற்சில பட்டப் பெயர்கள் இவர்கட்கும் வழங்குகின்றன. இவ்வகுப்பினரில் தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தோர் பலர் இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர்.

இனி, வேளாளர்கள் தொன்றுதொட்டுச் செல்வத்தி லும், வாய்மை, ஈகை முதலிய குணங்களிலும் மேம்பட்ட வர்களென்பதும் பல நூல்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வகுப்பிலே கம்பர்போலும் பெரும் புலவர்களை ஆத ரித்த வள்ளல்களும், சேக்கிழார்போலும் பெருமாண் புடைய பெருமக்களும் இருந்திருத்தலை நினைப்பின் நெஞ்சு உருகாநிற்கும். இவர்களில் பலர் அமைச்சுரிமை கைக் கொண்டு அரசபாரந் தாங்கி யிருக்கின்றனர். அதுபற் றிப் பல்லவராயர் முதலிய பட்டங்களும் உடையராயிருந் திருக்கின்றனர். இதற்குச் சேக்கிழார் பெருமானையே சான்றாகக் கொள்ளலாகும். இப்பொழுது வேளாளரென் பார் ஒரு வகுப்பினர் என்று கூறமுடியாதபடி பல பிரிவி னராக இருக்கின்றார்கள்.

இங்ஙனம் தமிழகத்திலுள்ள பல்வேறு வகுப்பினரை யும் ஆராயுமிடத்து ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் பண்டு தொட்டுப் பெருமை வாய்ந்துளோர் என்றே வெளிப்படு தலின் அவர்கள் எல்லோரும் தம் பண்டைப் பெருமையை நினைவுகூர்ந்து, மீட்டும் அப்பெருமையை நிலைநிறுத்துதற் பொருட்டு ஊக்கத்துடன் உழைப்பார்களாக. தாம் இப் பொழுது பல பிரிவினராக இருப்பினும் தாமெல்லாம் தமிழ்த்தாயின் மக்களாகிய ஓரே யினத்தவரென்னும் உண்மை யுணர்ந்து யாவரும் அன்பும் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி யும் உடையராவராக. எவரையும் சிறியரென்று இகழா

திருப்பாராக. கருணையங் கடலாகிய இறைவன் இவர்கட்கு எல்லா அறிவாற்றலையும் தந்து இந் நாட்டினைப் பாதுகாப்பானாக. எங்கும் அவன் புகழே மிகுதல் வேண்டும். மன்னுயிரெல்லாம் இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும்.

பட்டப்பெயர்கள்.

---

1 அங்கராயர்
2 அசையாத்துரையர்
3 அச்சுதப்பண்டாரம்
4 அடைக்கப்பட்டார்
5 அடைவிளைந்தார்
6 அண்ணுண்டார்
7 அண்ணூத்திப்பிரியர்
8 அதிகமான்
9 அத்திரியர்
10 அம்மாலைத்தேவர்
11 அயிரப்பிரியர்
12 அரசாண்டார்
13 அரசுக்குழைத்தார்
14 அரியபிள்ளை
15 அருமைநாடார்
16 அருவாத்தலைவர்
17 அருவா நாட்டார்
18 அலங்காரப்பிரியர்
19 அன்னவாசல்ராயர்
20 ஆட்சிப்பிரியர்
21 ஆதாழியார்
22 ஆரம்பூண்டார்
23 ஆர்சுற்றியார்
24 ஆலத்தொண்டமார்
25 ஆலம்பிரியர்
26 ஆவத்தியார்
27 ஆளற்பிரியர்
28 ஆள்காட்டியார்
29 இடங்காப்பிறந்தார்
30 இராங்கிப்பீலியர் (இராங்கியர்)
31 இராயமுண்டார்
32 இராஜாப்பிரியர்
33 இராஜாளியார்
34 இருங்கள்ளர்
35 ஈங்கொண்டார்.
36 ஈழத்தரையர்
37 ஈழமுண்டார்
38 உத்தமுண்டார்
39 உய்யக்கொண்டார்
40 உலகங்காத்தார்
41 உலகுடையார்
42 உழுவாண்டார்
43 உறந்தைராயர்
44 ஊமத்தரையர்
45 ஊரத்தியார்
46 ஊரான்பீலியர்
47 எண்ணூட்டுப்பிரியர்
48 எத்திரியப்பிரியர்
49 எத்தொண்டார்
50 ஒண்டிப்புலியார்
51 ஒளிராயர்

52 ஔசையார்
53 ஒட்டம்பிடிக்கியார்
54 ஒந்தராயர்
55 ஓயாம்பிலியர்
56 ஒனுயர்
57 கக்கொடையார்
58 கங்கநாடர்
59 கச்சியராயர்
60 கடாத்தலைவர்
61 கடாரந்தாங்கியார்
62 கட்டவெட்டியார்
63 கண்டபிள்ளை
64 கண்டர்சில்லி
65 கண்டியர்
66 கதவாடியார்
67 கரடியார்
68 கரமுண்டார்
69 கரம்பையார்
70 கருப்பட்டியார்
71 கருப்பூண்டார்
72 கரும்பூரார்
73 கலிங்கராயர்
74 கலியனர்
75 கவுண்டர் (கண்டர்)
76 களத்துவென்றார்
77 களந்தண்டார்
78 களப்பாடியார்
79 களப்பிலார்
80 களமுடையார்
81 கன்னப்பட்டையார்
82 கஸ்தூரிமுண்டார்
83 கஸ்தூரியர்
84 காங்கெயர்
85 காசிநாடார்
86 காடவராயர்
87 காடுவெட்டி
88 காரைக்காச்சியார்
89 காலாக்குடியர்
90 காவாலி
91 காவெட்டார்
92 கிளாக்கடையார் (கிளாக்கர்)
93 கிளிகண்டார்
94 கிளியிரார்
95 கீருடையார்
96 கீரைக்கட்டையார்
97 குச்சராயர்
98 குடிக்கமுண்டார்
99 குடிபாலர்
100 குமரையண்டார்
101 குறுக்கண்டார்
102 கூசார்
103 கூராயர்
104 கூழாக்கியார்
105 கையராயர்
106 கொங்கணர்
107 கொங்கரையர்
108 கொடும்புலியார்
109 கொடும்புராயர் (கொடுமளூர் ராயர்)
110 கொட்டையாண்டார் (கோட்டையாண்டார்)

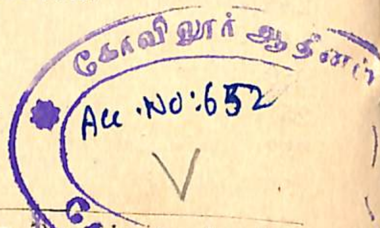
111 கொத்தப்பிரார் (கொற்றப் பிரியர்)
112 கொல்லத்தரையர்
113 கொழுந்தராயர்
114 கொன்றையார்
115 கொன்னமுண்டார்
116 கோதண்டப்புலியர்
117 கோபாலர்
118 கோழயர்
119 கோறர்
120 சக்கராயர்
121 சங்கரதேவர் (சங்கரர்)
122 சங்காத்தியார்
123 சமையர்
124 சம்பிரத்தேவர்
125 சர்க்கரை
126 சர்க்கரையப்ப நாடாள்வார்
127 சவுட்டியார்
128 சவுளியார்
129 சன்னுடர்
130 சாணர் (சாணூரர்)
131 சாதகர்
132 சாமுத்திரியர்
133 சாளுவர்
134 சிங்கப்பீலியர் (சிங்கப்புலியர்)
135 சிங்காரிக்கர்
136 சிட்டாச்சியார்
137 சிந்துராயர்
138 சிறுநாட்டுராயர்
139 சிறுமாடர்
140 சினத்தரையர்
141 சுக்கிரர்
142 சுண்டையார்
143 சுந்தர்
144 சுரக்குடியார்
145 சுரைப்பிடுங்கியார்
146 செம்படையார்
147 செம்பியமுத்தரசர்
148 செம்மைகொண்டார்
149 செம்மைக்காரர்
150 செயங்கொண்டார்
151 செனவராயர் (சன்னவராயர், சனகராயர்)
152 சென்னண்டார்
153 சேண்டாப்பிரியர்
154 சேதிராயர்
155 சேப்பிழார்
156 சேர்வைகாரர்
157 சேலைக்கொண்டார்
158 சேனுபதியார்
159 சேனைநாடார்
160 சோணுருண்டார்
161 சோணையர்
162 சோதிரையர்
163 சோமணநாயக்கர்
164 சோமரசர்
165 சோழகர்
166 சோழங்கதேவர்
167 சோழங்கநாடர்
168 சோழங்கர்
169 சோழதரையர்

170 சோழப்பிரியர்
171 ஞானிசேவகர்
172 தஞ்சைராயர்
173 தனஞ்சராயர்
174 தாக்கலக்கியார்
175 தாளிதியார்
176 தாளுதியார்
177 திண்ணுப்பிரியர்
178 திராணியார்
179 திருக்காட்டியார்
180 துண்டுராயர்
181 துறவாண்டார்
182 தெத்துவென்றார்
183 தென்கொண்டார்
184 தென்னரையர்
185 தேசிராயர்
186 தேவண்டார்
187 தேவர்
188 தொண்டார்
189 தொண்டைமான்
190 தொரையண்டார்
191 நந்தியராயர்
192 நரங்கியப்பிலியர்
193 நரங்கியர்
194 நல்லவன்னியர்
195 நல்லிப்பிரியர்
196 நாடாள்வார் (நாடாவார், நாடார், நாட்டார்)
197 நாட்டரையர்
198 நாய்க்கர்
199 நார்த்தவார்
200 நாவிளங்கியார்
201 நெடுங்காளியார்
202 நெடுத்தார்
203 நெடுவாண்டார்
204 நெறிமுண்டார்
205 நைனியார்
206 பசும்பிடியார்
207 பஞ்சரமார்
208 படைத்தலையார்
209 படையெழுச்சியார்
210 பணிபூண்டார்
211 பண்ணியமுண்டார்
212 பதுங்கரார்
213 பத்தாளர்
214 பம்பாளியார்
215 பரங்கிராயர்
216 பருத்திகொண்டார்
217 பல்லவராயர்
218 பல்லவாண்டார்
219 பவட்டுவார் (பாட்டுவார்)
220 பழங்கொண்டார் (பழனங்கொண்டார்)
221 பன்னிகொண்டார் (பன்றிகொண்டார்)
222 பன்னையார்
223 பாண்டியர்
224 பாண்டுராயர் (பாண்டியராயர்)
225 பாப்பிரியர்
226 பாப்புடையார்

227 பாப்புரெட்டியார்
(பாப்புவெட்டியார்)
228 பாலாண்டார்
229 பாவியார்
230 பாவுடையார்
231 பிசலண்டார்
232 பிச்சாடியார்
233 பிலியராயர்
234 பீலிமுண்டார்
235 புட்டில் கழிந்தார்
236 புண்ணுக்கர்
237 புலிக்குட்டியார்
238 புள்ளராயர்
239 பூச்சியார்
240 பூவாட்சியார்
241 பூழிராயர்
242 பூனையர்
243 பேதரையர்
244 பொறை பொறுத்தார்
245 பொன்பூண்டார்
246 பொன்னமுண்டார்
247 பொன்னாரம்பூண்டார்
248 பொன்னனியார்
249 போய்ந்தார்
250 போரைச்சுற்றியார்
251 போர்க்காட்டியார்
252 போர்மூட்டியார்
253 மங்கலார்
254 மங்காத்தேவர்
255 மட்டையர்
256 மணவாளர்
257 மண்கொண்டார்
258 மண்டராயர்
259 மயிலாண்டார்
260 மலையரார்
261 மல்லிகொண்டார்
262 மழவராயர்
263 மழுவாடியார்
264 மன்வெற்றிக்கூழ்
வழங்கியார்
265 மன்னையார்
266 மாங்காட்டார்
267 மாதைராயர்
268 மாதையாண்டார்
269 மாத்துராயர்
270 மாந்தரையர்
271 மாம்பழத்தார்
272 மாலையிட்டார்
273 மாவலியார்
274 மாவெட்டியார்
275 மாளிச்சுத்தியார்
(மாளிச்சர்)
276 மானங்காத்தார்
277 மானமுத்தரையர்
278 மானவிழுங்கியார்
279 மான்சுத்தியார்
280 முடிகொண்டார்
281 முணுக்காட்டியார்
282 முண்டார்
283 முதலியார்
284 முனையரையர்
(முனையதரையர்)

285 மூங்கிலியர்
286 மூவரையர்
287 மெய்க்கன்கோபாலர்
288 மெனக்கடார்
289 மேல்கொண்டார்
290 மேனாட்டரையர்
291 மொட்டத்தேவர்
292 யுத்தப்பிரியர்
293 வங்கணர்
294 வங்காரமுத்தரையர்
295 வடுராயர்
296 வம்பாளியார்
297 வல்லத்தரையர்
298 வல்லாண்டார்
299 வல்லாளதேவர்
300 வல்விடியார்
301 வளம்பர்
302 வன்னிமுண்டார்
303 வன்னியர்
304 வாச்சார்
305 வாட்டாச்சியார்
306 வாணதரையர்
307 வாண்டாப்பிரியர்
308 வாண்டையார்
309 வாயாடியார்
310 வாலியர்
311 வாள்வெட்டியார்
312 விசலண்டார்
313 விசாதேவர் (விஜயதேவர்)
314 விசுவரார்
315 விசையராயர்
316 விஞ்சைராயர்
317 விருதுளார்
318 வில்லவராயர்
319 விற்பனர்
320 வீசண்டார்
321 வீணதரையர்
322 வீரங்கொண்டார்
323 வீரப்புலியர்
324 வெங்கிராயர்
325 வெட்டுவார்
326 வெண்டர் (வென்றூர்)
327 வெள்ளங்கொண்டார்
328 வேணுடையார்
329 வேளுடையார்
330 வைராயர்

முற்றிற்று.

இப்பட்டப் பெயர்களை ஆராய்ந்து தொகுத்துத் தந்தவர்கள் எம் இளவல்களான சிரஞ்சீவி மு. தியாகராஜநாட்டாரும், சிரஞ்சீவி மு. பஞ்சநத நாட்டாரும் ஆவர்.

பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் இயற்றிய நூல்கள்.

	ரூ.	அ.
கபிலர்	1	4
நக்கீரர்	0	8
வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி ...	0	3
கள்ளர் சரித்திரம்	1	0
அகத்தியர் (அச்சில்)		

<u>இவை கிடைக்குமிடம்</u>

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சை.

பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்,
'திருநாவுக்கரசு தமிழகம்,'
மலைக்கோட்டை,
தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி.

திரு. உ. க. பஞ்சரத்தினம், கணபதி எம்போரியம்
தண்ணீர்ப்பந்தர்க்கடைவரிசை, மலைவாசற்படி,
தெப்பக்குளம், திருச்சிராப்பள்ளி.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்
லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி.

ஷை கழகத்தின் கிளை,
306, லிங்கசெட்டித்தெரு,
சென்னை.